

CANCELARIA DE STAT A REPUBLICII MOLDOVA

Nr.24-76-3998

Chișinău

10 aprilie 2024

Parlamentului Republicii Moldova

În conformitate cu prevederile art. 21 alineatul (3) din Legea nr.151/2015 cu privire la Agentul guvernamental, se remite *Raportul Agentului guvernamental cu privire la măsurile întreprinse în vederea executării hotărârilor și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului în anul 2023*, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.256 din 10 aprilie 2024.

Anexă: *Hotărârea Guvernului nr.256 din 10 aprilie 2024 – 1 fișă*
Raport -56 file.

Secretar general adjunct al Guvernului /semnat electronic/ Roman CAZAN

Digitally signed by Cazan Roman
Date: 2024.04.11 14:20:53 EEST
Reason: MoldSign Signature
Location: Moldova

Ex. Angela Zagaiciuc
Tel: 022 250 634 / 069415700

Casa Guvernului,
MD-2033, Chișinău,
Republica Moldova

Telefon:
+ 373 22 250 101

Fax:
+ 373 22 242696

E-mail:
cancelaria@gov.md

SECRETARIATUL PARLAMENTULUI REPUBLICII MOLDOVA	
D.D.P. Nr.	994
"11" 04	2024
Ora	

RAPORTUL

Agentului guvernamental pentru anul 2023

cu privire la măsurile întreprinse în vederea executării hotărârilor și a
deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului

Chișinău, 2024

I. CONSIDERAȚII PRELIMINARE

Prezentul Raport este elaborat în baza articolului 21 alin. (3) din Legea nr. 151 din 30 iulie 2015 cu privire la Agentul guvernamental și vine să prezinte Guvernului măsurile întreprinse în vederea executării hotărârilor și a deciziilor pronunțate de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în privința Republicii Moldova, precum și alte aspecte importante pentru executare sau planificarea acesteia.

Raportul este destinat Guvernului Republicii Moldova, în calitatea sa de autoritate responsabilă de domeniul reprezentării intereselor Republicii Moldova în fața Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare „Curtea” sau „CtEDO”), precum și autorităților administrației publice centrale implicate în procesul executării hotărârilor și a deciziilor CtEDO. În egală măsură, prezentul Raport poate fi util sistemului judecătoresc, procuraturii, organelor de urmărire penală și poliției, precum și altor actori relevanți, pentru a preveni ca eventualele lor acțiuni sau inacțiuni să genereze încălcări ale prevederilor Convenției europene a drepturilor omului (în continuare „Convenția” sau „CEDO”). Totodată, prezentul Raport poate prezenta interes și pentru Parlamentul Republicii Moldova, care exercită un control parlamentar asupra executării hotărârilor pronunțate de către Curte.

Adoptarea unei hotărâri în care se constată cel puțin o încălcare a Convenției sau a unei decizii de radiere a cauzei pe de rol în baza unei soluționări amiabile implică, în baza Articolului 46 din Convenție, inițierea unei proceduri de supraveghere a executării hotărârilor și a deciziilor pronunțate de către Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei (în continuare „Comitetul de Miniștri” sau „CM”). Recomandarea Comitetului de Miniștri CM/Rec(2008)2 (pentru Statele Membre cu privire la mijloacele naționale eficiente pentru executarea rapidă a hotărârilor Curții Europene) impune Guvernul să adopte **măsuri cu caracter individual** de remediere a încălcărilor constatate de către CtEDO și să implementeze **măsuri cu caracter general** destinate să prevină încălcări similare pe viitor.

Măsurile cu caracter individual presupun, după caz, fie achitarea compensațiilor și/sau redeschiderea procedurilor la nivel național pentru a repara erorile judiciare, fie executarea unor măsuri și instrucțiuni speciale dispuse de către Curte în cazuri izolate (e.g. eliberarea persoanelor deținute ilegal, restituirea titlurilor de proprietate, reexaminarea cauzelor penale etc.). Astfel, asemenea măsuri sunt necesare pentru soluționarea definitivă a unui caz separat.

Măsurile cu caracter general au scopul de a preîntâmpina eventuale încălcări ulterioare ale Convenției și de a înlătura anumite probleme sistemice identificate de către Curte în hotărârile sale, urmare a adoptării unei abordări defectuoase în soluționarea unei cauze specifice. În special, acestea impun adoptarea sau modificarea anumitor acte normative, a documentelor de politici, instituirea sau schimbarea de practici, întreprinderea unor măsuri cu caracter instituțional, elaborarea de studii și analize relevante, măsuri de instruire, precum și diseminarea cât mai largă a jurisprudenței CtEDO.

Executarea acestor hotărâri și decizii este monitorizată de către Comitetul de Miniștri. Cauzele aflate sub supravegherea CM se clasifică în grupuri sau se examinează separat, ele fiind clasificate în două proceduri distincte de supraveghere, *id est* într-o procedură standard, pentru cauzele care nu prezintă o problemă stringentă în raport cu respectarea drepturilor omului, statele reclamate având o marjă largă de apreciere cu privire la modul de implementare, și într-o procedură avansată, care se referă la anumite probleme sistemice și serioase, necesitând o atenție sporită din partea statelor și a Comitetului de Miniștri. Acesta din urmă adoptă rezoluții finale de încetare a supravegherii, dacă este convins că statul reclamat și-a executat pe deplin obligațiile care îi revin în baza Articolului 46 din Convenție, sau adoptă decizii preliminare cu recomandări pentru autoritățile statului reclamat, care, în viziunea sa, ar fi necesare și suficiente pentru a considera că o anumită cauză a fost executată în modul corespunzător.

Prezentul raport se va referi nemijlocit la măsurile (cu caracter general și individual) întreprinse și/sau preconizate pe parcursul anului 2023 pentru asigurarea executării hotărârilor și a deciziilor Curții pronunțate în perioada de referință, precum și a celor pronunțate anterior, însă a căror implementare s-a desfășurat și/sau planificat în anul 2023.

II. HOTĂRĂRILE ȘI DECIZIILE CURȚII EUROPENE ÎMPOTRIVA REPUBLICII MOLDOVA, PRONUNȚATE ȘI/SAU INTRATE ÎN VIGOARE ÎN ANUL 2023

În anul 2023, în privința Republicii Moldova, Curtea Europeană a pronunțat **24 de hotărâri** și **34 de decizii** de inadmisibilitate/radiere de pe rol, prezentate după cum urmează, în ordine cronologică.

Nr.	Numărul și denumirea cauzei	Data adoptării / intrării în vigoare	Descrierea succintă a cauzei
HOTĂRĂRI			
1.	OUȘ (1836/16)	17.01.2023 17.01.2023	Cauza se referă la plângerile reclamantei, potrivit cărora ea ar fi fost lipsită de bunurile sale, contrar Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, iar procedurile civile naționale ar fi fost desfășurate cu încălcarea cerințelor Articolului 6 din Convenție, ca urmare a admiterii de către instanțele de judecată naționale a unei acțiuni prescrise în care reclamanta deținea calitatea de pârât. Referitor la plângerea reclamantei în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, Curtea a notat că instanțele de judecată naționale fie nu au examinat circumstanțele cu privire la momentul în care părțile adverse ar fi trebuit să ia cunoștință de pretinsa încălcare a drepturilor lor, fie au ajuns la concluzii arbitrare cu privire la expirarea termenului general de prescripție. Prin urmare, Curtea a ajuns la concluzia că a avut loc o încălcare a principiului securității raporturilor juridice, garantat de Articolul 6 din Convenție. În continuare, Curtea a notat că reclamanta dispunea de un „bun” în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În particular, ea a constatat că admiterea acțiunii depuse după expirarea termenului general de prescripție și în lipsa unor motive imperioase a fost incompatibilă cu principiul securității raporturilor juridice. În aceste circumstanțe, Curtea a concluzionat că admiterea acțiunii respective a constituit o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate al reclamantei, deoarece nu a fost asigurată păstrarea unui echilibru corect, reclamanta suportând în cele din urmă o sarcină individuală excesivă. Instanțele naționale nu au oferit niciun fel de justificare pentru o astfel de ingerință. Prin urmare, Curtea a constatat încălcarea drepturilor reclamantei în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea a acordat reclamantei 2.000 de euro pentru prejudiciul moral și 1.500 de euro pentru costuri și cheltuieli. Cu referire la pretențiile reclamantei pentru prejudiciul material, Curtea a rezervat acest capăt de plângere pentru o procedură ulterioară.
2.	MINASIAN ș.a. (26879/17)	17.01.2023 17.04.2023	În fața Curții, reclamantii s-au plâns că detenția lor fusese contrară legislației naționale. Copiii primei reclamante s-au plâns și de faptul că ei fuseseră lipsiți de libertate în lipsa unei decizii care să stabilească detenția lor și în condiții nepotrivite pentru ei, contrar prevederilor Articolului 5 § 1 din Convenție. Cu privire la admisibilitatea plângerilor, Guvernul a susținut că reclamantii nu epuizaseră remediile naționale disponibile lor, deoarece eșuaseră să invoce în fața instanțelor naționale, măcar în substanță, orice încălcare a Articolului 5 din Convenție. Curtea a acceptat argumentul respectiv în privința primei reclamante, astfel respingând plângerea sa în baza Articolului 5 din Convenție.

			Totuși, Curtea a declarat admisibilă aceeași plângere invocată de către copiii primei reclamante. În acest sens, Curtea a notat că decizia Biroului de Migrație și Azil („BMA”) din 17 februarie 2017 se referea doar la prima reclamantă, fără a menționa în vreun fel copiii ei. Prin urmare, cei din urmă nu puteau să conteste decizia respectivă. În plus, hotărârile pronunțate de către instanțele naționale se bazau pe decizia BMA și se refereau doar la prima reclamantă, fără a menționa și copiii săi minori și fără a constata că ei se aflau în una din situațiile enumerate la art. 64 alin. (1) din Legea privind regimul străinilor. În plus, instanțele nu au examinat existența unor alte motive independente pentru luarea în custodie a copiilor, deși BMA invocase în mod expres problema lăsării fără însoțire a minorilor, în cazul în care mama lor ar fi luată în custodie publică. De asemenea, instanțele naționale nu au analizat dacă detenția copiilor fusese o măsură de ultimă instanță, din moment ce ele nu au examinat în mod specific situația copiilor, nu au audiat cel mai mare dintre copii, care la acel moment avea 14 ani, nici nu au considerat dacă familia putea fi plasată în afara unui centru de detenție. Totodată, nu s-a examinat dacă Centrul de Plasament Temporar al Străinilor avea condițiile necesare pentru a putea găzdui familii cu copii minori. Aceste elemente au determinat Curtea să constate că a avut loc o încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție în privința celor trei reclamanți minori. În continuare, copiii primei reclamante s-au plâns că ei nu au putut participa la procesul prin care s-a examinat legalitatea detenției lor, contrar Articolului 5 § 4 din Convenție. În această privință, Curtea a notat că, deși prima reclamantă a putut contesta detenția sa în fața instanțelor naționale, acest lucru nu era valabil și în privința celorlalți trei reclamanți. Din moment ce decizia BMA nu se referea și la copiii reclamantei, iar hotărârile instanțelor analizau numai situația primei reclamante, menționând doar că ea era însoțită de către copiii săi minori, detenția sau eliberarea ultimilor din detenție depindea în totalitate de situația juridică a mamei lor. Prin urmare, Curtea a constatat că reclamanții minori nu beneficiaseră de protecția acordată în baza Convenției, contrar Articolului 5 § 4. Curtea a acordat celui de-al doilea, al treilea și al patrulea reclamant 10.000 de euro în comun pentru prejudiciul moral.
3.	MACHINA (69086/14)	17.01.2023 17.04.2023	Cauza se referă la eșecul autorităților de a acorda asistența medicală necesară în detenție reclamantei care suferea de dizabilitate locomotorie gravă, precum și la infectarea ei cu virusul hepatitei C („VHC”) în timp ce se afla în detenție. Invocând Articolul 3 din Convenție, reclamanta s-a plâns în fața Curții de faptul că nu beneficiase de asistența medicală necesară și că fusese infectată cu VHC în timpul detenției. De asemenea, ea s-a plâns de lipsa unei căi efective de atac în privința plângerilor sale, contrar Articolului 13 din Convenție. Cu referire la plângerea reclamantei în baza Articolului 3 privind pretinsa infectare cu VHC în detenție, Curtea a notat că autoritățile naționale nu au făcut nicio încercare reală de a elucida circumstanțele cu privire la infecția reclamantei cu VHC. De asemenea, ea a notat că efectuarea tardivă a screeningului – abia după un an de detenție – a subminat orice posibilitate de a stabili dacă reclamanta contactase VHC în timpul detenției. Prin urmare, Curtea a reținut că nu este în măsură să stabilească dacă respectiva contaminare a avut loc în închisoare, concluzionând că eșecul instituțiilor penitenciare relevante de a efectua o investigație și un screening prompt a fost incompatibil cu obligația statului de întreprinde măsuri eficiente pentru prevenirea transmiterii VHC și a altor boli contagioase în detenție. În consecință, Curtea a

			constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție, din cauza eșecului de a preveni transmiterea VHC în detenție. Cu referire la pretinsa asistență necorespunzătoare în detenție, Curtea a observat că reclamanta fusese diagnosticată cu VHC cronică în fază inactivă. Cu toate acestea, nu este clar cum a fost stabilit acest diagnostic, având în vedere faptul că pe toată durata detenției sale, reclamanta nu beneficiase de o evaluare a încărcăturii virale. Contrar afirmațiilor Guvernului referitoare la administrarea unui tratament corespunzător cu privire la infecția cu VHC, Curtea a considerat că, din cauza lipsei unor examinări medicale adecvate, efectul exact al VHC asupra sănătății reclamantei nu a fost stabilit și, prin urmare, ea nu a beneficiat de asistență medicală adecvată. De asemenea, Curtea a notat că nu există nicio dovadă că reclamanta fusese vreodată examinată de către un medic specialist sau că medicamentele prescrise pentru VHC fusese administrate efectiv. Astfel, Curtea a conchis că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție din cauza eșecului autorităților de a-i acorda reclamantei asistența medicală necesară în timpul detenției. Cu referire la plângerile reclamantei în baza Articolului 13 combinat cu Articolul 3 din Convenție, Curtea a conchis că reclamanta nu a beneficiat de o cale de atac efectivă în ceea ce privește plângerile sale și că, prin urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 13 din Convenție. Curtea a acordat reclamantei 9.800 de euro pentru prejudiciul moral și 2.500 de euro pentru costuri și cheltuieli.
4.	EȘANU (15230/18)	31.01.2023 31.01.2023	Cauza se referă la arestarea preventivă a reclamantului pentru o perioadă totală de douăzeci și două de luni, în lipsa unor motive relevante și suficiente, dispusă și prelungită cu pretinsa încălcare a principiului egalității armelor, contrar Articolelor 5 §§ 3 și 4 din Convenție. Cu privire la plângerile reclamantului în baza Articolului 5 § 3 din Convenție, Curtea a constatat că reclamantul a fost privat de libertate timp de douăsprezece luni în cursul primului proces penal și timp de nouă luni în timpul celui de-al treilea proces. Cu toate acestea, instanțele interne nu au indicat pe ce probe s-au bazat pentru a ajunge la concluziile lor cu privire la gravitatea riscurilor de sustragere sau recidivă, precum și de interferență în ancheta efectuată. În deciziile interne nu există niciun indiciu că instanțele au avut în vedere un factor atât de important precum conduita reclamantului între începutul investigației, în 2014, și momentul în care fusese arestat, în august 2017 și, respectiv, septembrie 2018. În plus, instanțele au respins argumentul reclamantului potrivit căruia el respectase condițiile arestului la domiciliu în ianuarie 2018, fără a evalua temeinic dacă poliția fusese informată în mod corespunzător cu privire la șederea acestuia în spital și fără a identifica persoanele „implicate în dosarul penal” cu care reclamantul comunicase, după cum pretindea procurorul. Curtea a reținut, în contextul celei de-a treia anchete, că ea s-a referit la aceleași acuzații de evaziune fiscală și spălare de bani ca și prima anchetă, presupus săvârșite în perioade de timp suprapuse și că, inițial, acestea făcuseră parte din același dosar penal care a fost disjuns cu câteva zile înainte ca primul caz să fie trimis în judecată. Prin demararea unor cercetări penale separate în diferite episoade ale aceleiași presupuse activități infracționale, procuratura a putut eluda prevederile constituționale, care limitau perioada arestării preventive la maximum douăsprezece luni. Astfel, Curtea a considerat că separarea artificială a urmăririi penale este incompatibilă cu Articolul 5 din Convenție. În plus, Curtea a conchis că motivele care au stat la baza hotărârilor instanțelor interne de extindere a privării de libertate a reclamantului au fost

			stereotype și abstracte. Prin urmare, Curtea a hotărât că a existat o încălcare a Articolului 5 § 3 din Convenție. Totodată, Curtea a constatat și o încălcare a Articolului 5 § 4 din Convenție în baza plângerilor reclamantului referitoare la încălcarea principiului egalității armelor, dată fiind imposibilitatea contestării deciziilor privind presupusa încălcare a condițiilor arestului la domiciliu, care a stat la baza arestării sale preventive subsecvente. Curtea a acordat reclamantului 3.900 de euro pentru prejudiciul moral și 2.464 de euro pentru costuri și cheltuieli.
5.	FILAT (72114/17)	31.01.2023 31.01.2023	Cererea se referă la lipsa publicității procesului penal în privința reclamantului și la pretinsa lui imposibilitate de a obține audierea martorilor apărării de către instanța de judecată. În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 §§ 1 și 3 (d) din Convenție, susținând că instanțele naționale nu au luat măsuri efective pentru a asigura prezența martorilor apărării la ședințele de judecată și că echitatea generală a procesului penal a fost afectată. Deși Curtea a reținut că investigația disjunctă de cauza penală principală se referea la fraudă care afectase întregul sistem bancar național și nu a exclus că publicarea anumitor mărturii, probe sau informații ar fi putut pune în pericol buna desfășurare a urmăririi penale, având în vedere interesul legitim de a asigura caracterul confidențial al acestor probe pe parcursul procesului, totuși, instanțele naționale trebuiau să limiteze accesul publicului la procesul penal împotriva reclamantului în măsura strict necesară pentru a asigura interesele justiției. Curtea a notat că atât instanța de fond, cât și instanța de apel au oferit în deciziile lor motive destul de generale pentru a dispune petrecerea ședințelor de judecată cu ușile închise, fără a oferi indicii cu privire la informațiile a căror confidențialitate trebuia asigurată. În plus, judecătorii naționali au invocat necesitatea de a asigura confidențialitatea probelor ulterioare, ceea ce nu putea justifica excluderea publicului pe durata întregului proces. De asemenea, instanțele nu au luat în considerare eventuale măsuri de minimizare a efectelor lipsei publicității, prin limitarea accesului la anumite informații sau prin petrecerea doar a anumitor ședințe cu ușile închise. Astfel, chiar presupunând că alte drepturi ale apărării ar fi fost asigurate în cadrul procesului penal, Curtea nu a considerat ca fiind demonstrat faptul că excluderea publicului ar fi fost o măsură strict necesară în circumstanțele cauzei. În plus, Curtea Supremă a examinat doar admisibilitatea recursurilor depuse de către părți, fără a organiza ea însăși o ședință, astfel încât nu a remediat în niciun fel lipsa publicității procesului în fața instanțelor inferioare. Prin urmare, Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, având în vedere lipsa publicității procesului penal în privința reclamantului. Curtea nu a considerat necesar să examineze și plângerea reclamantului bazată pe Articolul 6 §§ 1 și 3 (d) din Convenție, referitoare la pretinsa imposibilitate de a asigura prezența martorilor apărării la ședințele de judecată. Curtea a acordat reclamantului 7.500 de euro pentru prejudiciul moral.
6.	MAZUR (26476/14)	14.02.2023 14.02.2023	În fața Curții, reclamantii s-au plâns de încălcarea drepturilor lor garantate de Articolul 8 din Convenție, ca urmare a unei preținse ingerințe din partea Procuraturii Generale în viața privată a acestora, prin accesarea datelor cu privire la apelurile telefonice efectuate. Curtea a notat că prin obținerea datelor cu privire la apelurile telefonice efectuate de către reclamantii, Procuratura Generală a intervenit în drepturile lor garantate de Articolul 8 din Convenție. De asemenea, ea a considerat că ingerința în drepturile reclamantilor a fost

			„prevăzută de lege”, <i>id est</i> de art. 73 din Legea cu privire la comunicațiile electronice nr. 241 din 15 noiembrie 2007, și a urmărit scopul legitim de a proteja drepturile angajatorului primului reclamant. Cu privire la necesitatea ingerinței și ținând cont de criteriile enunțate de către Curte în hotărârea sa în cauza <i>Bărbulescu v. România</i> ([MC], nr. 61496/08, § 121, 5 septembrie 2017), Curtea a notat că era evident că reclamanții nu fuseseră informați în prealabil despre posibilitatea Procuraturii Generale în calitate de angajator de a efectua măsuri de monitorizare a descifrărilor convorbirilor telefonice. Mai mult, au existat consecințe grave ale monitorizării pentru primul reclamant – el a fost demis, parțial în baza rezultatelor monitorizării efectuate. De asemenea, Curtea a reținut, în raport cu scopul legitim urmărit de către autorități prin solicitarea și obținerea în mod specific de la operatorul de telefonie mobilă a informațiilor detaliate în privința reclamanților, că ingerința nu a fost „necesară într-o societate democratică”. Astfel, Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 8 din Convenție, iar simpla constatare a încălcării reprezintă, în sine, o reparație echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral provocat reclamanților.
7.	MOLCEANU ș.a. (429/13, 1994/13, 14342/13, 17014/13, 30416/13, 35524/13 21282/14, 25987/14 și 32156/14)	14.02.2023 14.02.2023	Cererile se referă la neexecutarea într-un termen rezonabil a hotărârilor judecătorești în favoarea reclamanților de către debitori publici, ceea ce ar fi angajat răspunderea Statului reclamat. Cu referire la cererea nr. 35524/13, Curtea a notat că reclamantul beneficiase de o compensație adecvată, capabilă să remedieze prejudiciul suferit. Astfel, ea a acceptat obiecția Guvernului și a declarat cererea respectivă incompatibilă <i>ratione personae</i> cu prevederile Convenției. În rest, Curtea a observat că sumele acordate de către instanțele judecătorești reclamanților au fost considerabil mai mici decât cele acordate de către Curte în cauze similare. Cererile societății reclamante privind daunele morale în cererea nr. 14342/13 și cererile privind daunele materiale în cererea nr. 1994/13 au fost respinse de către instanțe, în pofida constatării încălcării menționate. În plus, în cererile nr. 30416/13, 21282/14 și 32156/14, deși sumele acordate pentru prejudiciul moral puteau fi considerate <i>a priori</i> rezonabile, au existat prelungiri semnificative ale perioadelor de neexecutare, ceea ce a constituit o a doua încălcare pe care instanțele nu au remediat-o. Referitor la acest grup de cereri, Curtea a observat că toate creanțele erau îndreptate împotriva statului însuși, fie prin intermediul autorităților sale (cererile nr. 429/13, 1994/13, 14342/13, 30416/13 și 25987/14), fie prin intermediul societăților care angajează răspunderea statului (cererile nr. 17014/13, 21282/14 și 32156/14). Ținând cont de deficiențele identificate, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în cererile nr. 429/13, 1994/13, 14342/13, 17014/13, 30416/13, 21282/14, 25987/14 și 32156/14. Cu privire la prejudiciul material și moral, Curtea a luat în considerare despăgubirile deja acordate reclamanților la nivel național și a acordat sumele prevăzute în tabelul anexat la hotărâre, care variază între 700 și 2.300 de euro pentru prejudiciul moral, și între 45 și 2.000 de euro pentru costuri și cheltuieli. Totodată, în cererea nr. 17014/13, Curtea a rezervat chestiunea privind acordarea prejudiciului material pentru o procedură separată, invitând părțile să o informeze despre orice acord la care ar putea ajunge în această privință.

8.	CATANĂ (43237/13)	21.02.2023 21.05.2023	Cererea se referă la cariera de judecător a reclamantei, care la momentul desfășurării evenimentelor era judecător de instrucție. În cadrul a două proceduri disciplinare intentate de către Procurorul General, Colegiul disciplinar a hotărât să sancționeze reclamanta cu „muștrare aspră”, deoarece ea ar fi amnistiat „în mod abuziv” o persoană condamnată și pentru că ar fi anulat ordonanțele de începere a urmăririi penale „în afara competențelor judecătorului de instrucție”. În fața Curții, reclamanta s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând că – din moment ce șapte din cei doisprezece membri ai Consiliului Superior al Magistraturii („CSM”) fuseseră numiți pe criterii politice, inclusiv Procurorul General, <i>id est</i> cel care a inițiat procedura disciplinară împotriva ei – CSM nu putea fi independent și imparțial. În continuare, de asemenea în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, reclamanta s-a plâns că nu a putut să obțină examinarea în fond a plângerilor sale cu privire la hotărârile CSM, deoarece Curtea Supremă de Justiție eșuase să exercite un control suficient în prezenta cauză, încălcând, astfel, dreptul ei de acces la justiție. Curtea a reținut, în primul rând, statutul de membru <i>ex officio</i> al Ministrului Justiției, membru al Guvernului, <i>id est</i> al puterii executive, în cadrul CSM. Ea a notat că prezența, chiar și pasivă, a unui membru al Guvernului în cadrul unui organ abilitat să aplice sancțiuni disciplinare judecătorilor fusese, în sine, problematică în raport cu cerințele Articolului 6 din Convenție și, în special, cu cerința de independență a CSM. În al doilea rând, având în vedere rolul Procurorului General în sistemul judiciar al Republicii Moldova, Curtea a constatat că prezența Procurorului General în cadrul unui organ care intervine în disciplina judecătorilor era, de asemenea, problematică în raport cu cerințele de imparțialitate și independență impuse de Articolul 6 din Convenție. Și mai problematic era faptul că ambele proceduri disciplinare fuseseră inițiate de către Procurorul General. Deși Guvernul a susținut că ultimul nu participase în deliberările CSM, totuși, Curtea a constatat că nu fuseseră întocmite procese-verbale la finalul deliberărilor CSM. Mai mult, cele două hotărâri ale CSM fuseseră semnate doar de către președintele său, fără a menționa membrii care participaseră la deliberări. Curtea a concluzionat că lipsa transparenței cu privire la rolul Procurorului General în procesul decizional al CSM era o sursă de îngrijorare, pe deplin legitimă, planând un risc de arbitrar din partea ultimului. În final, cu referire la membrii profesori de drept titulari, Curtea a notat că ei fuseseră aleși de către Parlament prin votul majorității simple a deputaților, la propunerea a cel puțin douăzeci de deputați. În continuare, Curtea a notat că nu este în măsură să concluzioneze, în baza informațiilor de care dispune, că existase un proces clar și transparent de selectare a candidaților prezentați la vot în Parlament. Curtea a luat în considerare, de asemenea, îngrijorările GRECO cu privire la lipsa unei proceduri echitabile și transparente de selecție a membrilor non-judecători ai CSM. Prin urmare, ea a considerat că procesul de selecție a profesorilor de drept titulari nu oferise suficiente garanții de independență. Astfel, Curtea a concluzionat că cerințele de independență și imparțialitate nu fuseseră îndeplinite în prezenta cauză în privința examinării procedurilor disciplinare de către CSM. Cu toate acestea, Curtea a menționat că, în urma modificării recente a Constituției, componența CSM fusese modificată, în sensul că cei trei membri <i>ex officio</i>, inclusiv Ministrul Justiției și Procurorul General, nu mai fac parte din acesta. De asemenea, a fost specificat faptul că membrii
----	----------------------	--------------------------	---

			care nu sunt judecători ai CSM trebuie să fie selectați pe bază de merit, prin votul majorității calificate a Parlamentului și în urma unei proceduri transparente. În final, Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție din cauza încălcării cerinței de independență și imparțialitate în cele două proceduri disciplinare desfășurate împotriva reclamantei. Curtea a acordat reclamantei 3.600 de euro pentru prejudiciul moral și 1.355 de euro pentru costuri și cheltuieli.
9.	GOLOVCHENKO (66418/14)	21.03.2023 21.03.2023	Cauza se referă la pretinsa instigare a reclamantului de către autorități la comiterea unei infracțiuni și la condamnarea lui, contrar Articolului 6 § 1 din Convenție. De asemenea, cauza se referă la omisiunea instanțelor naționale de a audia un martor-cheie, contrar cerințelor Articolului 6 § 3 (d) din Convenție. Curtea a notat că, deși instanțele naționale au constatat, în general, că reclamantul nu demonstrase faptul că C. era un agent sub acoperire, ele nu acordaseră o atenție deosebită unor argumente importante prezentate de către el. În special, ele nu au examinat faptul că C. era urmărit penal în perioada relevantă și, prin urmare, era în contact cu autoritățile de anchetă; că, în 2009, în calitate de măsură preventivă, C. se angajase să nu părăsească țara, astfel încât el nu avea niciun motiv real pentru a-l contacta pe reclamant în ianuarie 2010 în scopul obținerii unei vize; că, în pofida unei plângeri penale cu privire la falsificarea de către C. a documentelor oficiale, nu a fost inițiată nicio investigație penală în privința sa, în schimb fiindu-i restituit pașaportul și permis să părăsească țara. De asemenea, în replică la argumentul privind provocarea la comiterea infracțiunii, instanțele au fost dispuse să presupună că C. era un agent sub acoperire, dar au constatat că publicarea de către reclamant a anunțului în ziar dovedea intenția sa de a comite infracțiunea înainte de implicarea lui C. și că, prin urmare, el nu fusese provocat să comită o infracțiune care nu ar fi fost comisă altfel. În această privință, Curtea a menționat că, anterior reținerii reclamantului, autoritățile nu cunoscuseră despre vreo activitate infracțională a acestuia. Instanțele naționale au respins argumentul reclamantului, potrivit căruia el oferise servicii legale, observând că el cunoștea intenția lui C. de a ajunge efectiv în Italia, și nu în Polonia, ceea ce făcea ca solicitarea de viză adresată autorităților poloneze să fie ilegală. Cu toate acestea, acest lucru implică faptul că serviciile reclamantului, în modul anunțat în ziar, nu erau ilegale ca atare și deveniseră astfel doar după implicarea lui C., atunci când ultimul informase reclamantul despre intențiile sale reale. Instanțele nu au găsit nicio dovadă că reclamantul ar fi comis infracțiunea în cazul în care C. nu l-ar fi abordat cu intenția de a ajunge în Italia prin obținerea unei vize poloneze sub un pretext fals. Având în vedere că instanțele naționale nu au examinat dacă C. era de fapt un agent sub acoperire, Curtea nu a putut concluziona că a existat o instigare din partea poliției. Cu toate acestea, deși instanțelor naționale le-au fost prezentate probe și argumente importante cu privire la presupusa incitare a reclamantului la comiterea infracțiunii, ele nu au luat măsurile necesare pentru a descoperi circumstanțele acestui argument, astfel existând o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție. Referitor la plângerea în baza Articolului 6 § 3 (d) din Convenție, Curtea a constatat, în primul rând, că nu a existat niciun motiv întemeiat pentru neprezentarea lui C. în fața instanțelor naționale. Nu a fost prezentată nicio dovadă că instanțele naționale au căutat în mod activ, inclusiv la nivel internațional, martorul cu ajutorul autorităților

			naționale, care i-au permis lui C. să părăsească țara fără a prezenta date de contact pentru destinația sa în străinătate. În al doilea rând, declarațiile făcute de către C. la faza de urmărire penală au avut un rol decisiv la condamnarea reclamantului. C. a fost singurul martor direct al infracțiunii și persoana care înregistrase în secret convorbirea telefonică folosită ca probă împotriva reclamantului. Deși instanțele au făcut referire la alte probe, ele au constatat, în principal, în măsuri procedurale întreprinse de către autorități, cu excepția înregistrării unei conversații telefonice dintre C. și reclamant. În absența autorului înregistrării (C.), apărarea nu a avut nicio posibilitate efectivă de a contesta momentul și autenticitatea acesteia, circumstanțele care au condus la înregistrarea respectivă și de a invoca alte elemente care ar fi putut submina valoarea acestei probe. În al treilea rând, nu au existat suficiente elemente de contrabalansare pentru apărare, ca urmare a admiterii probei decisive a martorului absent. În special, nu a fost luat în considerare faptul susținut în mod expres de către apărare, că C. refuzase să răspundă la întrebările pe care reclamantul și avocatul său i le adresaseră la faza de urmărire penală. Prin urmare, apărarea a fost lipsită de posibilitatea de a verifica declarațiile lui C. la orice etapă și nu s-a luat nicio măsură pentru a compensa lipsa posibilității de a interoga direct acest martor în cadrul procesului. În consecință, Curtea a menționat că lipsa unei oportunități pentru reclamant de a examina sau de a face să fie examinate declarațiile lui C. (în cazul în care C. ar fi răspuns efectiv la întrebările apărării) în orice etapă a procesului a făcut ca procesul în ansamblu să fie inechitabil. Curtea a acordat reclamantului 4.700 de euro pentru prejudiciul moral și 1.000 de euro pentru costuri și cheltuieli.
10.	MAŞAEV (14043/18)	04.04.2023 04.04.2023	Invocând Articolul 5 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns în fața Curții de privarea sa de libertate pentru o perioadă mai mare de două luni, în absența unei bănueli rezonabile că ar fi săvârșit o infracțiune. Potrivit circumstanțelor cauzei, în luna februarie 2017 a fost pornită o cauză penală cu privire la presupusele acte de corupție comise de către reclamant. În particular, s-a pretins că el, fiind angajat al Ministerului Afacerilor Interne, ar fi cerut și obținut mită de la o companie privată. Deși Guvernul a argumentat că exista o bănuială rezonabilă că reclamantul comisese infracțiunea de care era acuzat, făcând referire, <i>inter alia</i>, la un document semnat de către reclamant, pe care l-a anexat la observații, Curtea a notat că deciziile instanțelor naționale nu s-au referit la nicio probă sau declarații ale martorilor care ar demonstra existența bănuelii rezonabile că reclamantul ceruse și obținuse mită. Instanțele s-au referit doar la o listă de documente anexate de către procuror la demersul său – materiale care nu erau suficiente pentru a convinge un observator independent că reclamantul ar fi putut săvârși infracțiunea imputată. Totodată, deciziile naționale nu făceau referire la documentul prezentat de către Guvern în observațiile sale, care era o copie a unui demers depus de către compania privată la angajatorul reclamantului, care conținea semnătura reclamantului și un text olograf ilizibil, fără a sprijini în vreun fel afirmația că reclamantul ceruse și primise mită. Prin urmare, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție, deoarece arestul preventiv al reclamantului pentru o perioadă mai mare de două luni nu fusese justificat de o suspiciune rezonabilă că el ar fi comis infracțiunea incriminată. Curtea a acordat reclamantului 7.500 de euro pentru prejudiciul moral și 1.012 euro pentru costuri și cheltuieli.

11.	BOCȘA (6147/18)	04.04.2023 04.04.2023	În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 8 din Convenție, invocând că autoritățile nu i-au asigurat dreptul de a se afla în contact cu copiii săi, în pofida hotărârii judecătorești definitive care aproba un program de vizite. Curtea a reținut că reclamantul a avut dificultăți în a avea executată hotărârea definitivă din 5 iunie 2014 încă din aprilie 2016 și că, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 iunie 2017, care stabilise imposibilitatea executării hotărârii din 2014, drepturile sale de contact au fost retrase de fapt. Curtea a reținut că singurul motiv invocat de către autoritățile interne pentru această retragere de fapt a constatat în imposibilitatea executării hotărârii din 2014, din cauza formulării nereușite a obligațiilor. Curtea a considerat că această abordare formalistă neglija principala problemă în joc – lipsa cooperării dintre părinții separați, care impunea autorităților obligația de a lua măsuri pentru concilierea intereselor conflictuale ale părților, ținând cont de interesul superior al copilului. Curtea a reținut că reclamantul și poliția au solicitat implicarea autorității pentru protecția copilului. Nu pare să fi existat nicio încercare de a asigura o mediere pentru părinți sau de a asigura contactul dintre reclamant și copiii săi în prezența și cu sprijinul specialiștilor în protecția copilului. Curtea a considerat deosebit de surprinzător faptul că autoritatea pentru protecția copilului și-a declinat întreaga responsabilitate și implicare în cazul reclamantului. De asemenea, Curtea a reținut că, în pofida rapoartelor psihologice care susțineau că, de fapt, copiii fuseseră afectați negativ de comportamentul tatălui lor cu doi-trei ani mai devreme, în dosarul cauzei nu exista nimic care să indice reticența copiilor de a-și întâlni tatăl în momentul în care între părinți fusese convenit orarul vizitelor în 2014, până la procedura de executare din 2016. Curtea a constatat că gravitatea acuzațiilor cu privire la comportamentul violent al reclamantului față de copii contrasta puternic cu pasivitatea autorității pentru protecția copilului. În plus, Curtea a luat act de declarațiile inițiale ale mamei, conform cărora ea nu s-ar fi opus contactului, în cazul în care copiii înșiși ar fi fost de acord cu aceasta, și de încercarea ei de a anula drepturile de contact ale reclamantului un an mai târziu. Cu toate acestea, gravitatea și implicațiile lor pentru interesul superior al copiilor, pe de o parte, și drepturile de contact ale reclamantului, pe de altă parte, impuneau ca ele să fie abordate într-un proces decizional adecvat privind contactul cu părinții, care ar fi trebuit să fie echitabil și să-l implice pe reclamant într-o măsură suficientă pentru a-i oferi protecția necesară a intereselor sale. Curtea a considerat surprinzător faptul că aceste elemente nu au fost luate în considerare de către autoritățile de protecție a drepturilor copilului și de către instanțele naționale. Din aceste motive, Curtea a concluzionat că, prin retragerea drepturilor de contact ale reclamantului, în special în absența oricărui proces decizional echitabil, autoritățile naționale nu și-au îndeplinit obligațiile pozitive în baza Articolului 8 din Convenție. Curtea a acordat reclamantului 4.500 de euro pentru prejudiciul moral și 2.500 de euro pentru costuri și cheltuieli.
12.	VIOTTO (12083/20)	13.06.2023 13.06.2023	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 8 din Convenție, invocând eșecul autorităților moldovenești de a-l ajuta să fie reunit rapid cu copilul său după ce acesta din urmă fusese dus din Italia în Republica Moldova de către mama sa și ținut acolo. Curtea a reținut de la bun început lipsa de coordonare între autorități în procesul de stabilire a locului aflării copilului și lipsa unei acțiuni eficiente pentru a urmări mama la o adresă pe care ea însăși o indicase

			în procedurile paralele. În special, atunci când au fost contactate de către omologul lor italian în noiembrie 2017, autoritățile moldovenești s-au bazat pe presupusa plecare a lui M. de pe teritoriul Republicii Moldova la 27 noiembrie 2017 și nu au luat nicio măsură suplimentară de a stabili locul aflării acesteia și a copilului. Cu toate acestea, s-a stabilit mai târziu că copilul s-a aflat în mod continuu pe teritoriul țării din septembrie 2017. În plus, Curtea a menționat că instanțele interne nu au reușit să stabilească statul italian ca fiind reședința obișnuită a copilului înainte de îndepărtare și s-au concentrat doar pe integrarea sa în Republica Moldova, fapt incompatibil cu scopul Convenției de la Haga. Instanțele interne nu au acordat nicio pondere faptului că copilul fusese scos din Italia fără acordul reclamantului, menționând doar faptul trecerii legale a frontierei. Prin urmare, Curtea a apreciat că dispozițiile legii aplicabile au fost interpretate și aplicate astfel încât să determine inutilitatea lipsei de consimțământ a reclamantului la plecarea copilului în Republica Moldova și șederea lui ulterioară acolo. Subsecvent, Curtea a constatat că procesul judiciar privind întoarcerea copilului a fost inițiat de către reclamant după ce autoritățile moldovenești nu întreprinseseră nicio măsură timp de mai mult de cinci luni de la depunerea de către autoritățile italiene a cererii de returnare. Totodată, instanțele naționale au pronunțat decizia finală după un an și jumătate. Chiar dacă termenul de șase săptămâni stabilit la art. 11 alin. (2) din Convenția de la Haga nu este obligatoriu, Curtea a considerat că depășirea acestui termen cu mai mult de șaiszeci și nouă de săptămâni nu poate fi considerată ca respectând cerințele procedurale implicite Articolului 8. În special, procesul din fața instanței de fond s-a desfășurat într-un ritm lent: prima ședință de mediere a avut loc după șapte săptămâni de la depunerea acțiunii, ședințele ulterioare au fost stabilite la intervale de la patru la șapte săptămâni, inclusiv din motive datorate programării anuale a concediului judecătorului. În final, Curtea a constatat că reclamantul a suferit o ingerință disproporționată în dreptul său la respectarea vieții sale de familie, în sensul că procesul de luare a deciziilor în conformitate cu dreptul intern nu a îndeplinit cerințele procedurale inerente Articolului 8 din Convenție. Curtea a acordat reclamantului 4.500 de euro pentru prejudiciul moral și 4.000 de euro pentru costuri și cheltuieli.
13.	NEGRU (7336/11)	27.06.2023 27.09.2023	Cauza se referă la includerea reclamantei în lista persoanelor anunțate în căutare în lipsa unor garanții împotriva abuzurilor. Cu referire la existența unei ingerințe în drepturile reclamantei în baza Articolului 8 din Convenție, Curtea a constatat că atât includerea reclamantei în lista persoanelor anunțate în căutare, cât și divulgarea acestei informații, prin afișarea fotografiei reclamantei pe panoul de căutare, au adus atingere dreptului său la respectarea vieții private. Cu referire la mijloacele de protecție juridică împotriva intervenției arbitrare, Curtea a notat că autoritățile naționale nu au întreprins nicio măsură de cercetare penală pentru a identifica dacă reclamanta traversase frontiera în perioada respectivă sau pentru a o cita prin intermediul avocatului său. În plus, Curtea a notat că materialele cauzei penale nu conțin nicio dovadă care să sugereze că autoritățile naționale au întreprins măsuri rezonabile de a informa reclamanta despre procedurile penale și despre necesitatea de a se prezenta în fața lor în cadrul acestor proceduri. Deși procurorul fusese autorizat să anunțe reclamanta în căutare, Curtea a notat că ea nu este convinsă că procedurile aplicate pentru a ajunge la această decizie au fost „în conformitate cu legea”. Având în

			vedere lipsa de claritate a procedurilor de punere în aplicare a dispozițiilor legale și deficiențele de aplicare a acestora, atunci când reclamanta fusese anunțată în căutare, Curtea a observat că procurorul a dispus de o putere nelimitată, nefiind însoțită de o măsură de protecție împotriva ingerințelor arbitrare. În consecință, Curtea a concluzionat că a avut loc o încălcare a Articolului 8 din Convenție. Curtea a acordat reclamantei 4.500 de euro pentru prejudiciul moral și 1.925 de euro pentru costuri și cheltuieli.
14.	TRISTAN (13451/15)	04.07.2023 04.10.2023	Invocând Articolul 7 § 1 din Convenție, reclamanta s-a plâns de faptul că fusese condamnată în baza unei legi penale care intrase în vigoare în timp ce cauza penală în privința sa era pendinte și care, în opinia sa, nu îi era aplicabilă. În principal, ea a susținut că, spre deosebire de legea penală în vigoare la momentul producerii evenimentelor, noua lege nu prevedea o pedeapsă pentru faptele de care fusese acuzată. Curtea a notat că instanțele naționale au aplicat dispozițiile unei legi penale care intrase în vigoare după evenimentele în cauză. Ea a constatat că reclamanta fusese condamnată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 328 alin. (3) lit. b) din Codul penal în noua sa versiune și că singura diferență dintre textul noii versiuni și cel al vechii versiuni consta în expresiile utilizate pentru a desemna obiectul infracțiunii, pedepsele aplicate fiind identice. Curtea a mai notat că vechiul Cod penal, în vigoare la data evenimentelor, folosea expresia „persoană cu înaltă funcție de răspundere”, definind-o ca fiind o persoană numită în funcția în cauză printr-o metodă de numire sau alegere reglementată de Constituția Republicii Moldova și de legile organice. Ea a notat că reclamanta, în calitate de primar, se încadrează în această definiție. Curtea a observat, de asemenea, că noul Cod penal, care a intrat în vigoare în timpul examinării cauzei și în baza căruia reclamanta a fost condamnată, a utilizat expresia „persoană cu funcții de demnitate publică”. Curtea a notat că aceste definiții diferă. În special, spre deosebire de vechea definiție, noua definiție nu făcea nicio referire la legile organice care ar putea reglementa sistemul de vot al persoanelor vizate de această definiție. În același timp, Curtea a constatat că noua definiție stabilea două categorii de persoane care puteau fi calificate ca deținând funcția de demnitate publică: pe de o parte, persoanele alese în funcție printr-un mod de alegere reglementat de Constituție și, pe de altă parte, persoanele numite în funcție de către Parlament, de către Președintele Republicii sau de către Guvern. Curtea a reținut că, în timpul examinării cauzei, reclamanta a susținut, <i>inter alia</i>, că nu îndeplinea criteriile stabilite în noua definiție, ceea ce constituia o interpretare restrictivă a noilor dispoziții penale. Astfel, Curtea a ajuns la concluzia că instanțele naționale nu au făcut distincție între aceste două noțiuni, în condițiile în care legiuitorul însuși făcuse acest lucru, iar prin interpretarea oferită prevederilor legale, Curtea de Apel Chișinău introdusese o incertitudine suplimentară, în timp ce sarcina sa era de a elimina ambiguitățile din dispozițiile penale relevante în prezenta cauză. De asemenea, Curtea a notat că noua definiție a „persoanei cu funcție de demnitate publică” delimita cercul de subiecți susceptibili de a fi urmăriți penal pentru infracțiunea de care fusese învinuită reclamanta. Prin urmare, acesta era un element constitutiv al respectivei infracțiuni, iar instanțelor naționale le revenea sarcina să dea dovadă de o diligență deosebită în clarificarea domeniului de aplicare al acesteia. În opinia Curții, această cerință nu a fost îndeplinită în circumstanțele prezentei cauze, deoarece Curtea de Apel Chișinău nu a avut diligența de a explica de ce noua definiție era echivalentă cu cea veche, deși formularea lor era

			substanțial diferită, și nu a răspuns în niciun fel la întrebarea dacă primarii, inclusiv reclamanta, se încadrau într-una dintre cele două categorii de persoane prevăzute de noua definiție. Curtea a mai observat că, după finalizarea examinării cauzei în privința reclamantei, dispozițiile respective au constituit obiectul altor interpretări judiciare. În primul rând, Curtea a constatat că, în deciziile sale explicative, Curtea Supremă de Justiție le-a interpretat în favoarea reclamantei. Pe de altă parte, ea a notat că aceeași instanță supremă, sesizată cu un recurs extraordinar depus de către reclamantă, a dat o interpretare diferită dispozițiilor relevante în prezenta cauză, în defavoarea acesteia. Prin urmare, având în vedere lipsa de previzibilitate rezonabilă a constatărilor instanțelor naționale, Curtea a stabilit o încălcare a Articolului 7 § 1 din Convenție. Curtea a acordat reclamantei 3.600 de euro pentru prejudiciul moral și 2.500 euro pentru costuri și cheltuieli.
15.	MANOLE (26360/19)	18.07.2023 18.10.2023	Cererea se referă la demiterea reclamantei din funcția de judecător din cauza comunicării ei cu un jurnalist despre motivele opiniei ei separate formulate în cadrul unui litigiu examinat de către aceasta. În fața Curții, reclamanta s-a plâns în baza Articolelor 6 § 1, 8 și 10 din Convenție, invocând încălcarea dreptului său la o instanță instituită prin lege și imparțială, și a dreptului la respectarea vieții ei private, din cauza eliberării sale din funcție. Invocând Articolul 10 coroborat cu Articolul 18 din Convenție, reclamanta a susținut că, în circumstanțele prezentei cauze, ea fusese declarată incompatibilă cu statutul de judecător din cauza că îi comunicase unui jurnalist motivele opiniei separate formulate de către ea, aceasta constituind o încălcare a dreptului său la libertate de exprimare. Ea a considerat că procedura intentată împotriva ei nu a fost prevăzută de lege și că, în orice caz, nu a fost necesară într-o societate democratică. Reclamanta a mai invocat că măsura respectivă fusese aplicată contrar Articolului 18 din Convenție, din simplul motiv că ea denunțase în mod public problemele sistemului de justiție. Examinând ingerința în dreptul la libertatea de exprimare, Curtea a considerat că ea a fost prevăzută de lege și a urmărit scopul legitim de a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești. Curtea a specificat că obligația de discreție a judecătorului îl obliga să nu divulge motivele unei decizii înainte ca acestea să fie disponibile publicului. Cu toate acestea, Curtea a reiterat că garanțiile procedurale, precum și natura și gravitatea sancțiunii aplicate reclamantei erau criterii care trebuiau luate în considerare la examinarea proporționalității ingerinței în libertatea de exprimare, în modul garantat la Articolul 10 din Convenție. Referitor la garanțiile procedurale, Curtea a avut rezerve în legătură cu tipul de procedură administrativă utilizat în situația reclamantei. De asemenea, Curtea a notat că instanța supremă nu examinase argumentul reclamantei referitor la nerespectarea prevederilor Legii nr. 947/1996 cu privire la CSM – norme care se refereau la procedura disciplinară și care implicau anumite garanții procedurale, inclusiv eventuale sancțiuni administrative pentru divulgarea informației. Cu privire la sancțiunea aplicată reclamantei, Curtea a notat că, potrivit prevederilor legale în vigoare la acel moment, eliberarea din funcție era singura sancțiune care putea fi aplicată la momentul evenimentelor. Ea a reținut că aceasta constituia o sancțiune suficient de serioasă care a pus capăt carierei sale profesionale după 18 ani de activitate. De asemenea, Curtea a reținut că – la momentul examinării recursului reclamantei de către Curtea Supremă de Justiție – Legea nr.

			544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului (în baza căreia i se aplicase sancțiunea reclamantei) fusese recent modificată, astfel încât încălcarea interdicției pentru judecători de a divulga informații de acest fel nu mai constituia o sancțiune în baza respectivului temei legal. De asemenea, potrivit Legii nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor (considerată de către reclamantă ca fiind aplicabilă în cauza sa), încălcarea prevederilor cu privire la interdicțiile de serviciu ale judecătorilor constituia abatere disciplinară. Astfel, Curtea a concluzionat că instanțele naționale ar fi trebuit să examineze acțiunile reclamantei în lumina întregii game de sancțiuni disponibile în sfera răspunderii disciplinare a judecătorilor. În final, ea a considerat că autoritățile naționale au eșuat să aplice corect standardele relevante din jurisprudența Curții în materia Articolului 10 din Convenție și că sancțiunea impusă reclamantei nu a fost necesară într-o societate democratică. Prin urmare, Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 10 din Convenție. În același timp, Curtea a respins restul pretențiilor reclamantei cu privire la pretinsa încălcare a Articolelor 6 § 1, 8 și 18 din Convenție, constatând că actele prezentate de către reclamantă nu i-au permis să ajungă la o altă concluzie. Curtea a acordat reclamantei 4.500 de euro pentru prejudiciul moral și 5.000 de euro pentru costuri și cheltuieli.
16.	REPEȘCO și REPEȘCU (39272/15)	03.10.2023 03.01.2024	Invocând Articolele 6 § 1 și 46 din Convenție, reclamantii s-au plâns în fața Curții că, de fapt, condamnarea lor se bazase pe probe obținute prin rele tratamente. De asemenea, ei s-au plâns de refuzul Curții Supreme de Justiție de a redeschide procesele lor penale, în pofida deciziei Curții în cauza lor anterioară, care confirmase, în opinia lor, relele tratamente. Curtea a considerat că plângerile reclamantilor necesită examinare exclusiv în baza Articolului 6 § 1 din Convenție. Curtea a constatat că, deși în cursul procedurii de revizuire reclamantii prezentaseră argumente convingătoare în sprijinul afirmației lor că declarațiile lor în cadrul urmăririi penale fuseseră obținute prin aplicarea relelor tratamente, instanța supremă a dat dovadă de un formalism excesiv și nu a tras concluziile adecvate din declarația unilaterală a Guvernului, potrivit căreia avusese loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție în privința reclamantilor. În acest context, Curtea a subliniat că îi revenea Curții Supreme de Justiție să efectueze o analiză riguroasă a fiabilității declarațiilor reclamantilor făcute în cadrul urmăririi penale și a circumstanțelor în care acestea fuseseră obținute, pentru a determina dacă excluderea lor era necesară pentru a asigura echitatea procedurilor. În continuare, Curtea a subliniat că instanța supremă ar fi putut, de asemenea, să retrimite cauza la rejudecare în procedura de revizuire, în baza art. 464¹ din Codul de procedură penală, pentru ca o instanță inferioară să efectueze această analiză. Chiar presupunând că era dificil de stabilit o legătură causală directă între relele tratamente aplicate și declarațiile reclamantilor, Curtea a considerat că era de competența instanțelor naționale să analizeze dacă contextul ostil în care fuseseră obținute aceste declarații era de natură să le compromită. Cu toate acestea, Curtea Supremă de Justiție nu a îndeplinit aceste sarcini. De asemenea, Curtea a reiterat că utilizarea probelor pretins obținute ca urmare a relelor tratamente ridică întotdeauna probleme serioase cu privire la caracterul echitabil al procesului, chiar dacă utilizarea acestor probe nu fusese decisivă pentru stabilirea vinovăției. În consecință, Curtea a concluzionat că Curtea Supremă de Justiție nu a examinat în mod riguros și cuprinzător afirmațiile credibile ale reclamantilor, potrivit cărora declarațiile lor, utilizate în calitate de probe

			împotriva lor, fuseseră obținute prin mijloace contrare Articolului 3 din Convenție. De asemenea, Curtea nu a fost convinsă nici de faptul că reclamantii avuseseră posibilitatea efectivă de a contesta admisibilitatea acestor declarații și de a se opune utilizării lor. Considerând că rezultatul cerut de Articolul 6 § 1 din Convenție nu fusese atins în cadrul procedurilor penale împotriva reclamantilor, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție. Curtea a acordat fiecărui reclamant câte 3.600 de euro pentru prejudiciul moral și 2.500 de euro în comun pentru costuri și cheltuieli.
17.	HOHLOV ș.a. (81519/12, 2437/14 și 26747/17)	05.10.2023 05.10.2023	Cauza se referă la neexecutarea într-un termen rezonabil a hotărârilor judecătorești interne prin care autoritățile publice au fost obligate să ofere reclamantilor spațiu locativ și la lipsa unei căi de atac efective prevăzute de dreptul intern pentru neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive. Curtea a reiterat jurisprudența sa și principiile generale referitoare la executarea hotărârilor definitive, constatând, în urma examinării tuturor elementelor care i-au fost prezentate, că nu există niciun fapt sau argument care să o determine să ajungă la o concluzie diferită cu privire la fondul plângerilor respective. Având în vedere jurisprudența sa în materie, Curtea a considerat că, în aceste cauze, autoritățile nu au depus toate eforturile pentru a asigura executarea integrală și în timp util a hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în favoarea reclamantilor. De asemenea, Curtea a notat că statul reclamat rămâne obligat să execute hotărârile judecătorești neexecutate până în prezent în conformitate cu dreptul intern. Prin urmare, Curtea a hotărât că a existat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, și că nu era necesar să examineze separat plângerea formulată în temeiul Articolului 13 din Convenție. În consecință, în cererea nr. 2437/14 Curtea a acordat reclamantului 2.720 de euro pentru prejudiciul material, 600 de euro pentru prejudiciul moral și 100 de euro pentru costuri și cheltuieli, iar în cererea nr. 26747/17 Curtea a acordat reclamantului 100 de euro pentru costuri și cheltuieli. De asemenea, Curtea a stabilit că Republica Moldova trebuie, în termen de trei luni, să asigure, prin mijloace adecvate, executarea hotărârilor judecătorești interne neexecutate.
18.	GÎRBU ș.a. (72146/14, 40547/15, 51218/15, 52032/16, 55072/16 și 44686/19)	05.10.2023 05.10.2023	Cauza se referă la neexecutarea într-un termen rezonabil sau executarea tardivă a hotărârilor judecătorești naționale prin care autoritățile publice au fost obligate să ofere reclamantilor spațiu locativ și la lipsa unei căi de atac efective prevăzute de dreptul intern pentru neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive. Referitor la admisibilitate, Guvernul a susținut că cererea nr. 44686/19 era abuzivă. El a subliniat că reclamantul nu adusese la cunoștința Curții informații privind plata despăgubirilor acordate prin deciziile Curții Supreme de Justiție din 16 septembrie 2020 și 16 decembrie 2020, adoptate ulterior comunicării cererii Guvernului, prin care s-a admis o cerere de revizuire înaintată de către Agentul guvernamental. De asemenea, Guvernul a susținut, în legătură cu toate cererile, că reclamantii și-au pierdut calitatea de victimă, deoarece în cadrul acțiunilor în despăgubire intentate în fața instanțelor interne, le-au fost acordate despăgubirile pe care ei le solicitaseră. Cu referire la cererea nr. 44686/19, Curtea a notat că reclamantul informase Curtea despre rezultatul acțiunii în despăgubire după examinarea cererii de revizuire și a afirmat că el și-a menținut statutul de victimă, având în vedere compensația insuficientă acordată. Prin urmare, Curtea a respins argumentul Guvernului. Curtea a mai constatat că instanțele naționale au recunoscut, în esență, încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1, și au acordat

			despăgubiri cu titlu de reparații morale și materiale pentru perioadele de neexecutare invocate de către reclamant. Cu toate acestea, Curtea a notat că hotărârile interne definitive în favoarea reclamantilor nu au fost încă executate, în pofida faptului că Statul a fost obligat de mai multe ori să plătească despăgubiri. Curtea a reiterat jurisprudența sa și principiile generale referitoare la executarea hotărârilor definitive, constatând, în urma examinării tuturor elementelor care i-au fost prezentate, că nu există niciun fapt sau argument care să o determine să ajungă la o concluzie diferită cu privire la fondul plângerilor respective. Având în vedere jurisprudența sa în materie, Curtea a considerat că, în aceste cauze, autoritățile nu au depus toate eforturile pentru a asigura executarea integrală și în timp util a hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în favoarea reclamantilor. Prin urmare, Curtea a hotărât că a existat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, și că nu era necesar să examineze separat plângerea formulată în temeiul Articolului 13 din Convenție. Curtea a acordat reclamantilor sume care variază între 3.084 și 3.400 de euro pentru prejudiciul material, între 600 și 1.200 de euro pentru prejudiciu moral, și între 90 și 500 de euro pentru costuri și cheltuieli. De asemenea, Curtea a stabilit că Republica Moldova trebuie, în termen de trei luni, să asigure, prin mijloace adecvate, executarea hotărârilor judecătorești interne neexecutate.
19.	LUCA (55351/17)	17.10.2023 17.01.2024	Cererea se referă la eșecul autorităților naționale de a proteja reclamanta împotriva violenței în familie și de a-i acorda sprijinul necesar pentru a-și menține contactul cu copiii săi. Invocând încălcarea Articolelor 3, 8 și 14 din Convenție, reclamanta s-a plâns în fața Curții de măsurile insuficiente întreprinse pentru a o proteja de violență în familie și de imposibilitatea de a-și vedea copiii. Cu privire la alegațiile reclamantei în baza Articolului 3 din Convenție, Curtea a notat că autoritățile naționale eșuaseră să efectueze o evaluare promptă și proactivă a riscului de violență împotriva reclamantei și de a lua măsuri preventive pentru a atenua acest risc, pentru a o proteja pe reclamantă și pentru a sancționa comportamentul făptuitorului. În ciuda reacției lor inițiale prompte, autoritățile nu au reușit ulterior să ofere un răspuns preventiv adecvat, într-o manieră coordonată între mai multe autorități, au rămas pasive în fața riscului grav de maltratare a reclamantei și, prin neaplicarea unor măsuri de descurajare, a permis făptuitorului să continue să agreseze și să hărțuiască reclamanta fără impedimente. De asemenea, având în vedere modul în care autoritățile au examinat plângerile reclamantei referitoare la violența domestică – în special eșecul acestora de a desfășura o investigație eficientă în privința afirmațiilor credibile referitoare la aplicarea violenței psihologice și a violenței fizice la 13 iulie 2016, și de a asigura urmărirea penală și pedepsirea făptuitorului fără întârziere nejustificată – Curtea a reținut că autoritățile naționale au eșuat să efectueze o investigație eficientă și promptă referitoare la relele tratamente suferite de către reclamantă. Prin urmare, Curtea a concluzionat că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție atât sub aspect material, cât și procedural. În final, ținând cont de desfășurarea procesului intern în ansamblu și, în special, de eșecul autorităților naționale de a lua în considerare incidentele de violență domestică la stabilirea drepturilor de contact cu copiii și, în consecință, lipsa întreprinderii unor măsuri prompte pentru a sprijini reclamanta în menținerea contactului cu copiii ei, Curtea a concluzionat că a avut loc o încălcare a Articolului 8 din Convenție.

			Cu referire la pretinsa manifestare a atitudinii discriminatorii bazată pe gen în raport cu reclamanta, Curtea a notat că circumstanțele particulare ale prezentei cauze demonstau că acțiunile autorităților nu au fost doar un eșec izolat sau o abordare tardivă a situației de violență împotriva reclamantei, ci au tolerat violența, reflectând o atitudine discriminatorie față de ea ca femeie. Având în vedere că cinci ani mai târziu a urmat o condamnare penală întemeiată pe aceleași fapte, rezultă că la momentul evenimentelor, măsurile necesare au fost respinse prin folosirea de declarații și motive discriminatorii. Prin urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 14 coroborat cu Articolul 3 din Convenție. Curtea a acordat reclamantei 14.250 de euro pentru prejudiciul moral și 3.840 de euro pentru costuri și cheltuieli.
20.	BÎZDÎGA (15646/18)	17.10.2023 17.01.2024	Cauza se referă la limitarea disproporționată a drepturilor de vizită ale reclamantului, stabilite în cadrul unui proces defectuos, precum și la limitarea dreptului reclamantului privind accesul la o instanță într-un proces referitor la stabilirea drepturilor părintești. În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolelor 6 și 8 din Convenție. Cu privire la Articolul 6 din Convenție, Curtea a notat că instanțele naționale nu au examinat în mod real admisibilitatea cererilor reclamantului privind stabilirea domiciliului copilului și nu au motivat respingerea acestor cereri. Prin urmare, ele l-au privat definitiv pe reclamant de orice posibilitate de a-și afirma drepturile sale de custodie atunci când au apărut noi circumstanțe de fapt și când o determinare a acestor drepturi era prevăzută în mod explicit de dreptul intern. În partea referitoare la Articolul 8 din Convenție, Curtea a căzut de acord cu faptul că acuzațiile de violență domestică, datorită gravității și implicațiilor lor pentru interesul superior al copilului, siguranța mamei și drepturile de vizită ale reclamantului, au fost esențiale pentru stabilirea drepturilor de vizită. Din acest motiv, era necesar ca aceste acuzații să fie abordate într-un proces decizional adecvat privind dreptul de vizită al părinților, care ar fi trebuit să fie echitabil și ar fi trebuit să-l implice pe reclamant într-o măsură suficientă pentru a oferi o protecție necesară a intereselor sale. Deși aceste afirmații par să fi fost direct accesibile instanțelor interne, Curtea a considerat frapant faptul că instanțele nu au luat în considerare și nu au evaluat în mod corespunzător acest motiv. Având în vedere cele de mai sus, Curtea a notat că procesul decizional în urma căruia drepturile de întrevedere ale reclamantului au fost limitate nu a fost unul rezonabil, echitabil și suficient de oportun în circumstanțele cauzei. Prin urmare, Curtea a concluzionat că autoritățile interne nu și-au îndeplinit obligațiile procedurale care le revin în temeiul Articolului 8 din Convenție. Curtea a acordat 5.900 de euro pentru prejudiciul moral și 3.500 de euro pentru costuri și cheltuieli.
21.	MUNTEANU-NANI ș.a. (16715/13 și 1925/14)	19.10.2023 19.10.2023	Cererile se referă la neexecutarea hotărârilor judecătorești interne pronunțate în favoarea reclamantilor și la absența unei căi de atac eficiente în această privință în dreptul intern. Astfel, reclamantii au invocat în fața Curții încălcarea Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție. Cu referire la admisibilitatea cererilor, Guvernul a invocat pierderea statutului de victimă al reclamantilor, în urma despăgubirilor acordate în cadrul procedurilor inițiate la nivel național. În această privință, Curtea a reținut că instanțele naționale au recunoscut încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ca urmare a neexecutării hotărârilor pronunțate în favoarea reclamantilor, și au acordat despăgubiri pentru repararea prejudiciului moral. Cu toate acestea, Curtea a constatat că sumele alocate erau mult mai mici decât cele acordate de către Curte în cauze similare. În plus, deciziile finale pronunțate în favoarea reclamantilor nu au fost executate. Din aceste

			motive, Curtea a considerat că reclamanții puteau pretinde în continuare a fi „victime”, în sensul Articolului 34 din Convenție. Totodată, Curtea a reamintit că executarea unei hotărâri sau decizii judecătorești trebuie considerată ca o parte a „procesului” în sensul Articolului 6 din Convenție. Acest fapt se referă și la jurisprudența privind neexecutarea sau executarea tardivă a hotărârilor judecătorești naționale definitive. Curtea a concluzionat, ținând cont de jurisprudența sa în materie, că autoritățile naționale nu au depus toate eforturile necesare pentru executarea integrală și la timp a hotărârilor judecătorești pronunțate în favoarea reclamanților. Prin urmare, Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În cererea <i>Munteanu-Nani</i> (nr. 16715/13), Curtea a acordat reclamantei 1.300 de euro pentru prejudiciul moral și 250 de euro pentru costuri și cheltuieli. Totodată, în cererea <i>Buzila</i> (nr. 1925/14), Curtea a acordat primului reclamant 1.100 de euro, iar celorlalți doi reclamanți câte 1.000 de euro fiecare pentru prejudiciul moral, și suma unică de 250 de euro pentru costuri și cheltuieli.
22.	POMUL S.R.L. și SUBERVIN S.R.L. (14323/13 și 47663/13)	24.10.2023 24.01.2024	Cauza se referă la răspunderea statului pentru neexecutarea hotărârilor judecătorești pronunțate în favoarea societăților reclamante și împotriva unei societăți al cărei acționar majoritar era Statul. În fața Curții, societățile reclamante s-au plâns de încălcarea Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Cu privire la excepțiile preliminare ridicate de către Guvern în prezenta cauză, care se referă la (i) chestiunea răspunderii Statului pârât pentru datoriile societății debitoare și (ii) calitatea de victimă a celor două companii reclamante, având în vedere finalitatea acțiunilor în despăgubire, Curtea a notat, cu privire la prima chestiune, că în temeiul Legii nr. 121 din 4 mai 2007 privind administrarea și dezetativizarea proprietății publice, Statul poate să exercite un anumit grad de control asupra gestionării activelor societății în afara organelor statutare ale acesteia. Astfel, el trebuie să fie considerat responsabil pentru neexecutarea creanțelor în favoarea societăților reclamante. Prin urmare, excepția de incompatibilitate <i>ratione personae</i> invocată de către Guvern a fost respinsă. Cu privire la cea de-a doua obiecție de inadmisibilitate, Curtea, reiterând principiile conform cărora o persoană poate întotdeauna să se pretindă a fi victimă a neexecutării unei hotărâri judecătorești în favoarea sa în cazul în care există un remediu intern referitor la despăgubiri, a notat că nerecunoașterea de către autorități a faptului că drepturile primei reclamante fuseseră încălcate nu a permis excluderea calității sale de victimă, iar neexecutarea persistentă de către autoritățile moldovenești a deciziei inițiale în favoarea celei de-a doua reclamante, timp de aproximativ unsprezece ani, nu au lipsit-o de calitatea de victimă. Curtea a reiterat abordarea sa în cauzele referitoare la neexecutare, luând în considerare perioada globală de neexecutare care s-a scurs până la data pronunțării hotărârii sale, și nu numai perioada examinată de către instanțele interne (<i>i.e.</i> paisprezece ani și șase luni). Curtea a constatat că perioadele de neexecutare invocate de către reclamante sunt, în lumina jurisprudenței constante a Curții, incompatibile cu cerințele Articolului 6 din Convenție și ale Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În exercitarea competențelor conferite de Legea nr. 121 din 4 mai 2007, autoritățile aveau posibilitatea de a recurge la vânzarea bunurilor sechestrate de către executorii judecătorești pentru a obține fondurile destinate recuperării creanțelor reclamantelor, ceea ce nu s-a întâmplat. În pofida faptului că au fost confiscate active suficiente pentru a

			rambursa creanțele societăților reclamante, autoritățile nu și-au îndeplinit rolul în cadrul procedurii și, prin urmare, și-au asumat responsabilitatea pentru neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive în numele societății debitoare. Astfel, Curtea a concluzionat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza neexecutării hotărârilor definitive în favoarea reclamantelor într-un termen rezonabil. Pentru aceleași motive care au determinat-o să considere că soluția oferită reclamantelor nu le-a oferit acestora o reparație suficientă, Curtea a constatat, de asemenea, o încălcare a Articolului 13 din Convenție coroborat cu Articolul 6 § 1 din Convenție și cu Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Cu privire la aplicarea Articolului 41 din Convenție, Curtea a stabilit că procedura de insolabilitate a continuat în ultimii treisprezece ani fără nicio plată pentru satisfacerea creanțelor societăților reclamante, astfel încât nu este cu adevărat posibilă executarea acestor creanțe în cadrul acestei proceduri. Curtea a decis că reclamantelor ar trebui să li se acorde sumele aferente creanțelor față de societatea debitoare și, având în vedere legislația națională privind calculul dobânzilor de întârziere și imposibilitatea utilizării sumelor date de către societățile reclamante, Curtea a considerat oportună o compensație în acest sens pentru executarea tardivă. Prin urmare, Curtea a hotărât să acorde 36.864 de euro pentru prima societate reclamantă și 76.160 de euro pentru cea de-a doua societate reclamantă cu titlu de prejudiciu material, sume alcătuite din datoriile de bază și dobânzile de întârziere. Totodată, Curtea a acordat 1.600 de euro pentru prima societate reclamantă și 600 EUR pentru cea de-a doua societate reclamantă, cu titlu de prejudiciu moral, inclusiv câte 186.20 de euro fiecareia dintre societățile reclamante, pentru costuri și cheltuieli.
23.	STOIANOGLO (19371/22)	24.10.2023 24.01.2024	Cererea se referă la pretinsa imposibilitate a reclamantului, în calitate de Procuror General, de a contesta suspendarea sa din funcție în legătură cu inițierea unei cauze penale în privința sa. Bazându-se pe Articolul 6 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns în fața Curții de faptul că nu a avut acces la o instanță de judecată pentru a contesta suspendarea sa din funcție. Invocând Articolul 13 din Convenție, el s-a mai plâns de lipsa unui remediu eficient la nivel național prin care să conteste suspendarea sa din funcție. Cu referire la admisibilitatea cererii, Guvernul a invocat că prevederile Articolului 6 § 1 din Convenție nu sunt aplicabile, din moment ce suspendarea din funcție a reclamantului a survenit <i>ope legis</i> în momentul inițierii cauzei penale împotriva sa, iar legea nu prevedea posibilitatea efectuării unui control judiciar în această privință. O asemenea măsură era justificată, în situația reclamantului, pentru a garanta autonomia procurorului desemnat de către CSP pentru a investiga plângerea penală împotriva lui. Totodată, Guvernul a susținut că reclamantul nu epuizase remediile naționale, din moment ce el trebuia să se conformeze căilor de atac prevăzute de Codul de procedură penală, și nu celor reglementate de Codul administrativ. Examinând aceste obiecții, Curtea a notat că reclamantul fusese investit în funcție în anul 2019, pentru un mandat de șapte ani. Ulterior, în august 2021, legea a fost modificată, fiind introdusă regula suspendării de drept din funcție a Procurorului General în situația inițierii unei cauze penale în privința sa. Astfel, în prezenta cauză, întrebarea referitoare la existența unui drept nu poate fi determinată de prevederile legale introduse ulterior. Referitor la aplicabilitatea Articolului 6 § 1 din Convenție, Curtea a susținut argumentul Guvernului, potrivit căruia legislația națională

			exclusea posibilitatea contestării suspendării din funcție. Totodată, Curtea a constatat că, de fapt, contestația depusă de către reclamant în instanța de contencios administrativ nu reprezenta un remediu eficient pentru a permite un control al legalității hotărârii CSP. De asemenea, Curtea a relevat că remediul prevăzut la art. 313 din Codul de procedură penală nu era unul eficient în situația reclamantului, dat fiind faptul că CSP nu este un organ de urmărire penală sau o autoritate care exercită activitate specială de investigații, iar reclamantul intenționa să conteste suspendarea sa din funcție – o măsură care era aplicabilă în mod automat. În plus, Curtea a notat că legislația națională a fost ulterior modificată, astfel încât actualmente CSP are posibilitatea de a verifica dacă o asemenea măsură trebuie menținută, ceea ce confirmă intenția autorităților de a monitoriza suspendarea automată din funcție a Procurorului General, care corespunde cu recomandările Comisiei de la Veneția în această privință. Cu privire la motivele care ar justifica lipsa accesului reclamantului la o instanță, Curtea a notat că toți actorii din sistemul judecătoresc, fie judecători sau procurori, ar trebui să beneficieze, la fel ca și alți cetățeni, de protecție împotriva oricărui arbitrar care ar putea surveni din partea puterii legislative sau executive, și doar supravegherea de către un organ judiciar independent poate asigura în mod efectiv o asemenea protecție. Astfel, Curtea a considerat că suspendarea automată din funcție a Procurorului General în situația pornirii unei cauze penale în privința lui nu poate fi justificată de motive obiective determinate de interesul Statului, în lipsa oricărei forme de control judiciar. Deși temerile că Procurorul General ar putea influența procesul penal împotriva sa au fost considerate în sine justificate, acestea nu sunt suficiente pentru a justifica lipsa oricărei forme de control judiciar, timp de mai mult de doi ani, a măsurii aplicate. Astfel, Curtea a concluzionat că Articolul 6 § 1 din Convenție este aplicabil, sub aspectul său civil, prezentei cauze. Cu referire la fond, Curtea a reamintit că dreptul de acces la o instanță nu este absolut. Curtea a susținut argumentul Guvernului, potrivit căruia măsura de suspendare în sine putea fi justificată de statutul reclamantului în calitate de Procuror General, și că aplicarea unei asemenea măsuri nu ridică o problemă în baza Convenției. Cu toate acestea, trebuie să existe garanții procedurale care să asigure ca mecanismul de suspendare să nu fie aplicat în mod necorespunzător sau arbitrar. Curtea a notat importanța echității procesuale în cauzele privind eliberarea din funcție a procurorilor, inclusiv intervenția unei autorități independente de executiv sau de legislativ în asemenea situații. În această cauză, Curtea a relevat că reclamantul nu a beneficiat de nicio formă de protecție judiciară în privința suspendării sale din funcție, ceea ce l-a lipsit, timp de mai mult de doi ani, de posibilitatea de a-și exercita atribuțiile sale în calitate de Procuror General. Astfel Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție în urma lipirii reclamantului de dreptul de acces la o instanță. Referitor la plângerea bazată pe Articolul 13 din Convenție, Curtea a notat că ea este, în esență, identică cu cea invocată în baza Articolului 6 § 1. Astfel, ea nu a examinat-o în mod separat. Curtea a acordat reclamantului 3.600 de euro pentru prejudiciul moral și a respins pretențiile reclamantului cu privire la costuri și cheltuieli.
24.	ROBULET (17935/08)	14.11.2023 14.11.2023	Cererea se referă la presupusa încălcare a principiului securității raporturilor juridice, protejat de Articolul 6 § 1 din Convenție, ca urmare a examinării de către instanțele interne a unui apel tardiv al părții adverse, fără a motiva și fără a prelungi termenul de depunere a cererii de apel.

			În hotărârea sa, Curtea a reiterat principiile generale privind respectarea principiului securității raporturilor juridice. De asemenea, Curtea a notat faptul că Guvernul a recunoscut că părțile la procesul național obținuseră textul integral al hotărârii Judecătorei Râșcani din 7 decembrie 2005, favorabilă reclamantei, la data pronunțării acesteia. Totodată, Curtea a menționat că termenul de depunere a cererii de apel era de 15 zile, în conformitate cu art. 362 din Codul de procedură civilă, potrivit redacției în vigoare la decembrie 2005. În consecință, hotărârea din 7 decembrie 2005 (care prevedea în mod expres un termen de 15 zile pentru apel) a devenit definitivă la 22 decembrie 2005. Partea adversă în procedurile interne (G.) a depus apel la 26 decembrie 2005, i.e. după 15 zile din momentul obținerii textului integral al hotărârii. Mai mult, deși au acceptat să examineze apelul formulat de către G., instanțele superioare nu au prelungit niciodată în mod oficial termenul de depunere a apelului (în pofida obligației legale de a face acest lucru în temeiul art. 116 din Codul de procedură civilă) și nici nu au motivat o asemenea extindere. Astfel, având în vedere jurisprudența extinsă în materie, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție în prezenta cauză. Curtea a acordat reclamantei 3.600 de euro pentru prejudiciul moral și 1.500 de euro pentru costuri și cheltuieli.
DECIZII			
1.	BELÎI (29559/16)	08.12.2022 12.01.2023	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând condamnarea sa de către o instanță de apel, care a anulat sentința de achitare pronunțată de către instanța de fond fără a audia personal martorii ale căror declarații au stat la baza condamnării reclamantului. La 20 iunie 2022 reclamantul a informat Curtea că nu mai dorește să își mențină cererea în fața Curții. El a precizat că, după depunerea prezentei cereri, procesul penal fusese redeschis la solicitarea sa și că, printr-o decizie definitivă a Curții Supreme de Justiție din 2 iulie 2020, el a fost achitat de acuzațiile care i se aduceau. Având în vedere cele de mai sus și în absența oricăror circumstanțe speciale care să afecteze respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, Curtea a considerat că nu mai există niciun motiv pentru a continua examinarea cererii, în sensul Articolului 37 § 1 (a) din Convenție. Prin urmare, cererea a fost radiată de pe rol.
2.	ASOCIAȚIA „CENTRUL DE INFORMAȚII GENDERDOC-M” (23911/15 și 18083/16)	10.01.2023 02.02.2023	Cauza se referă la pretinsa toleranță oficială a discriminării persoanelor LGBT în Republica Moldova și la lipsa de remedii în acest sens. Potrivit circumstanțelor cauzei, în prima cerere, doi politicieni moldoveni au făcut declarații și au distribuit o broșură în timpul unei conferințe publice, în care au promovat discriminarea și ura față de membrii comunității LGBT. Investigațiile penale au fost, în final, încetate. În cea de-a doua cerere, un preot a făcut declarații homofobe, susținând că 92% dintre homosexuali ar fi infectați cu HIV și că nu ar trebui să li se permită să fie angajați în anumite funcții, că ar fi bolnavi mintal etc. Acțiunea civilă depusă de către asociația reclamantă împotriva preotului a fost respinsă, deoarece el avea dreptul de a se exprima, în conformitate cu convingerile sale religioase. Invocând în fața Curții Articolele 8, 10, 13, 14 și 17 din Convenție, asociația reclamantă s-a plâns de lipsa protecției din partea autorităților statului față de discursul instigator la ură avut de către cele două

			persoane publice și un preot împotriva membrilor comunității LGBT, ale căror interese le reprezenta. Curtea a notat, în primul rând, că în prezenta cauză, asociația reclamantă nu a încercat să reprezinte nicio persoană particulară afectată de faptele reclamate, ci s-a plâns în nume propriu. Astfel, reamintind că o asociație nu se poate plânga în nume propriu de încălcarea drepturilor membrilor și beneficiarilor săi în baza Articolului 34 din Convenție, Curtea a notat că, în prezenta cauză, asociația reclamantă nu poate pretinde în mod valabil, având în vedere circumstanțele cauzei, că este o victimă directă sau indirectă, în sensul Articolului 34 din Convenție, a unei încălcări a Articolului 8 din Convenție, luat separat sau coroborat cu Articolul 14. Din aceste considerente, Curtea a decis că cererea este incompatibilă <i>ratione personae</i> cu dispozițiile Convenției în sensul Articolului 35 § 3 (a) și a respins-o în conformitate cu Articolul 35 § 4 din Convenție.
3.	ȘTEFANIȚA (5702/15)	19.01.2023 09.02.2023	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 3 din Convenție, referindu-se la pretinsul eșec al autorităților naționale de a efectua o anchetă efectivă în privința plângerilor sale referitoare la maltratarea sa de către persoane private. Guvernul și reclamantul au încheiat un acord de reglementare amiabilă a cauzei, potrivit căruia Guvernul s-a angajat să-i achite suma de 6.000 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli, în schimbul retragerii de către reclamant a tuturor pretențiilor înaintate față de Republica Moldova în cauza dată. Considerând că acordul de reglementare amiabilă este bazat pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar justifica examinarea în continuare a cererii, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.
4.	BELAN (25853/12)	19.01.2023 09.02.2023	În prezenta cauză, reclamanta s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 8 și 13 din Convenție, invocând pretinsa ingerință arbitrară în dreptul la respectarea domiciliului său și lipsa unui remediu efectiv la nivel național pentru remedierea pretinsului drept încălcat. Guvernul a prezentat observațiile sale cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei, care au fost expediate în adresa reclamantei, ea fiind invitată să-și prezinte poziția sa, însă nu a urmat niciun răspuns la scrisoarea Curții. Printr-o scrisoare recomandată din 21 ianuarie 2022, reclamanta a fost notificată că termenul pentru prezentarea observațiilor sale expirase la 10 decembrie 2021, nefiind solicitată prelungirea termenului respectiv. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a nu a găsit niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.
5.	DAMASCHIN (16192/18)	24.01.2023 16.02.2023	Cauza se referă la condamnarea reclamantului pentru săvârșirea infracțiunii de escrocherie și la modul în care instanțele de judecată naționale au audiat martorii decisivi ai acuzației și au motivat deciziile sale. Prin sentința sa din 12 aprilie 2013, Judecătoria Botanica, mun. Chișinău a condamnat reclamantul în baza art. 190 alin. (5) din Codul penal, pentru escrocherie, constatând că, prin acțiunile sale, reclamantul a adus pierderi societății „JLC” în proporții deosebit de mari. În principal, instanța a constatat că reclamantul, în calitate de reprezentant al societății „JLC”, a procurat terenuri de la mai mulți proprietari la un anumit preț, iar mai apoi le-a vândut către societatea

			„JLC” la un preț mai mare, însușind diferența. În plus, gestionând traseele pe care trebuia să le parcurgă unul dintre camioanele ce aparțineau societății „JLC”, el a raportat trasee mai lungi decât cele parcurse în realitate, însușind diferența de combustibil în scop personal. În hotărârile ulterioare, instanțele au dispus achitarea reclamantului în privința altor trei capete de acuzare pentru aceeași infracțiune, menținând însă condamnarea reclamantului pentru cele două capete de acuzare menționate mai sus. Instanțele de judecată au constatat, în principal, că mai mulți martori decisivi ai acuzării nu fuseseră audiați la faza de examinare a cauzei în instanța de judecată. Cauza a fost trimisă spre rejudecare. Prin decizia definitivă și irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 20 decembrie 2017, recursul reclamantului a fost respins ca vădit nefondat. Pe parcursul examinării cauzei în instanța de judecată au fost audiați peste 30 de martori și au fost examinate o serie de acte, inclusiv două rapoarte întocmite de către Centrul pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției. Unii martori depuseseră declarații doar la faza de urmărire penală, ele fiind citite ulterior în instanța de judecată, însă fără audierea directă a martorilor respectivi. Instanțele au constatat că trei dintre acești martori nu puteau fi audiați, din motive întemeiate. Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție, reclamantul a pretins în fața Curții că instanțele naționale ar fi ignorat garanțiile unui proces echitabil. În particular, el a ales că martori decisivi ai acuzării nu ar fi fost audiați de nicio instanță, în timp ce alții nu ar fi fost audiați de către instanța de apel. Reclamantul a mai menționat că instanțele naționale ar fi eșuat să-și motiveze refuzul de a se baza pe anumite dovezi pertinente, <i>id est</i> un raport de expertiză, prezentate de către partea apărării. Cu referire la pretinsa încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție (audierea martorilor), Curtea a constatat că, cu excepția depozițiilor a trei martori (C.E., T.N. și C.I.), toate declarațiile martorilor care nu au fost audiați în instanță, dar la care se face referire în hotărârile instanțelor interne, se referă la cele trei capete de acuzare pentru escrocherie, pentru care reclamantul a fost de fapt achitat. Aceste declarații nu au servit drept temei pentru condamnarea reclamantului și, prin urmare, nu au afectat caracterul echitabil al procesului. Cu referire la cei trei martori menționați mai sus, instanțele au explicat că au existat motive întemeiate pentru a nu-i audia, deoarece doi dintre ei fuseseră grav bolnavi, iar unul plecase la o adresă necunoscută în străinătate. În plus, declarațiile lor nu au constituit singura sau cea mai decisivă probă împotriva reclamantului; instanțele s-au bazat, de asemenea, pe declarațiile altor martori care au fost audiați în instanță și pe probe documentare. De asemenea, Curtea a reținut că reclamantul a avut posibilitatea de a prezenta orice probe și argumente destinate să submineze credibilitatea sau valoarea probatorie a tuturor declarațiilor martorilor. Prin urmare, procesul său în ansamblu nu a fost inechitabil din acest punct de vedere. În consecință, Curtea a constatat că plângerea cu privire la reaudierea mai multor martori este în mod vădit nefondată și a respins-o în conformitate cu prevederile Articolului 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție. Cu privire la pretinsa încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție (motivarea hotărârilor), Curtea a notat că instanțele naționale au pronunțat hotărâri motivate în mod complet și amplu. Deși nu au comentat anumite presupuse greșeli matematice din anumite rapoarte, Curtea a stabilit că acestea nu puteau afecta decât valoarea prejudiciului cauzat, dar nu a pus la îndoială raționamentul instanțelor în ceea ce privește constatarea vinovăției reclamantului. În mod similar, deși instanțele nu s-au expus cu privire la rezultatele unui raport contabil din dosar, ele s-au bazat pe alte două rapoarte și pe o serie de alte probe.
--	--	--	---

			Curtea a mai reținut că, aparent, reclamantul nu era de acord cu modul în care instanțele au tratat probele din dosar, dar Curtea nu a putut discerne niciun semn că constatările lor ar fi fost arbitrare sau vădit nerezonabile. Prin urmare, ea a declarat această plângere ca vădit nefondată și a respins-o în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.
6.	SORBALO (1210/10)	31.01.2023 23.02.2023	Cauza se referă la procedura disciplinară inițiată în privința reclamantului, care ocupa funcția de judecător de instrucție, pentru faptul că a emis o încheiere prin care s-a pronunțat cu privire la legalitatea efectuării unei percheziții, cu încălcarea obligației de imparțialitate. Astfel, Colegiul disciplinar a sancționat reclamantul cu avertisment pentru încălcarea obligației de imparțialitate și încălcarea gravă a eticii judiciare. Președintele Consiliului Superior al Magistraturii (în continuare „CSM”) a contestat această hotărâre, solicitând aplicarea unei sancțiuni disciplinare mai grave. Această contestație a fost admisă de către CSM, care a propus eliberarea din funcție a reclamantului. În rezultat, Președintele Republicii Moldova a emis un decret prin care a eliberat reclamantul din funcția de judecător. Reclamantul a invocat în fața Curții mai multe deficiențe procedurale care i-ar fi încălcat dreptul său la un proces echitabil, garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție. În special, el s-a plâns de caracterul tardiv al contestației depuse de către Președintele CSM împotriva deciziei Comitetului disciplinar și de faptul că CSM ar fi admis-o fără vreo justificare. Totodată, reclamantul a invocat lipsa de imparțialitate și independență a CSM, având în vedere prezența Procurorului General și a Președintelui CSM în calitate de membri. În urma comunicării cererii Guvernului, la inițiativa Agentului guvernamental, instanțele naționale au decis să redeschidă procedurile naționale și să examineze din nou acțiunea reclamantului. În acest sens, Curtea Supremă de Justiție a constatat încălcarea dreptului reclamantului la un proces echitabil, a reexaminat recursul reclamantului, a casat decizia instanței de apel și a emis o nouă decizie prin care a admis în totalitate acțiunea reclamantului împotriva CSM. Ulterior, CSM a acceptat cererea reclamantului de a fi restabilit în funcția de judecător și de a-i fi achitat salariul pentru întreaga perioadă de inactivitate. Printr-un decret emis la scurt timp, Președintele Republicii Moldova a anulat decretul anterior, prin care reclamantul fusese demis din funcție. Între timp, în urma restabilirii reclamantului în funcția de judecător, CSM a inițiat procedura de evaluare a performanțelor reclamantului în această calitate. Totuși, având în vedere imposibilitatea întrunirii Colegiului de evaluare din cauza lipsei membrilor săi, reclamantul încă nu a fost supus respectivei proceduri. Astfel, în fața Curții, părțile au disputat pierderea de către reclamant a statutului său de victimă. În special, reclamantul a susținut că reparația oferită la nivel național nu a fost suficientă și adecvată, și că în realitate nu avusese loc <i>restitutio in integrum</i>. Curtea a notat că, în decizia sa cu privire la redeschiderea procedurilor naționale, Curtea Supremă de Justiție a constatat în mod expres încălcarea drepturilor reclamantului în baza Articolului 6 § 1 din Convenție. Această constatare se referea atât la contestația tardivă depusă de către președintele CSM, cât și la lipsa de imparțialitate și independență a CSM. Ulterior, instanța supremă a reexaminat cauza, a admis acțiunea reclamantului și a casat hotărârea CSM – proces care a respectat în totalitate garanțiile Articolului 6 § 1 din Convenție. În continuare, Curtea a notat că Președintele Republicii Moldova și-a anulat decretul său anterior, astfel încât reclamantul a fost oficial restabilit în funcție. Curtea a atras o atenție deosebită faptului că

			reclamantului i-au fost acordate toate restanțele salariale pentru întreaga perioadă de inactivitate. Cu privire la supunerea reclamantului la procedura de evaluare a performanțelor sale în calitate de judecător imediat după restabilirea sa în funcție, Curtea a observat că reclamantul fusese numit în funcția de judecător pentru o perioadă inițială de cinci ani și că eliberarea sa din funcție a coincis cu expirarea acestui termen. Astfel, Curtea a acceptat argumentul Guvernului, potrivit căruia, în urma restabilirii sale în funcție, reclamantul trebuia să treacă procedura legală de numire în funcția de judecător în urma expirării perioadei inițiale de cinci ani. Curtea nu a putut concluziona că evaluarea reclamantului în calitate de judecător ar fi fost o consecință a încălcării drepturilor sale în această cauză, menționând că acest aspect depășește obiectul cererii. Cu referire la lipsa despăgubirilor pentru prejudiciul moral la nivel național, Curtea a considerat că orice consecințe ale încălcării fuseseră remediate, astfel încât ea nu putea critica autoritățile naționale pentru faptul că nu ar fi acordat reclamantului despăgubiri în această privință. Curtea a constatat că reclamantul obținuse o compensație suficientă și corespunzătoare, însă a precizat că acest aspect nu trebuie înțeles că ar exclude ca lipsa evaluării reclamantului sau imposibilitatea lui de a exercita de deplin atribuțiile sale în calitate de judecător să ridice o nouă problemă în fața Curții, printr-o cerere separată. Având în vedere faptul că autoritățile naționale au recunoscut și remediat încălcarea Articolului 6 din Convenție cu referire la cele două plângeri ale reclamantului depuse la Curte, Curtea a acceptat obiecția Guvernului cu privire la pierderea calității de victimă. Astfel, Curtea a declarat plângerile respective incompatibile <i>ratione personae</i> cu prevederile Convenției și a declarat cererea inadmisibilă.
7.	DUBCENCO (63875/12)	02.02.2023 02.03.2023	În fața Curții, reclamantul a pretins încălcarea drepturilor sale garantate de Articolul 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție și de Articolul 13 din Convenție. În urma comunicării cererii Guvernului, părțile au informat Curtea că au convenit să soluționeze problema la nivel intern. Astfel, reclamantul a acceptat ca cererea sa să fie radiată de pe rol, în schimbul angajamentului Guvernului de a-i achita reclamantului suma de 2.500 euro pentru orice prejudiciu material și moral, inclusiv costuri și cheltuieli. Constatând că litigiul a fost soluționat în baza Articolului 37 § 1 (b) din Convenție și în lipsa oricăror circumstanțe speciale privind respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale, Curtea a considerat că nu mai este justificată continuarea examinării cererii și a decis să o radieze de pe rol.
8.	COIF S.R.L. (9875/16)	02.02.2023 02.03.2023	Societatea reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, plângeri care au fost comunicate Guvernului. Printr-o scrisoare recomandată din 28 septembrie 2022, observațiile Guvernului au fost expediate în adresa societății reclamante, care a fost invitată să prezinte în replică propriile sale comentarii. Prin aceeași scrisoare, Grefa a informat societatea reclamantă despre faptul că ea eșuase să desemneze un reprezentant (avocat) în procedura din fața Curții în termenul stabilit anterior și că, în lipsa unui răspuns din partea acesteia, în baza Articolului 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea poate decide radierea cererii de pe rol. Această scrisoare nu a fost reclamată de la oficiul poștal și, prin urmare, a rămas fără un răspuns. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de

			Protocoloalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu exista niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.
9.	ERHAN (44909/13)	02.02.2023 02.03.2023	În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând admiterea unei acțiuni tardive de către instanțele naționale. După comunicarea prezentei cereri Guvernului, Agentul guvernamental a solicitat revizuirea deciziei contestate de către reclamant în fața Curții Supreme de Justiție, solicitând recunoașterea încălcării dreptului reclamantului la un proces echitabil și oferirea unui prejudiciu moral în acest sens. În rezultat, prin decizia sa din 16 februarie 2023, Curtea Supremă de Justiție a recunoscut încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție în urma admiterii recursului tardiv al părții adverse, a oferit reclamantului 1.500 de euro în calitate de prejudiciu moral și o sumă pentru costuri și cheltuieli. Ulterior, prin decizia sa din 13 aprilie 2022, Curtea Supremă de Justiție a declarat inadmisibil recursul părții adverse, ca fiind tardiv. Având în vedere rezultatul procedurilor redeschise la nivel național, Agentul Guvernamental a susținut că încălcările au fost remediate și a solicitat Curții radierea cererii de pe rol, în baza Articolului 37 din Convenție. Cu toate acestea, reclamantul a obiectat în privința rezultatului revizuirii, deoarece nu beneficiase de executarea deciziei în favoarea sa într-un termen rezonabil și a considerat prejudiciul acordat ca fiind insuficient. Cu referire la obiecțiile reclamantului, Curtea a notat că, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 13 aprilie 2022, recursul părții adverse fusese casat, iar decizia favorabilă reclamantului fusese menținută. Prin urmare, Curtea a reținut că reclamantul are în continuare posibilitatea de a face uz de remediul național instituit în baza Legii nr. 87 din 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești. Referitor la prejudiciul acordat, Curtea a observat că reclamantul nu a înaintat propriile sale pretenții cu privire la prejudiciul moral în fața instanței sesizate cu cererea de revizuire. Respectiv, reamintind jurisprudența sa bine-stabilită, Curtea nu a putut concluziona că procedura de revizuire nu îi oferise această posibilitate reclamantului. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoloalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (b) din Convenție, Curtea a constatat că prezenta cauză fusese soluționată la nivel național. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.
10.	CHIOSA (30247/12)	02.02.2023 02.03.2023	Reclamanta s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând încălcarea principiului securității raporturilor juridice. În plus, ea s-a plâns și de încălcarea prevederilor Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Guvernul și reclamanta au încheiat un acord de reglementare amiabilă a cauzei, potrivit căruia reclamanta a acceptat să își retragă orice pretenții referitoare la prezenta cauză, în schimbul angajamentului Guvernului de a-i achita suma de 3.000 de euro pentru orice prejudiciu material și moral, inclusiv costuri și cheltuieli. Considerând că acordul de reglementare amiabilă este bazat pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoloalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar justifica examinarea în continuare a cererii, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.

11.	GOSUDAREV (12191/20)	09.03.2023 30.03.2023	Invocând Articolul 5 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns în fața Curții de privarea sa de libertate în absența unei bănuieli rezonabile că ar fi săvârșit o infracțiune. Potrivit materialelor prezentate Curții de către Guvern, organul de urmărire penală a renunțat la acuzațiile aduse reclamantului. Astfel, la 19 ianuarie 2023 reclamantul a informat Curtea despre intenția sa de a-și retrage cererea. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu există niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.
12.	BÎRSAN (52981/20)	14.03.2023 06.04.2023	Cauza se referă la presupusul eșec al autorităților moldovenești de a asista reclamantul în a se reuni cu copilul său, după ce ultimul a fost adus din România în Republica Moldova de către mama lui, B., ceea ce ar fi limitat drepturile de vizită ale reclamantului. Potrivit circumstanțelor cauzei, la 7 ianuarie 2017, B. a luat copilul cu ea în Republica Moldova și a refuzat să-l înapoieze. Reclamantul a solicitat asistența Ministerului Justiției din România, care, la 16 martie 2017, a formulat o cerere oficială în baza Convenției de la Haga asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii (în continuare „Convenția de la Haga”) către autoritățile moldovenești, pentru a înapoia copilul în România și pentru a asigura dreptul reclamantului de a-și vizita copilul, în conformitate cu Articolele 7 și 21 din respectiva Convenție. La 5 aprilie 2017, Direcția municipală pentru protecția drepturilor copilului („autoritatea de protecție a copilului”) a informat Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale din Republica Moldova (autoritatea centrală națională desemnată în baza Convenției de la Haga, în continuare „ministerul”) despre localizarea copilului și că, în urma unei evaluări a situației și a vârstei lui (unsprezece luni), nu s-a considerat că întoarcerea în România ar fi în interesul său. La 2 august 2017, autoritatea pentru protecția copilului a aprobat un program de vizite, care îi permitea reclamantului să-și vadă copilul în prezența mamei în anumite zile. La 29 mai 2017, ministerul a inițiat o procedură prin care a solicitat instanței să decidă cu privire la returnarea copilului în România în baza Convenției de la Haga. La 2 noiembrie 2017, Judecătoria Buiucani a respins cererea de înapoiere a copilului în România, concluzionând că era în interesul lui superior să rămână în Republica Moldova cu mama sa. Apelul formulat de către reclamant, la 5 iunie 2018, a fost respins de către Curtea de Apel Chișinău. De asemenea, la 10 iulie 2018, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul reclamantului, constatând că el nu respectase termenul de treizeci de zile pentru depunerea apelului său împotriva hotărârii instanței de fond. În fața Curții, reclamantul s-a plâns, în baza Articolului 8 din Convenție, de faptul că autoritățile moldovenești nu l-au asistat să se reunească rapid cu copilul său după ce ultimul fusese dus din România în Republica Moldova de către mama și că nu i-au asigurat drepturile sale de vizită. Guvernul a susținut că reclamantul nu a invocat aceste plângeri în fața instanțelor naționale și, prin urmare, nu a epuizat căile de atac interne. În special, reclamantul nu a reușit să înainteze în timp util cererea de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Buiucani din 2 noiembrie 2017, care a refuzat înapoierea copilului său în România în baza Convenției de la Haga.

			Curtea a notat că, într-adevăr, reclamantul nu contestase cu apel, în cadrul termenului prevăzut de lege, hotărârea Judecătorei Buiucani din 2 noiembrie 2017. Având în vedere calitatea sa de părât în acest proces, reclamantul putea să introducă personal un apel împotriva acestei hotărâri, ceea ce a făcut, dar cu omiterea termenului legal. Cu referire la drepturile de contact, era cert că reclamantul cunoștea despre programul de vizite aprobat de către autoritatea pentru protecția copilului la 2 august 2017, destinat să asigure drepturile de vizită ale reclamantului, prevăzute de Articolul 21 din Convenția de la Haga. Deși reclamantul era nemulțumit de acest aranjament, el nu a solicitat ajustarea lui de către autoritatea pentru protecția copilului sau de către o instanță de judecată. El are această posibilitate chiar și în prezent. În plus, reclamantul nu a explicat de ce acest remediu nu ar fi adecvat sau eficient în cazul său. Astfel, în lipsa unor procese naționale care să abordeze în substanță drepturile de vizită ale reclamantului, Curtea a stabilit că examinarea în continuare a acestei plângeri ar fi contrară caracterului subsidiar al mecanismului Convenției și a decis să respingă această cerere în conformitate cu Articolul 35 §§ 1 și 4 din Convenție, din motivul neputinței căilor de atac interne.
13.	DOROGOI (16817/15)	06.04.2023 11.05.2023	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 8 din Convenție, invocând ilegalitatea și caracterul disproporționat al perchezițiilor efectuate în prezenta cauză, în lipsa oricăror garanții care să protejeze confidențialitatea dosarelor sale profesionale. Guvernul și reclamantul au încheiat un acord de soluționare amiabilă a cauzei, potrivit căruia reclamantul a acceptat să-și retragă orice pretenții referitoare la prezenta cauză, în schimbul angajamentului Guvernului de a-i achita suma de 3.500 de euro pentru orice prejudiciu material și moral, inclusiv costuri și cheltuieli. Considerând că acordul de reglementare amiabilă este bazat pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar justifica examinarea în continuare a cererii, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.
14.	ROȘCA (48147/10)	06.04.2023 11.05.2023	Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție, reclamanta s-a plâns în fața Curții de jurisprudența divergentă a Curții Supreme de Justiție într-o serie de cauze practic identice. La 6 februarie 2023, reclamanta a informat Grefa Curții despre intenția de a-și retrage cererea, deoarece ea obținuse o decizie națională favorabilă ei. În aceste circumstanțe, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, în absența oricăror circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție sau de Protocoalele sale, Curtea a considerat nejustificată continuarea examinării acestei cauze. În consecință, Curtea a decis în unanimitate radierea cererii de pe rol.
15.	TARNOVSKI ș.a. (23604/15, 33563/15, 2727/17 și 81263/17)	06.04.2023 11.05.2023	În fața Curții, reclamantii s-au plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție din cauza neexecutării în termen rezonabil sau executării tardive a hotărârilor judecătorești emise în favoarea lor. Guvernul și reclamantii au semnat declarații de soluționare amiabilă a cauzelor, care ulterior au fost acceptate de către Curte. Totodată, Guvernul s-a angajat să le achite reclamantilor sumele prevăzute în tabelul anexat la decizie, care variază între 500 și 1300 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli. Considerând că declarațiile de soluționare amiabilă în prezenta cauză sunt bazate pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin Protocoalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar

			justifica examinarea în continuare a cererii, Curtea a decis radierea cauzelor de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.
16.	SECRIERU (38094/15)	04.05.2023 25.05.2023	În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, din cauza neexecutării în termen rezonabil a hotărârii judecătorești emise în favoarea sa. Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală prin care a recunoscut că a existat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și că reclamantul a suferit și încălcări ale drepturilor garantate de alte prevederi din Convenție, invitând Curtea să radieze cererea de pe rol. Totodată, Guvernul s-a oferit să plătească reclamantului 1.400 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli. Având în vedere concesiile conținute în declarațiile Guvernului, precum și cuantumul compensației propuse (care este în conformitate cu sumele acordate în cauze similare), Curtea a radiat cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 litera c) din Convenție.
17.	SAJIN (36186/16)	04.05.2023 25.05.2023	În fața Curții, reclamantul s-au plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, din cauza executării tardive a hotărârii judecătorești emise în favoarea sa. Guvernul și reclamantul au semnat declarații de soluționare amiabilă, care ulterior au fost acceptate de către Curte. Prin acestea, Guvernul s-a angajat să achite reclamantului 1.400 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli. Considerând că declarația de soluționare amiabilă în prezenta cauză este bazată pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin Protocoalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar justifica examinarea în continuare a cererii, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.
18.	GÎRBU (32607/16)	04.05.2023 25.05.2023	În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, din cauza neexecutării în termen rezonabil a hotărârii judecătorești emise în favoarea sa. Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală prin care a recunoscut că a existat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și că reclamantul a suferit și încălcări ale drepturilor garantate de alte prevederi din Convenție, invitând Curtea să radieze cererea de pe rol. Totodată, Guvernul s-a oferit să plătească reclamantului 700 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli. Având în vedere concesiile conținute în declarațiile Guvernului, precum și cuantumul compensației propuse (care este în conformitate cu sumele acordate în cauze similare), Curtea a radiat cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 litera c) din Convenție.
19.	SCRIPCARU (42133/14)	04.05.2023 25.05.2023	În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, din cauza duratei excesive de examinare a cauzei civile. Guvernul și reclamantul au semnat declarații de soluționare amiabilă, care ulterior au fost acceptate de către Curte. Prin acestea, Guvernul s-a angajat să achite reclamantului 1.300 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli. Considerând că declarația de soluționare amiabilă în prezenta cauză este bazată pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin Protocoalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar justifica examinarea în continuare a cererii, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.

20.	BELÎI (56290/18)	17.05.2023 08.06.2023	În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 5 § 3 din Convenție, invocând că privarea sa de libertate nu s-a bazat pe motive relevante și suficiente. Printr-o scrisoare recomandată din 13 mai 2022, reclamantul a fost notificat de către Curte că termenul pentru prezentarea comentariilor sale la observațiile Guvernului cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei expirase la 5 ianuarie 2022 și că nicio prelungire a termenului respectiv nu fusese solicitată. Scrisoarea a fost recepționată de către reclamant la 9 iunie 2022. Cu toate acestea, ea a rămas fără un răspuns. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu exista niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, Curtea a radiat cererea de pe rol.
21.	PARTIDUL POLITIC „PATRIA” (8243/15)	06.06.2023 29.06.2023	Cererea se referea la confiscarea unor sume de bani pe care Partidul Politic „Patria” (în continuare „partidul reclamant”) le-ar fi primit în mod fraudulos în timpul unei campanii electorale. După depunerea cererii, procedurile naționale au fost redeschise, iar decizia cu privire la confiscarea mijloacelor financiare a fost casată. Potrivit circumstanțelor cauzei, partidul reclamant a fost înregistrat pentru a participa la alegerile parlamentare din 30 noiembrie 2014. La 27 noiembrie 2014, Curtea de Apel Chișinău a admis cererea Comisiei Electorale Centrale privind excluderea acestuia din cursa electorală și a dispus confiscarea mijloacelor financiare în valoare de 8.158.056 de lei, aparent provenite din fonduri nedeclarate din străinătate. Hotărârea Curții de Apel Chișinău a fost menținută prin decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 29 noiembrie 2014. Ulterior, partidul reclamant și 14 candidați de pe lista sa electorală au depus o cerere în fața Curții în baza Articolului 3 din Protocolul nr. 1 la Convenție, precum și a Articolului 14 din Convenție. Prin hotărârea sa din 4 august 2020 în cauza <i>Partidul Politic „Patria” și alții v. Republica Moldova</i> (nr. 5113/15 și alte 14 cereri), Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Protocolul nr. 1 la Convenție, deoarece acuzațiile aduse partidului reclamant cu privire la utilizarea în cadrul campaniei electorale a mijloacelor financiare din străinătate nu aveau niciun suport probatoriu și că decizia de excludere a acestuia din cursa electorală a fost arbitrară. Ca urmare a hotărârii Curții, partidul reclamant a depus o cerere de revizuire împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 29 noiembrie 2014. Astfel, prin încheierea din 10 februarie 2021, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea respectivă, a casat decizia sa din 29 noiembrie 2014 și a reținut cauza pentru examinarea recursului partidului reclamant împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău. Ulterior, prin decizia sa din 7 aprilie 2021, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul partidului reclamant, a casat hotărârea Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2014 și a respins cererea de chemare în judecată depusă de către Comisia Electorală Centrală împotriva partidului reclamant cu privire la anularea înregistrării în calitate de concurent electoral și confiscarea mijloacelor financiare. Bazându-se pe constatările Curții în hotărârea <i>Partidului Politic „Patria” și alții</i>, precizată, instanța supremă a reținut că nici Inspectoratul General al Poliției și nici Comisia Electorală Centrală nu au furnizat probe pentru a susține acuzațiile aduse partidului reclamant, iar excluderea acestuia din cursa electorală și confiscarea mijloacelor financiare erau nefondate. Prin scrisoarea sa din 7 martie 2022, Comisia Electorală Centrală a informat Agentul guvernamental că nu a pus niciodată în aplicare măsura de confiscare a mijloacelor financiare dispusă prin hotărârea

			Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2014 și că, în urma excluderii partidului reclamant din cursa electorală, acesta transferase fără impedimente mijloacele financiare care se aflau în contul său de campanie într-un alt cont care îi aparținea. În același timp, Comisia Electorală Centrală a prezentat informații cu privire la contul utilizat de către partidul reclamant pentru activitatea sa de bază în perioada 2015-2021, care dovedeau că partidul nu a avut niciun obstacol la colectarea de fonduri și efectuarea de cheltuieli. Invocând Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, partidul reclamant s-a plâns în fața Curții că măsura de confiscare a mijloacelor financiare dispusă împotriva sa fusese ilegală și nejustificată. Guvernul a contestat alegațiile partidului reclamant, formulând două obiecții. În primul rând, Guvernul a susținut că cererea era abuzivă din cauza faptului că partidul reclamant nu a furnizat Curții informații esențiale pentru examinarea cererii, i.e. că (i) confiscarea dispusă împotriva partidului reclamant nu a fost niciodată executată și că (ii) după depunerea cererii la Curte și în urma redeschiderii procedurilor la nivel național, partidul reclamant obținuse o decizie în favoarea sa. Subsidiar, Guvernul a susținut inadmisibilitatea cererii pe motiv că partidul reclamant pierduse calitatea de victimă. Cu privire la existența riscului de confiscare, Curtea a confirmat informațiile furnizate de către Guvern, i.e. că această măsură nu a fost pusă vreodată în aplicare, fapt recunoscut, de altfel, chiar de către partidul reclamant. În plus, Curtea a notat că această decizie fusese anulată definitiv la 7 aprilie 2021 în urma redeschiderii procedurilor la nivel național de către Curtea Supremă de Justiție, constatând că, de la acea dată, partidul reclamant nu a mai fost supus măsurii de confiscare. Cu referire la consecințele negative pe care partidul reclamant pretinde că le-ar fi suferit, Curtea a considerat neîntemeiată afirmația partidului reclamant cu privire la imposibilitatea utilizării pe deplin a contului său bancar în perioada în care măsura de confiscare era în vigoare. Curtea a reliefat că partidul reclamant nu furnizase nicio dovadă care ar pune la îndoială afirmația Comisiei Electorale Centrale potrivit căreia partidul reclamant a putut utiliza contul bancar fără impedimente. În consecință, Curtea a considerat că anularea deciziei de confiscare constituie o reparație adecvată și suficientă referitor la plângerea partidului reclamant în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (b) din Convenție, Curtea a constatat că prezenta cauză a fost soluționată la nivel național. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.
22.	MIRON (10323/16)	15.06.2023 06.07.2023	În fața Curții, reclamanta s-a plâns în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza diminuării nemotivate a cuantumului pensiei pentru limită de vârstă. În observațiile sale cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei, Guvernul a informat Curtea că reclamanta reușise să redeschidă procedurile interne și obținuse (i) la 29 iunie 2016 o hotărâre în favoarea sa și (ii) la 8 septembrie 2016 includerea contribuțiilor sale legale pentru perioada 1983-1998 în calculul pensiei pentru limita de vârstă. Printr-o scrisoare recomandată din 8 februarie 2023, reclamanta a fost notificată de către Curte că termenul pentru prezentarea comentariilor sale la observațiile Guvernului cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei expirase la 30 ianuarie 2023 și că nicio prelungire a termenului respectiv nu fusese solicitată. Ulterior, scrisoarea s-a întors la Curte nereclamată. Reclamanta nu a comunicat Curții nicio altă adresă.

			Din aceste considerente, ținând cont de observațiile Guvernului și de lipsa obiecțiilor din partea reclamantei, Curtea a radiat cererea de pe rol, notând că litigiul fusese soluționat la nivel național, în sensul Articolului 37 § 1 (b) din Convenție, și că reclamanta și-ar fi pierdut interesul față de această cauză.
23.	F.C.P. CORNA S.R.L. (39258/14)	15.06.2023 06.07.2023	Cererea se referă la pretinsa încălcare a dreptului companiei reclamante la executarea în termen rezonabil a unei hotărâri judecătorești. În speță, compania reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza pretinsei neexecutări a unei hotărâri judecătorești și a despăgubirilor insuficiente acordate la nivel național. De asemenea, compania reclamantă s-a plâns de lipsa unui recurs intern efectiv, în sensul Articolului 13 din Convenție. Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală, prin care a recunoscut încălcarea dreptului companiei reclamantei în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, angajându-se să-i achite companiei reclamante 1.000 de euro pentru prejudiciul moral, precum și pentru costuri și cheltuieli, în același timp invitând Curtea să radieze cererea de pe rol. Compania reclamantă a informat Curtea că nu era de acord cu declarația prezentată de către Guvern, motivând lipsa despăgubirilor pentru prejudiciul material. Luând act de termenii declarației Guvernului, precum și de cuantumul compensației propuse (care este în conformitate cu sumele acordate în cauze similare), Curtea a radiat cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 litera c) din Convenție.
24.	STRĂISTEANU (62100/12)	15.06.2023 06.07.2023	În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție, invocând, în special, durata excesivă a procesului civil în privința sa și lipsa unei căi de atac eficiente în acest sens. Curtea a observat că, în cadrul remediului prevăzut de Legea nr. 87/2011 pe care reclamantul l-a utilizat, instanțele interne au recunoscut în mod expres că durata procedurilor civile în cauză fusese excesivă și au acordat despăgubiri în acest sens. Curtea a considerat că această constatare echivalează cu o recunoaștere explicită a încălcărilor invocate de către reclamant și că nu este obligată să efectueze propria sa verificare a caracterului rezonabil al duratei respectivelor proceduri. Reiterând principiile generale referitoare la calitatea de victimă și criteriile de eficacitate a unei acțiuni de despăgubire pentru durata nerezonabilă a procedurilor, Curtea a observat că, în prezenta cauză, reclamantul a invocat exclusiv durata fazei judiciare a procesului, care a fost declanșată la 18 noiembrie 2011 și încheiată la 6 iunie 2012. Prin urmare, procedura contestată a durat în total aproximativ 10 luni pentru două grade de jurisdicție. Curtea a considerat că, deși această perioadă depășea termenul stabilit de dreptul intern pentru examinarea acestui tip de cauze, ea a fost, totuși, rezonabilă și insuficientă pentru a considera recursul inefectiv. Prin urmare, Curtea a concluzionat că reclamantul nu mai poate pretinde a fi victima unei încălcări a cerinței termenului rezonabil al procedurilor naționale. Drept consecință, Curtea a declarat cererea inadmisibilă.
25.	CHISILIȚA și GALUȘCEAC (4932/12)	29.06.2023 20.07.2023	În fața Curții, reclamantii s-au plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând pretinsa iregularitate la formarea componenței completului de judecată. În baza aceluiași articol, ei s-au plâns de încălcarea principiului egalității armelor, de motivarea insuficientă a hotărârilor instanțelor judecătorești, precum și de încălcarea dreptului lor de acces la o instanță.

			La 30 noiembrie 2022, Guvernul a prezentat observațiile sale cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei. Ele au fost expediate reprezentantului reclamantilor prin intermediul serviciului de comunicare electronică al Curții (eComms), el fiind invitat să prezinte observațiile în numele reclamantilor. Deși atât scrisoarea Curții, cât și anexele fuseseră descărcate, nu a urmat niciun răspuns. Prin scrisoarea din 21 februarie 2023, expediată atât prin intermediul eComms, cât și prin poștă, reprezentantul reclamantilor a fost informat că termenul pentru prezentarea comentariilor la observațiile Guvernului expirase la 13 ianuarie 2023 și că nicio prelungire a termenului respectiv nu fusese solicitată. Scrisoarea a fost descărcată de pe eComms la 21 februarie 2023. Cu toate acestea, nu a urmat niciun răspuns. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu exista niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, Curtea a radiat cererea de pe rol.
26.	PODDEACEVA (55569/11)	31.08.2023 21.09.2023	În fața Curții, reclamanta s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, urmare a încălcării principiului certitudinii juridice în rezultatul admiterii recursului depus de către partea adversă în afara termenului legal, precum și urmare a pierderii dreptului de a se bucura de o decizie irevocabilă pronunțată în favoarea sa. Printr-o scrisoare recomandată din 8 februarie 2023, reprezentantul reclamantei a fost notificat de către Curte că termenul pentru prezentarea comentariilor sale la observațiile Guvernului cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei expirase și că nicio prelungire a termenului respectiv nu fusese solicitată. Scrisoarea a fost recepționată de către reprezentantul reclamantei la 9 februarie 2023. Cu toate acestea, ea a rămas fără un răspuns. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu exista niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, Curtea a radiat cererea de pe rol.
27.	ART GRUP TRANS S.R.L. (50568/11)	31.08.2023 21.09.2023	În fața Curții, societatea reclamantă s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, urmare a motivării unei hotărâri definitive și a ingerinței în dreptul său de proprietate. Printr-o scrisoare recomandată din 8 februarie 2023, reprezentantul societății reclamante a fost notificat de către Curte că termenul acordat pentru prezentarea comentariilor sale la observațiile Guvernului cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei expirase și că nicio prelungire a termenului respectiv nu fusese solicitată. Scrisoarea a fost recepționată de către reprezentantul reclamantei la 20 februarie 2023. Cu toate acestea, ea a rămas fără un răspuns. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu exista niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, Curtea a radiat cererea de pe rol.

28.	LUCA BALAN ș.a. (27220/22)	31.08.2023 21.09.2023	Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 2 și/sau 8 din Convenție, precum și în baza Articolului 13 din Convenție, referindu-se la pretinsul eșec al autorităților naționale de a asigura executarea unei decizii judecătorești de suspendare a lucrărilor de către o companie de construcție și lipsa unui remediu intern efectiv. La 2 mai 2023 reclamanții au comunicat Grefei că nu mai doresc să își mențină cererea în fața Curții, deoarece au ajuns la o soluționare amiabilă a cauzei cu compania de construcții privind încetarea lucrărilor. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu exista niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, Curtea a radiat cererea de pe rol.
29.	MALANCEA (12995/16)	31.08.2023 21.09.2023	În fața Curții reclamantul s-a plâns în baza Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție, din cauza neexecutării unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa și a lipsei unui remediu efectiv în acest sens. Ținând cont de materialele aflate în posesia sa, Curtea a constatat că reclamantul nu declarase recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 martie 2015, adoptată în cadrul procesului judiciar inițiat în baza Legii nr. 87/2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea cauzei în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea hotărârii judecătorești într-un termen rezonabil. Prin urmare, Curtea Supremă de Justiție s-a pronunțat doar asupra recursului formulat de către Ministerul Justiției, declarându-l inadmisibil. În consecință, Curtea a notat că reclamantul, care se plânga de insuficiența despăgubirii acordate la nivel național, nu putea primi de la Curtea Supremă de Justiție o despăgubire mai mare decât cea stabilită prin decizia instanței de apel, în lipsa unui recurs în nume propriu. În aceste circumstanțe, Curtea a conchis că plângerile reclamantului cu privire la neexecutarea unei hotărâri judecătorești naționale trebuie să fie respinse, din motivul neepuizării căilor de recurs interne, în baza Articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.
30.	P.P. GLASUL NAȚIUNII S.A. (26067/14)	28.09.2023 19.10.2023	Publicația reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, ca urmare a restricționării nejustificate de către instanțele naționale de judecată a dreptului său privind accesul la justiție. Guvernul și publicația reclamantă au încheiat un acord de soluționare amiabilă a cauzei, potrivit căruia publicația reclamantă a acceptat să-și retragă orice pretenții referitoare la prezenta cauză, în schimbul angajamentului Guvernului de a-i achita suma de 2.000 de euro pentru orice prejudiciu material și moral, inclusiv costuri și cheltuieli. Considerând că acordul de reglementare amiabilă este bazat pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin Protocoalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar justifica examinarea în continuare a cererii, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.
31.	RĂZLOG (19734/13)	28.09.2023 19.10.2023	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând pretinsa încălcare a dreptului său de acces la o instanță. La 22 septembrie 2022 avocatul reclamantului a informat Grefa Curții că reclamantul decedase și că o va informa ulterior dacă moștenitorii doreau să mențină cererea la Curte. Cu toate acestea, nu a urmat niciun răspuns în acest sens. Printr-o scrisoare recomandată din 30 noiembrie 2022 și recepționată la 12 decembrie 2022, avocatul a fost notificat cu privire la expirarea termenului pentru prezentarea observațiilor și că nu fusese expediată nicio informație nouă cu privire la intenția vreunui dintre moștenitorii

			reclamantului de a continua examinarea cererii. Nu a fost recepționat niciun răspuns. La 17 martie 2023 Curtea a expediat o copie a ultimei sale scrisori la adresa reclamantului, printr-o scrisoare recomandată, întrebând dacă vreunul dintre moștenitorii săi doreau să mențină prezenta cerere la Curte. Scrisoarea a parvenit cu notificarea că destinatarul a decedat. Din aceste considerente, Curtea a concluzionat că moștenitorii reclamantului — în eventualitatea în care ei existau — nu doreau să mențină cererea la Curte și, prin urmare, în baza Articolului 37 § 1 (a) din Convenție, a radiat cererea de pe rol.
32.	IORDĂCHESCU (19138/16)	28.09.2023 19.10.2023	Cererea se referă la pretinsa încălcare a Articolelor 6 și 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, rezultată din neexecutarea unei hotărâri judecătorești prin care autoritățile municipale fuseseră obligate să le ofere reclamantilor spațiu locativ în baza statutului lor de funcționari publici în cadrul sistemului penitenciar, cât și din lipsa unei căi de atac interne efective referitoare la neexecutarea aceleiași hotărâri judecătorești. Referitor la admisibilitatea cererii, Guvernul a ridicat mai multe obiecții preliminare. În primul rând, Guvernul a susținut lipsa competenței <i>ratione materiae</i> a Curții de a examina fondul plângerilor formulate de către reclamanți în baza Articolului 46 § 2 din Convenție. El a subliniat în această privință că, la 23 februarie 2008, primul reclamant depusese deja o cerere la Curte sub nr. 13980/08 privind neexecutarea aceleiași hotărâri judecătorești. Printr-o decizie din 11 octombrie 2011, Curtea a radiat această cerere de pe rol, având în vedere că părțile ajunseseră la un acord de soluționare amiabilă, în baza căruia Guvernul se angajase să plătească primului reclamant suma de 2.200 euro pentru a acoperi orice prejudiciu, inclusiv costurile și cheltuielile, și stabilise un termen-limită pentru a-i oferi o locuință închiriată. La rândul său, reclamantul a renunțat la toate celelalte pretenții împotriva Republicii Moldova în legătură cu faptele care au dat naștere cererii sale. La 19 ianuarie 2012, suma menționată a fost plătită primului reclamant, iar prin Rezoluția CM/ResDH(2020)272 din 3 decembrie 2020, Comitetul de Miniștri a încheiat examinarea acestei cauze, constatând că executarea hotărârii judecătorești definitive era acum exclusă, deoarece reclamantul părăsise serviciul public. Curtea a notat că prezenta cerere fusese depusă de către cei doi reclamanți la 29 martie 2016 și că se referea la o perioadă de neexecutare ulterioară deciziei Curții din 11 octombrie 2011. Reclamanții au formulat, de asemenea, o plângere referitoare la ineficiența remediei interne. Prin urmare, deciziile interne adoptate în cadrul acestor proceduri au constituit fapte noi. Astfel, Curtea a respins obiecția Guvernului. În al doilea rând, în opinia Guvernului, reclamanții abuzaseră de dreptul de a depune o cerere la Curte, prin faptul că nu informaseră Curtea cu privire la noile proceduri de reparare a prejudiciului inițiate de către reclamanți după ce ei depuseseră cererea lor la Curte. Referitor la acest argument al Guvernului, Curtea a observat că reclamanții au furnizat toate detaliile necesare pentru adoptarea unei decizii cu privire la cererea lor la data la care a fost depusă, pentru o perioadă de neexecutare de peste 5 ani, după epuizarea remediei interne compensatoriu. Prin urmare, ea a considerat că faptul că reclamanții nu informaseră Curtea în timp util despre procedurile ulterioare de despăgubire nu a urmărit scopul de a o induce în eroare sau că ar fi făcut acest lucru în mod intenționat. Astfel, și această obiecție a fost respinsă. În final, Guvernul a susținut că reclamanții nu mai erau „victime” ale presupusei încălcări a Convenției, deoarece neexecutarea hotărârii

			invocate de către reclamanți a fost remediată în cadrul procedurii de despăgubire și ei nu mai puteau beneficia de executarea deciziei definitive, deoarece nu mai erau funcționari publici care au dreptul la o locuință pusă la dispoziție de către stat. Cu privire la acest aspect, Curtea a observat că deciziile Curții Supreme de Justiție din 30 septembrie 2015 și 29 noiembrie 2017 constatarea depășirea termenului rezonabil de executare a hotărârii judecătorești favorabile reclamanților, acordându-le sume de bani pentru prejudiciul moral. Curtea a notat că nivelul despăgubirilor acordate nu poate fi considerat nerezonabil în lumina sumelor acordate în general de către Curte în cauze similare. De asemenea, Curtea a notat că instanțele respinseseră ultima acțiune în despăgubire introdusă de către reclamanți, deoarece autoritățile nu mai erau obligate să le asigure o locuință după ce ei părăsiseră funcția publică. În lipsa unor precizări suplimentare în hotărârea definitivă din 10 mai 2006 cu privire la modalitatea de punere în aplicare a dreptului la spațiu locativ, problema întinderii în timp a acestui drept rămâne strâns legată de interpretarea legislației naționale pe care se bazează hotărârea. Mai mult, Curtea a notat că instanțele interne respinseseră ultima acțiune în despăgubire a reclamanților, considerând că ei încetaseră să mai îndeplinească condițiile prevăzute de lege pentru a primi spațiu locativ. Astfel, Curtea a observat că instanțele interne chemate să se pronunțe în cadrul ultimei acțiuni de despăgubire au trebuit să evalueze obligațiile autorităților care rezultă din decizia definitivă în lumina informațiilor comunicate de către părți și având în vedere dispozițiile relevante aplicabile în materie de acordare a spațiului locativ. Concluziile la care ele au ajuns în prezenta cauză nu au putut fi considerate de către Curte ca fiind arbitrare sau vădit nerezonabile. În aceste condiții, Curtea, admitând excepția de inadmisibilitate ridicată de către Guvern, a considerat că plângerile formulate în temeiul Articolului 6 § 1 din Convenție și al Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție sunt incompatibile <i>ratione personae</i> cu dispozițiile Convenției și le-a respins, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție. Având în vedere aceste constatări, Curtea a considerat că reclamanții nu au avut o „plângere justificată” în temeiul Articolului 13 din Convenție și a respins și această parte a cererii, ca vădit nefondată.
33.	IALTEXGAL AURICA S.A. (30734/13)	28.09.2023 19.10.2023	Cererea se referă la executarea tardivă a unei hotărâri judecătorești definitive și la lipsa unui remediu eficient în acest sens. Potrivit circumstanțelor cauzei, societatea reclamantă a inițiat o acțiune împotriva statului în baza Legii nr. 87/2011, solicitând despăgubiri pentru neexecutarea hotărârii judecătorești favorabile ei. Instanțele naționale au constatat că durata totală a neexecutării hotărârii constituia 12 ani, 2 luni și 23 de zile, ceea ce constituia o perioadă nerezonabilă, și au acordat companiei reclamante despăgubiri pentru prejudiciul moral în valoare de 3.000 de euro. Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, compania reclamantă s-a plâns în fața Curții de cuantumul insuficient al despăgubirii acordate, susținând că ea continua să fie o victimă a încălcării drepturilor sale prevăzute de Convenție. Totodată, ea s-a plâns în baza Articolului 13 din Convenție, invocând că remediu intern cu privire la neexecutarea hotărârii nu fusese efectiv. Guvernul a ridicat o excepție de inadmisibilitate bazată pe pierderea de către societatea reclamantă a statutului său de victimă în sensul Articolului 34 din Convenție, făcând referire la rezultatele acțiunii în despăgubire care a condus la constatarea încălcării drepturilor societății reclamante și la plata unei despăgubiri cu titlu de prejudiciu moral.

			Curtea a reținut că instanțele naționale au tras la răspundere autoritățile relevante pentru neexecutarea hotărârii judecătorești favorabile societății reclamante și au acordat despăgubiri pentru prejudiciul moral, pe care Curtea le-a considerat conforme sumelor pe care ea însăși le-ar fi acordat. Totodată, Curtea a reținut că societatea reclamantă a solicitat despăgubiri pentru prejudiciul material, echivalente cu prețul estimativ al imobilelor în privința cărora ea nu a putut obține posesia de la compania debitoare, pretenție care a fost respinsă de către instanțele competente să examineze acțiunea în baza Legii nr. 87. Cu toate acestea, Curtea a constatat că, într-un alt proces examinat de către instanțele interne în 2014, compania reclamantă obținuse rambursarea sumei echivalente cu prețul estimat al clădirilor care făceau obiectul titlului executoriu. Deoarece compania reclamantă nu a invocat neexecutarea respectivei hotărâri care îi permitea să obțină compensații pentru prejudiciul material din cauza imposibilității restituirii imobilelor, Curtea a considerat că reclamanta nu mai putea fi considerată victimă în privința pretenției neexecutări a hotărârii emise în favoarea sa în anul 2002. Având în vedere constatările de mai sus, Curtea a menținut excepția de inadmisibilitate invocată de către Guvern și a considerat că plângerile bazate pe Articolul 6 § 1 din Convenție și pe Articolul 1 din Protocolul nr. 1 sunt incompatibile <i>ratione personae</i> cu dispozițiile Convenției.
34.	BUSUIOC (21240/16)	09.11.2023 30.11.2023	În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 8 din Convenție, invocând imposibilitatea de a-și câștiga existența în timpul suspendării sale din funcție fără achitarea plăților salariale. La 2 noiembrie 2021 Curtea a expediat reclamantului observațiile Guvernului cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei, invitându-l să prezinte propriile sale comentarii, însă nu a urmat niciun răspuns la scrisoarea Curții. Printr-o scrisoare recomandată din 7 iulie 2022, reclamantul a fost notificat că termenul pentru prezentarea observațiilor sale expirase la 14 decembrie 2021 și că nicio prelungire a termenului respectiv nu fusese solicitată. În cele din urmă, scrisoarea a fost returnată Curții, ca fiind nereclamată. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu exista niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, Curtea a radiat cererea de pe rol.

Analiza hotărârilor Curții Europene pronunțate în anul 2023 în cauzele *versus* Republica Moldova relevă încălcarea următoarelor articole din Convenție:

Articolul 3 – dreptul de a nu fi supus tratamentelor inumane și degradante, inclusiv lipsa unei investigații eficiente în acest sens (*Machina, Luca*);

Articolul 5 – dreptul la libertate și la siguranță (*Minasian ș.a., Eșanu, Mașaeu*);

Articolul 6 – dreptul la un proces echitabil (aspectul civil) (*Ouș, Catană, Bîzdîga, Stoianoglo, Robuleș*);

Articolul 6 – dreptul la un proces echitabil (aspectul penal) (*Golovchenko, Filat, Repeșco și Repeșcu*);

Articolul 6 – dreptul la un proces echitabil (executarea hotărârilor judecătorești definitive) (*Molceanu ș.a., Gîrbu ș.a., Hohlov ș.a., Munteanu-Nani ș.a., Pomul S.R.L. și Subervin S.R.L.*);

Articolul 7 – nicio pedeapsă fără lege (*Tristan*);

Articolul 8 – dreptul la respectarea vieții private și de familie (*Luca, Mazur, Bocșa, Viotto, Negru, Bîzdîga*);

Articolul 10 – libertatea de exprimare (*Manole*);

Articolul 13 – dreptul la un recurs efectiv (*Machina, Pomul S.R.L. și Subervin S.R.L.*);

Articolul 14 – interzicerea discriminării (*Luca*);

Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție – protecția proprietății (*Ouș, Molceanu ș.a., Gîrbu ș.a., Hohlov. ș.a., Munteanu-Nani ș.a., Pomul S.R.L. și Subervin S.R.L.*).

Având în vedere relevanța juridică a constatărilor Curții în cadrul practicii judiciare la nivel național, este necesar de enunțat decizia de inadmisibilitate în cauza *Iordăchescu*, în care reclamantii s-au plâns de neexecutarea unei hotărâri judecătorești prin care autoritățile municipale fuseseră obligate să le ofere reclamantilor spațiu locativ în baza statutului lor de funcționari publici în cadrul sistemului penitenciar, cât și de lipsa unei căi de atac interne efective referitoare la neexecutarea aceleiași hotărâri judecătorești.

Guvernul a susținut în fața Curții că reclamantii nu mai erau „victime” ale presupuselor încălcări ale Convenției, deoarece neexecutarea hotărârii invocate de către reclamantii a fost remediată în cadrul procedurii de despăgubire și ei nu mai puteau beneficia de executarea deciziei definitive, deoarece nu mai erau funcționari publici care au dreptul la o locuință acordată de către stat.

Cu privire la acest aspect, Curtea a conchis că (i) nivelul despăgubirilor acordate de către instanțele naționale nu poate fi considerat nerezonabil în lumina sumelor acordate în general de Curte în cauze similare și (ii) autoritățile nu mai erau obligate să asigure reclamantii cu o locuință după ce ei părăsiseră funcția publică. De asemenea, Curtea a notat că în lipsa unor precizări suplimentare în hotărârea definitivă favorabilă reclamantilor cu privire la modalitatea de punere în aplicare a dreptului la spațiu locativ, problema întinderii în timp a acestui drept rămâne strâns legată de interpretarea legislației naționale pe care se bazează hotărârea.

În aceste condiții, Curtea, admitând excepția de inadmisibilitate ridicată de către Guvern, a considerat că plângerile formulate de către reclamantii în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție sunt incompatibile *ratione personae* cu dispozițiile Convenției și le-a respins, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție. De asemenea, Curtea a considerat că reclamantii nu au avut o „plângere justificată” în temeiul Articolului 13 din Convenție și a respins și această parte a cererii, ca fiind vădit nefondată.

Prin urmare, constatările Curții în prezenta cauză pot servi drept precedent pentru alte spețe similare, pendinte la nivel național.

III. ANALIZA ÎNCĂLCĂRILOR CONSTATATE DE CĂTRE CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI: TENDINȚE, MĂSURI ÎNTREPRINSE ȘI/SAU PRECONIZATE

A. Analiza încălcărilor constatate și tendințe în jurisprudența Curții

1. Încalcări ale Articolului 3 din Convenție, referitoare la protejarea dreptului de a nu fi supus relelor tratamente, precum și efectuarea investigațiilor eficiente în acest sens

Eșecul autorităților naționale de a proteja împotriva violenței în familie și de a investiga acuzațiile credibile de violență fizică și psihologică continuă să fie o problemă constatată de către Curte în cauzele *versus* Republica Moldova.

În particular, în cauza *Luca*, Curtea a constatat că autoritățile naționale eșuaseră să efectueze, în perioada 2016-2017, o evaluare promptă și proactivă a riscului de violență împotriva reclamantei și să întreprindă măsuri operaționale și preventive într-o manieră coordonată pentru a reduce respectivul risc, a proteja reclamanta și a condamna comportamentul agresorului. Curtea a stabilit că în pofida unei reacții inițiale prompte, autoritățile au rămas pasive în fața riscului grav de maltratare a reclamantei și, prin neaplicarea unor măsuri de descurajare, a permis făptuitorului să continue să agrezeze și să hărțuiască reclamanta fără impedimente.

Având în vedere modul în care autoritățile naționale au examinat plângerile reclamantei referitoare la violența domestică – în special eșecul acestora de a desfășura o investigație eficientă în

privința afirmațiilor credibile referitoare la aplicarea violenței psihologice și a violenței fizice în privința acesteia, precum și de a asigura urmărirea penală și pedepsirea făptuitorului fără întârziere nejustificată, Curtea a reținut că autoritățile naționale au eșuat să efectueze o investigație eficientă și promptă referitoare la relele tratamente suferite de către reclamantă. În consecință, Curtea a constatat încălcarea Articolului 3 din Convenție atât sub aspect material, cât și procedural.

În cauza *Machina*, Curtea a constatat probleme sistemice în cadrul instituțiilor penitenciare referitoare la asistența medicală necorespunzătoare în detenție. Deficiențele constatate se referă la întârzierea nejustificată a instituțiilor penitenciare de a depista infecția cu virusul hepatitei C în detenție, eșecul autorităților naționale de a întreprinde măsuri efective pentru prevenirea transmiterii bolilor contagioase în penitenciar, supravegherea și tratamentul medical inadecvat în penitenciar, precum și eșecul de a investiga plângerile reclamantei privind pretinsa infectare cu virusul hepatitei C în detenție. Prin urmare, Curtea a constatat încălcarea Articolului 3 din Convenție atât sub aspect material, cât și procedural.

În cauza *G.M. și alții*¹, având în vedere întreruperile forțate de sarcină și măsurile de control al nașterilor impuse persoanelor cu dizabilități intelectuale, precum și ancheta inefficientă efectuată în această privință, Curtea a constatat încălcarea Articolului 3 din Convenție atât sub aspect material, cât și procedural.

Hotărârile au fost transmise spre informare către Procuratura Generală, Ministerul Afacerilor Interne, după caz, Ministerul Muncii și Protecției Sociale, Ministerul Sănătății, Administrației Naționale a Penitenciarelor, cu solicitarea diseminării acestora către toți procurorii, ofițerii de urmărire penală, angajații sistemului administrației penitenciare, personalul medical și alți specialiști vizati, în scopul evitării unor încălcări similare pe viitor. De asemenea, Agentul guvernamental a sugerat Procuraturii Generale examinarea posibilității și oportunității redeschiderii anumitor investigații la nivel național, în scopul remedierii deficiențelor identificate în hotărârile Curții. Totodată, Agentul guvernamental a convocat ședințe de lucru cu autoritățile implicate în procesul de executare a hotărârii Curții în cauza *G.M. și alții*, în vederea identificării măsurilor necesare soluționării problemelor sesizate de către Curte în această cauză, *i.e.* asigurarea cadrului legal și de reglementare adecvat privind obținerea unui consimțământ prealabil și informat pentru intervenții medicale de la persoanele cu dizabilități intelectuale și psihosociale, amendarea cadrului legal în vederea incriminării sterilizărilor și a avorturilor efectuate în lipsa acordului informat etc.

În contextul supravegherii executării hotărârii în cauza *G.M. și alții*, Agentul guvernamental a prezentat Comitetului de Miniștri un plan de acțiuni în care a descris măsurile cu caracter individual și general planificate de către autoritățile naționale în scopul remedierii deficiențelor identificate de către Curte, care se referă la elaborarea Planului individual de asistență și suport pentru fiecare reclamantă; elaborarea Instrucțiunii cu privire la validarea acordului informat al beneficiarului instituțiilor de plasament; reevaluarea prevederilor *Standardului național pentru întreruperea sarcinii în condiții de siguranță*, aprobat prin Ordinul Ministerului Sănătății nr. 766 din 18 august 2020, în vederea includerii amendamentelor referitoare la obținerea consimțământului din partea femeilor cu dizabilități intelectuale care nu au fost lipsite de capacitate juridică; actualizarea cadrului normativ privind domeniul sănătății mintale; armonizarea legislației penale cu prevederile Convenției de la Lanzarote a Consiliului Europei în vederea includerii amendamentelor de incriminare a avortului fără consimțământ.

În aceeași perioadă de referință, Agentul guvernamental a prezentat un plan de acțiuni în contextul grupului de cauze *Cosovan*², aflat în procedura avansată de supraveghere de către Comitetul de Miniștri, în care a descris măsurile cu caracter individual și general planificate de către autoritățile naționale în contextul supravegherii executării hotărârilor din grupul de cauze vizat. În principal, acestea se referă la: asigurarea resurselor umane în cadrul instituțiilor de detenție, în special prin identificarea modalităților de motivare a personalului medical (majorarea salariului, cumularea

¹ Hotărârea a devenit definitivă la 22 februarie 2023.

² Grupul de cauze se referă la încălcarea Articolului 3 din Convenție ca urmare a deficiențelor grave rezultate din acordarea asistenței medicale în detenție și include cauzele *Cosovan*, *Talambuța și Iascina* și *Machina*.

posturilor vacante de personal medical, aprobarea standardului minim de personal medical pentru secțiile medicale din cadrul sistemului administrației penitenciare); recomandări destinate să sporească îmbunătățirea calității asistenței medicale în cadrul instituțiilor de detenție, *inter alia* acreditarea spitalului penitenciar (modificarea prevederilor legale pentru înregistrarea clădirilor din spitalul penitenciar, realizarea standardelor medicale în blocul chirurgical, care include și secțiile de internare, de laborator și de diagnostic funcțional, urmată de investiții de capital în perioada 2023-2025, precum și finanțarea și dezvoltarea serviciului de paliativ în cadrul aceluiași bloc; alinierea politicilor departamentale de sănătate la cele naționale, cu includerea deținuților în documentele de politici la nivel național (programe naționale, strategii, ordine etc.)); punerea în aplicare a acordării asistenței medicale din sursele Companiei Naționale de Asigurări în Medicină pentru categoriile de deținuți asigurați (minori, gravide, pensionari, persoane cu dizabilități); digitalizarea documentației medicale, prin asigurarea conectării sistemului penitenciar la sistemele naționale de evidență medicală; extinderea disponibilității serviciilor medicale stomatologice pentru deținuți, prin creșterea finanțării și ajustarea cadrului de reglementare.

Subsecvent, Agentul guvernamental a prezentat un plan de acțiuni actualizat, în care a descris anumite măsuri de ordin general deja realizate, precum și anumite măsuri suplimentare planificate pe termen lung, destinate să contribuie la remedierea deficiențelor identificate de către Curte.

În rezultat, prin rezoluția sa din 7 decembrie 2023, Comitetul de Miniștri a decis încetarea supravegherii executării cauzei *Talambuța și Iașcinina v. Republica Moldova* din grupul de cauze *Cosovan v. Republica Moldova*, în baza executării măsurilor cu caracter individual.

2. Încălări ale dreptului la libertate și siguranță, garantat de Articolul 5 din Convenție

În anul 2023, Curtea a constatat încălcarea prevederilor Articolului 5 din Convenție în trei cauze. În particular, încălcările constatate de către Curte se referă la detenția copiilor minori fără o bază legală și imposibilitatea de a contesta legalitatea detenției lor (*Minasian și alții*), lipsa bănuiei rezonabile și a motivelor relevante și suficiente la aplicarea și prelungirea măsurii arestului preventiv în legătură cu evenimente care au avut loc în perioada 2017-2018 (*Eșanu, Mașaeu*). Astfel, una dintre problemele care continuă să persiste la nivel național constă în implementarea necorespunzătoare a legislației în vigoare de către autoritățile naționale, deoarece Curtea nu a constatat anumite imperfecțiuni sau lacune legislative din perspectivă calitativă, ci mai degrabă a notat lipsa de diligență din partea instituțiilor publice la aplicarea normelor respective.

În cauza *Minasian și alții*, Curtea a constatat eșecul instanțelor naționale de a examina dacă detenția copiilor era o măsură de ultimă instanță și dacă Centrul de plasament temporar al străinilor este corespunzător pentru adăpostirea familiilor cu copii minori, hotărând, în consecință, că a avut loc o încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție ca urmare a detenției copiilor minori care și-au însoțit mama în detenție, fără o bază legală. În plus, Curtea a constatat încălcarea prevederilor Articolului 5 § 4 din Convenție ca urmare a imposibilității copiilor de a contesta legalitatea detenției lor.

În prezenta cauză, Agentul guvernamental a prezentat Comitetului de Miniștri un raport de acțiuni, în care a descris măsurile cu caracter individual și măsurile cu caracter general deja implementate, considerând că încălcarea dreptului reclamanților minori la libertate și siguranță reprezintă mai degrabă un caz izolat și nu relevă probleme sistemice sau complexe la nivel național, solicitând astfel încetarea supravegherii cauzei respective.

În egală măsură, pentru evitarea altor încălcări similare în viitor, Agentul guvernamental a sesizat autoritățile responsabile în fiecare caz de constatare a încălcării Articolului 5 din Convenție, iar hotărârile respective au fost aduse la cunoștința procurorilor, a ofițerilor de urmărire penală, a judecătorilor de instrucție și a judecătorilor din cadrul curților de apel.

3. Încălări ale dreptului la un proces echitabil, garantat de Articolul 6 din Convenție

În 13 hotărâri pronunțate în anul 2023, Curtea a constatat încălcări ale dreptului la un proces echitabil, garantat de Articolul 6 din Convenție. Cinci hotărâri se referă la aspectul civil al dreptului

la un proces echitabil, încălcările constatate de către Curte rezultând din admiterea apelurilor sau a recursurilor tardive (*Robuleț, Ous*), lipsa de independență și imparțialitate a Consiliului Superior al Magistraturii la examinarea procedurilor disciplinare împotriva unui judecător (*Catană*), lipsirea reclamantului de dreptul de acces la o instanță (*Stoianoglo*), limitarea dreptului privind accesul la o instanță într-un proces referitor la stabilirea drepturilor părintești (*Bîzdîga*). Trei hotărâri se referă la aspectul penal al dreptului la un proces echitabil și vizează, în particular, lipsa publicității procesului penal (*Filat*), instigarea la comiterea unei infracțiuni și condamnarea fără audierea nemijlocită a martorilor-cheie (*Golovchenko*), condamnarea în baza probelor obținute prin mijloace de tortură (*Repeșco și Repeșcu*).

În cinci hotărâri pronunțate în anul 2023 Curtea a constatat încălcări ale Convenției rezultând din neexecutarea sau executarea tardivă a hotărârilor judecătorești definitive (*Molceanu ș.a., Munteanu-Nani ș.a., Gîrbu ș.a., Hohlov ș.a., Pomul S.R.L. și Subervin S.R.L.*). Astfel, una dintre problemele care continuă să persiste la nivel național vizează neexecutarea sau executarea tardivă a hotărârilor judecătorești irevocabile care stabilesc obligații fie față de autoritățile publice, i.e. de a oferi spații locative reclamantilor, fie față de persoane private. În cea din urmă situație responsabilitatea Statului a fost angajată ca urmare a acțiunilor insuficiente sau a inacțiunilor autorităților relevante cu privire la asigurarea executării efective, integrale și în termene proximale a hotărârilor judecătorești favorabile reclamantilor.

Astfel, în cauzele *Molceanu ș.a., Munteanu-Nani ș.a., Pomul S.R.L. și Subervin S.R.L.*, Curtea a notat că, deși reclamantii au făcut uz de remediul intern instituit în baza Legii nr. 87/2011³, remediul în aceste cauze nu a fost efectiv, constatând în cele din urmă că sumele acordate în beneficiul reclamantilor de către instanțele naționale nu au fost conforme cu cele acordate de către Curte în cauze similare. Aceeași concluzie a fost adoptată de către Curte în cauzele *Gîrbu ș.a. și Hohlov ș.a.*, care se referă la neexecutarea într-un termen rezonabil a hotărârilor judecătorești irevocabile prin care autoritățile publice au fost obligate să ofere reclamantilor spațiu locativ. Totodată, în aceste două hotărâri, Curtea a stabilit că Statul reclamat trebuie să asigure, în termen de trei luni de la rămânerea definitivă a hotărârii Curții, prin mijloace adecvate, executarea hotărârilor judecătorești adoptate în favoarea reclamantilor.

Ținând cont de numărul mare de hotărâri judecătorești neexecutate cu privire la asigurarea cu spațiu locativ a diferitelor categorii de persoane, precum și în legătură cu constatările Curții în cauzele în privința Republicii Moldova în care a fost constatată încălcarea dreptului la un proces echitabil din cauza neexecutării de către autoritățile naționale a hotărârilor judecătorești definitive, la 14 septembrie 2023, prin decizia Prim-ministrului, a fost creat un grup de lucru sub supravegherea Guvernului, în vederea identificării soluțiilor pentru asigurarea cu locuințe a diferitelor categorii de persoane.

Astfel, în baza deciziei Prim-ministrului pre-citată, Ministerul Justiției a emis Ordinul nr. 266 din 27 octombrie 2023 cu privire la constituirea unui grup de lucru în vederea identificării soluțiilor de asigurare a locuințelor pentru diferite categorii de persoane, convocarea căruia are loc periodic. Sarcinile principale ale grupului de lucru vizează elaborarea și prezentarea propunerilor în vederea identificării problemelor sistemice care conduc la neexecutarea hotărârilor judecătorești privind asigurarea cu locuințe pentru diferite categorii de persoane, concentrându-se pe următoarele aspecte: identificarea proprietăților imobiliare disponibile (apartamente, terenuri etc.), modificări legislative, evaluarea și determinarea sumelor necesare pentru acoperirea obligațiilor asumate, prin achiziționarea/construcția de apartamente și/sau compensarea financiară a acestora (cu elaborarea unui mecanism de monitorizare a achiziției de apartamente), elaborarea unui plan/program multianual de redresare a situației actuale, inclusiv din punct de vedere financiar, atragerea de fonduri de la partenerii externi de dezvoltare, examinarea oportunității de a pune în aplicare proiecte de parteneriat public-privat.

³ Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Subsecvent, Agentul guvernamental a prezentat Comitetului de Miniștri un plan de acțiuni în contextul executării hotărârilor Curții pronunțate în grupul de cauze *Hohlov și alții v. Republica Moldova* și, respectiv, *Gîrbu și alții v. Republica Moldova*, în care a descris măsurile cu caracter individual și general planificate în scopul executării hotărârilor din aceste grupuri de cauze în termene cât mai prompte.

În cauza *Bîzdîga*, care se referă la limitarea disproporționată a drepturilor de vizită ale reclamantului, stabilite în cadrul unui proces defectuos, precum și la limitarea dreptului acestuia privind accesul la o instanță în cadrul procesului referitor la stabilirea drepturilor părintești, Curtea a constatat că instanțele naționale nu au examinat în mod real admisibilitatea cererilor reclamantului privind stabilirea domiciliului copilului și nu au motivat respingerea acestor cereri. În consecință, reclamantul a fost privat de orice posibilitate de a-și revendica drepturile de custodie în situația apariției unor circumstanțe de fapt noi și de a stabili drepturile respective, în modul prevăzut explicit de legislația națională.

În cauza *Stoianglo*, care se referă la imposibilitatea reclamantului, în calitate de Procuror General, de a contesta suspendarea sa din funcție în legătură cu inițierea unei cauze penale în privința sa, Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție din cauza lipirii reclamantului de dreptul de acces la o instanță. Curtea a constatat că, la momentul evenimentelor, cadrul legal referitor la lipsa garanțiilor procedurale care să asigure ca mecanismul de suspendare a procurorilor să nu fie aplicat în mod necorespunzător sau arbitrar era insuficient. În același timp, Curtea a notat că legislația națională a fost ulterior modificată, astfel încât actualmente Consiliul Superior al Procurorilor are posibilitatea de a verifica dacă o asemenea măsură trebuie menținută, ceea ce confirmă intenția autorităților de a monitoriza suspendarea automată din funcție a Procurorului General și corespunde întru totul recomandărilor Comisiei de la Veneția în această privință.

În cauza *Catană*, Curtea a conchis că cerințele de independență și imparțialitate nu fuseseră îndeplinite de către Consiliul Superior al Magistraturii în privința examinării celor două proceduri disciplinare care o implicau pe reclamantă, din cauza prezenței Procurorului General și a Ministrului Justiției în calitate de membri *ex officio* și a procedurii defectuoase de selectare a membrilor non-judecătorești în componența Consiliului Superior al Magistraturii. Cu toate acestea, Curtea a menționat că, în urma modificării recente a Constituției, componența Consiliului Superior al Magistraturii fusese modificată, în sensul că cei trei membri *ex officio*, inclusiv Ministrul Justiției și Procurorul General, nu mai fac parte din acesta. De asemenea, a fost specificat faptul că membrii non-judecătorești ai Consiliului Superior al Magistraturii trebuie să fie selectați pe bază de merit, prin votul majorității calificate a Parlamentului și în urma unei proceduri transparente.

Având în vedere perioada în care a avut loc încălcarea și măsurile generale implementate între timp la nivel național, Agentul guvernamental a prezentat un raport de acțiuni în care a solicitat încetarea supravegherii executării cauzei respective ca urmare a amendamentelor legislative operate la nivel național, prin care au fost excluse prevederile care au stat la baza încălcării drepturilor reclamantei constatate de către Curte. Astfel, prin modificările operate în legislația națională, independența și imparțialitatea Consiliului Superior al Magistraturii au fost consolidate, astfel încât să se evite orice influență sau ingerință. Totodată, trebuie menționat că legislația națională în vigoare reglementează un control judiciar efectiv în ceea ce privește hotărârile adoptate de către Consiliul Superior al Magistraturii în cadrul procedurilor disciplinare împotriva judecătorilor.

Cu referire la aspectul penal al dreptului la un proces echitabil, deficiențele constatate de către Curte în cauza *Golovcenco* se referă la lipsa unei oportunități pentru reclamant de a examina sau de a face să fie examinate declarațiile martorului-cheie (în cazul în care acel martor-cheie ar fi răspuns efectiv la întrebările apărării) în orice etapă a procesului. Acest fapt a determinat inechitatea în ansamblu a procesului penal împotriva reclamantului.

În cauza *Filat*, care se referă la lipsa publicității ședințelor de judecată în cadrul dosarului penal împotriva reclamantului, Curtea a notat că atât instanța de fond, cât și instanța de apel au oferit în deciziile lor motive destul de generale pentru a dispune petrecerea ședințelor de judecată cu ușile închise, fără a oferi indicii cu privire la informațiile a căror confidențialitate trebuia asigurată. Curtea nu a considerat ca fiind demonstrat faptul că excluderea publicului ar fi fost o măsură strict necesară

în circumstanțele cauzei. În plus, Curtea Supremă a examinat doar admisibilitatea recursurilor depuse de către părți, fără a organiza ea însăși o ședință, astfel încât nu a remediat în niciun fel lipsa publicității procesului în fața instanțelor inferioare.

În hotărârea sa pronunțată în cauza *Repeșco și Repeșcu*, Curtea a notat omisiunea Curții Supreme de Justiție de a examina în mod riguros și cuprinzător afirmațiile credibile ale reclamantilor potrivit cărora declarațiile lor, utilizate în calitate de probe împotriva lor, fuseseră obținute prin mijloace contrare Articolului 3 din Convenție. De asemenea, Curtea nu a fost convinsă nici de faptul că reclamantii avuseseră posibilitatea efectivă de a contesta admisibilitatea acestor declarații și de a se opune utilizării lor, considerând, prin urmare, că cerințele stabilite de Articolul 6 § 1 din Convenție nu fuseseră atinse în cadrul proceselor penale împotriva reclamantilor.

De fiecare dată când Curtea constată o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, Agentul guvernamental sesizează Consiliul Superior al Magistraturii și Curtea Supremă de Justiție despre încălcările identificate, iar constatările Curții sunt diseminate tuturor judecătorilor, cu solicitarea emiterii unor hotărâri explicative sau unificării practicii judiciare, după caz, și întreprinderii altor măsuri care ar contribui la executarea hotărârilor Curții și la evitarea unor încălcări similare în viitor.

În vederea încetării acestor practici, inclusiv la sesizarea Agentului guvernamental, Institutul Național al Justiției organizează activități de formare continuă a judecătorilor cu privire la aplicarea jurisprudenței Curții în ordinea juridică internă. În cadrul activităților de formare sunt abordate subiecte care vizează interpretarea și aplicarea Articolului 6 din Convenție, în timp ce standardele garantării dreptului la un proces echitabil constituie o prioritate în acest sens.

4. Încălcarea Articolului 7 din Convenție (nicio pedeapsă fără lege)

În cauza *Tristan*, Curtea a stabilit o încălcare a Articolului 7, rezultând din condamnarea reclamantei în baza unei prevederi legale care a intrat în vigoare ulterior evenimentelor desfășurate în această cauză. Curtea a criticat faptul că instanțele naționale nu au făcut vreo diferență între două noțiuni distincte, în condițiile în care legiuitorul însuși făcuse acest lucru. Astfel, prin interpretarea oferită prevederilor legale, Curtea de Apel Chișinău introdusese o incertitudine suplimentară, în timp ce sarcina sa era de a elimina ambiguitățile din dispozițiile penale relevante în prezenta cauză. Pe de altă parte, în hotărârile sale explicative, Curtea Supremă de Justiție a interpretat aceleași prevederi în favoarea reclamantei. Cu toate acestea, aceeași instanță supremă, sesizată cu un recurs în anulare depus de către reclamantă, a dat o interpretare diferită dispozițiilor relevante în prezenta cauză.

5. Încalcări ale dreptului la respectarea vieții private și de familie, garantat de Articolul 8 din Convenție

În anul 2023, Curtea a constatat încălcarea prevederilor Articolului 8 din Convenție în șase cauze. Patru dintre aceste hotărâri se referă la relațiile dintre părinți și copii, *id est* eșecul autorităților naționale de a asista reclamantul în a se reuni cu copilul său (*Viotto*), respectarea dreptului de vizită și menținerea contactului cu copiii săi (*Bocșa, Bizdiga, Luca*).

Pe de altă parte, în cauza *Mazur*, Curtea a constatat o ingerință din partea Procuraturii Generale în viața privată a reclamantilor, în rezultatul monitorizării descifrărilor convorbirilor telefonice ale reclamantilor. În plus, Curtea a stabilit că instanțele naționale nu au examinat dacă motivele unei astfel de monitorizări au depășit dorința unui angajator de a-și menține personalul la o eficiență operațională optimă și dacă ar fi avut, de fapt, o natură răzbunătoare, pentru a asigura concedierea repetată a primului reclamant.

În cauza *Negru*, care se referă la includerea reclamantei în lista persoanelor anunțate în căutare în lipsa unor garanții împotriva abuzurilor, Curtea a conchis că includerea reclamantei în lista persoanelor date în căutare, precum și dezvăluirea acestor informații, prin afișarea fotografiei reclamantei pe panoul informativ cu privire la persoanele date în căutare generală, au interferat cu dreptul reclamantei la respectarea vieții sale private.

Hotărârile respective au fost diseminate autorităților responsabile, iar Agentul guvernamental a atenționat despre necesitatea întreprinderii măsurilor necesare pentru înlăturarea încălcărilor constatate de către Curte, precum și evitării unor încălcări similare pe viitor. În scopul remedierii încălcărilor constatate de către Curte în cauzele ce vizează relațiile dintre părinți și copii, Agentul guvernamental a organizat ședințe de lucru cu reprezentanții autorităților naționale implicate în executarea acestor hotărâri (reprezentanți ai Direcției municipale pentru protecția drepturilor copilului, executori judecătorești, alți funcționari ai autorităților naționale).

În egală măsură, Institutul Național al Justiției a organizat în anul 2023 cursuri specializate destinate judecătorilor și procurorilor, care au abordat tematica asigurării efective a dreptului la respectarea vieții private și a protecției datelor cu caracter personal în baza cadrului legal național și internațional.

6. Încălcarea dreptului la libertatea de exprimare, garantat de Articolul 10 Convenție

În anul 2023 Curtea a constatat încălcarea Articolului 10 din Convenție într-o singură hotărâre, *i.e.* în cauza *Manole*, care se referă la demiterea reclamantei din funcția de judecător de către Consiliul Superior al Magistraturii, din cauza dezvăluirii către un jurnalist a unui rezumat al motivelor opiniei sale separate după pronunțarea dispozitivului hotărârii, dar înainte de publicarea textului integral al acesteia și a opiniei separate. Curtea a reiterat că garanțiile procedurale, precum și natura și gravitatea sancțiunii aplicate reclamantei erau criterii care trebuiau luate în considerare la examinarea proporționalității ingerinței în libertatea de exprimare, în modul garantat la Articolul 10 din Convenție. Curtea a conchis că eliberarea din funcția de judecător a constituit o sancțiune foarte aspră în prezenta cauză, iar examinarea proporționalității nu a avut legătură cu gravitatea sancțiunii alese dintr-o scară de sancțiuni disponibile în raport cu conținutul și contextul remarcilor în litigiu. De asemenea, Curtea a stabilit omisiunea autorităților naționale în aplicarea standardelor relevante din jurisprudența Curții.

7. Alte încălcări ale Convenției

În anul 2023 Curtea a constatat încălcarea dreptului la respectarea bunurilor, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, în șase cauze care se referă, în special, la principiul securității raporturilor juridice și la neexecutarea sau executarea tardivă a unor hotărâri naționale definitive.

Toate hotărârile respective au fost diseminate autorităților responsabile, iar Agentul guvernamental a atenționat autoritățile despre necesitatea întreprinderii măsurilor adecvate pentru executarea hotărârilor naționale definitive și înlăturarea încălcărilor constatate de către Curte.

În cauza *Luca* Curtea a mai stabilit o încălcare a Articolului 14 coroborat cu Articolul 3 din Convenție, enunțând acțiunile autorităților naționale care au tolerat violența în familie și care au reflectat o atitudine discriminatorie față de reclamantă în calitate de femeie. Curtea a observat că măsurile de protecție păreau să fi fost respinse prin folosirea declarațiilor și a motivelor discriminatorii, având în vedere condamnarea penală a agresorului pentru aceleași fapte cinci ani mai târziu.

În cauza *Machina* Curtea a constatat și o încălcare a Articolului 13 coroborat cu Articolul 3 din Convenție, din cauza lipsei unui remediu efectiv privind asistența medicală necorespunzătoare în detenție. O încălcare a Articolului 13 din Convenție coroborat cu Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție a fost stabilită și în cauza *Pomul S.R.L. și Subervin S.R.L.* În această cauză, Curtea a notat că remediu utilizat de către cele două companii reclamante în baza Legii nr. 87/2011 nu le oferise o reparație suficientă, din moment ce instanțele naționale au refuzat să recunoască încălcarea drepturilor primei reclamante la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești favorabile ei, iar compensația oferită celei de-a doua reclamante, în pofida constatării încălcării drepturilor sale, dar în lipsa neexecutării continue și îndelungate a hotărârii judecătorești favorabile ei, a fost insuficientă.

B. Măsuri întreprinse și/sau preconizate

1.1. Măsuri cu caracter individual

Achitarea satisfacției echitabile

În anul 2023 nu au fost constatate întârzieri la plata sumelor acordate de către Curte în calitate de satisfacție echitabilă. În aceeași ordine de idei, Agentul guvernamental a notificat Ministerul Finanțelor în legătură cu necesitatea executării a **22 de hotărâri și 11 decizii** (în tabelul *infra* sunt indicate doar hotărârile și deciziile devenite definitive în anul 2023, care implică achitarea anumitor sume reclamanților și care au fost executate în aceeași perioadă de referință).

Nr.	Cauza (nr. cererii)	Suma totală a satisfacției echitabile (în euro)	Suma totală a satisfacției echitabile (în lei)
HOTĂRĂRI			
1.	Dronic (28650/05)	65000	1334892
2.	G.M. și alții ⁴ (44394/15)	85000	1681223.50
3.	Balan (nr. 2) ⁵ (49016/10)	1900	37097.31
4.	Naddur (22939/19)	4400	88096.36
5.	Prigală (14426/12)	1705	34408.61
6.	Minasian și alții (26879/17)	10000	201151
7.	Machina (69086/14)	12300	247415.73
8.	Ouș (nr. 1836/16)	3500	70331.45
9.	Filat (72114/17)	7500	149229.00
10.	Eșanu (15230/18)	6364	127882.67
11.	Molceanu și alții (cererea nr. 429/13 și alte 8 cereri - a se vedea <i>infra</i>)		
Cererea nr. 429/13			
Petru Molceanu		767,88	14992.78
Elena Glavan		767,88	14992.78
Angela Albul		767,88	14992.78
Vasile Penu		767,88	14992.78
Didina Cecoi		767,88	14992.78
Nadejda Antoniu		767,88	14992.78
Nina Straist-Vurlat		767,88	14992.78
Margareta Budacova		767,88	14992.78
Eleonora Pavlova		767,88	14992.78
Cererea nr. 14342/13			
Asociația „Lăstăraș”		2860	55841.21

⁴ Hotărârea a devenit definitivă la 22 februarie 2023.

⁵ Hotărârea a devenit definitivă la 28 februarie 2023.

<i>Cererea nr. 17014/13</i>		
Svetlana Suravscaia	3300	64432.17
Larisa Solonari	3300	64432.17
<i>Cererea nr. 30416/13</i>		
S.R.L. „Mvs-Agroindvest”	700	13667.43
<i>Cererea nr. 21282/14</i>		
Alexandru Cotun	1245	24308.50
Elena Tomiş	1245	24308.50
Leonid Boboc	1245	24308.50
Tamara Verdeş	1245	24308.50
Sergiu Slănină	1245	24308.50
Ecaterina Donca	1245	24308.50
Boris Mugureanu	1245	24308.50
Vasile Cojuhari	1245	24308.50
Ecaterina Vilcu	1245	24308.50
Iulia Fialcovschi	1245	24308.50
Raisa Barbulat	1245	24308.50
Maria Țernă	1245	24308.50
Anisia Iurcu	1245	24308.50
Valentina Bogataia	1245	24308.50
Raisa Petica	1245	24308.50
Iurie Petica	1245	24308.50
Larisa Iliev	1245	24308.50
Lidia Moroşanu	1245	24308.50
Larisa Guriuc	1245	24308.50
Tamara Cotea	1245	24308.50
Tatiana Rotaru	1245	24308.50
Cornela Miron	1245	24308.50
Natalia Barbălată	1245	24308.50
Anatolie Olaresco	1245	24308.50
Olga Mihailova	1245	24308.50
<i>Cererea nr. 25987/14</i>		
Andrei Condrationuc	2000	39049.80
<i>Cererea nr. 32156/14</i>		
Elena Furculița	1565	30556.47
Maria Petrea	1360	26553.86
Nina Țurcan	1550	30263.60
Elena Fornea	1550	30263.60
Lidia Ucraineț	1550	30263.60
Eugenia Tcaci	1550	30263.60
Olga Calugari	1550	30263.60
Ion Moşneguța	1390	27139.61
Maria Odainic	1390	27139.61
12. Catană (4955/13)	4955	98045.08
13. Golovchenko	5700	111291.93

	(66418/14)		
14.	Bocşa (6147/18)	7000	134801.10
15.	Maşaeu (14043/18)	8521	163240.9
16.	Viotto ⁶ (12083/20)	8500	-
17.	Negru (7336/11)	6425	122982.85
18.	Tristan (13451/15)	6100	116761.93
19.	Manole (26360/19)	9500	181842.35
20.	Robuleţ (17935/08)	5100	98864.01
21.	Hohlov şi alţii (cererea nr. 81519/12 şi alte 2 cereri – a se vedea <i>infra</i>)		
	Anatolie Starîş (2437/14)	3420	66749.17
	Viorel Chistol (26747/17)	100	1951.73
22.	Gîrbu şi alţii (cererea nr. 72146/14 şi alte 5 cereri – a se vedea <i>infra</i>)		
	Boris Gîrbu) (72146/14)	3334	65070.68
	Viorel Prisăcari (51218/15)	1100	21469.03
	Maxim Caminschi (55072/16)	3790	73970.57
	Gheorghe Alexei (44686/19)	3900	76117.47
23.	Munteanu-Nani şi alţii (16715/13 şi 1925/14)	4900	94987.37
DECIZII			
1.	Ştefăniţă (5702/15)	6000	119755.80
2.	Dorogoi (16817/15)	3500	70402.85
3.	Dubcenco (63875/12)	2500	49743
4.	Chiosa (30247/12)	3000	59691.60
5.	Gîrbu (32607/16)	700	13850.97
6.	Secieru (38094/15)	1400	27701.94
7.	F.C.P. Coma SRL (39258/14)	1000	19454.10
8.	P.P. Glasul Naţiunii (26067/17)	2000	38282.60

⁶ Suma nominalizată a fost transferată reclamantului pe un cont bancar deschis la o bancă din Italia, nefiind convertită în valuta naţională

9.	Sajin (36186/16)	1400	27701.94
10.	Scripcaru (42133/14)	1300	25723.23
11.	Tarnovschi și alții (cererea nr. 23604/15 și alte 3 cereri - a se vedea <i>infra</i>)		
	Maria Tarnovschi (nr. 23604/15)	1300	26149.63
	Natalia Răileanu (nr. 33563/15)	900	17808.39
	Ion Nichita (nr. 2727/17)	600	12069.06
	Dmitrii Rotari (nr. 81263/17)	500	9893.55
	TOTAL 2023	369.765 euro	7,160,880.31 lei și 8500 euro

Printr-o scrisoare din 18 ianuarie 2024, Direcția agent guvernamental a comunicat Ministerului Justiției, în conformitate cu art. 25 alin. (3) din Legea nr. 151/2015, lista persoanelor ale căror acțiuni sau inacțiuni au determinat ori au contribuit semnificativ la încălcările constatate de către Curtea Europeană în hotărârile pronunțate în anul 2023, inclusiv a prezentat explicații cu privire la modul în care acțiunile sau omisiunile respective au condus la constatarea încălcărilor Convenției.

Redeschiderea procedurilor judiciare naționale

În contextul hotărârii Curții cu privire la fondul cauzei *Theo National Construct S.R.L.*,⁷ în care Curtea a constatat o încălcare a drepturilor companiei reclamante la respectarea bunurilor sale, având în vedere rezervarea chestiunii cu privire la satisfacția echitabilă pentru o procedură separată, Agentul guvernamental a depus la Curtea Supremă de Justiție două cereri de revizuire⁸ în baza art. 449 lit. h) din Codul de procedură civilă, în care a solicitat restabilirea părților în situația anterioară încălcării.

Astfel, prin încheierea sa din 21 iunie 2023, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire depusă de către Agentul guvernamental în *cauza civilă la acțiunea în contencios administrativ depusă de către S.R.L. „Șel și C” versus Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova, Î.S. Camera Înregistrări de Stat, S.R.L. „Theo National Construct” și Î.M. „Tehnorut S.R.L” privind recunoașterea nulității Raportului de evaluare nr. 0190620 din 25 aprilie 2007*, reținând cauza pentru judecarea recursurilor declarate de către S.R.L. „Theo National Construct” și Camera de Comerț și Industrie. Cea de-a doua cerere de revizuire este, de asemenea, pendinte la Curtea Supremă de Justiție.

1.2. Măsuri cu caracter general

⁷ Cauza se referă la preluarea ostilă a companiei reclamante în anul 2011 de către unul dintre asociați care era controlat de către un om de afaceri și liderul unui partid politic, Ș., precum și la lipsirea ilegală a companiei reclamante de bunurile sale cu implicarea instanțelor de judecată și a organelor de aplicare a legii în cadrul unui „atac raider”. Hotărârea a devenit definitivă la 11 ianuarie 2023.

⁸ Cererea de revizuire în *cauza civilă la acțiunea în contencios administrativ depusă de către S.R.L. „Șel și C” versus Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova, Î.S. Camera Înregistrări de Stat, S.R.L. „Theo National Construct” și Î.M. „Tehnorut S.R.L” privind recunoașterea nulității Raportului de evaluare nr. 0190620 din 25 aprilie 2007*; Cererea de revizuire în *cauza civilă la cererea de chemare de judecată depusă de B.C. „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” S.A. versus S.R.L. „Ecodrum Construct”, S.R.L. „Theo National Construct”, S.R.L. „Reprocon Grup”, Golovatiuc Toader și Constantin Daniela Florentina privind încasarea datoriei și transmiterea în posesia băncii a bunurilor gajate și la cererea reconvențională înaintată de către S.R.L. „Theo National Construct” versus B.C. „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” S.A. și S.R.L. „Ecodrum Construct” privind anularea contractelor de gaj.*

Traducerea și diseminarea hotărârilor și a deciziilor CtEDO

Pe parcursul perioadei de raportare, în toate cauzele enunțate au fost întocmite scrisori de notificare către autorități cu privire la constatările Curții Europene. În același timp, Agentul guvernamental a propus autorităților relevante adoptarea măsurilor cu caracter individual și general care rezultă din hotărârile Curții, inclusiv a solicitat prezentarea unei informații relevante despre executarea hotărârilor și a deciziilor respective, în particular despre măsurile întreprinse în vederea neadmiterii unor încălcări similare pe viitor.

Totodată, toate hotărârile și deciziile Curții Europene au fost traduse din limbile franceză sau engleză în limba română și publicate pe portalul Agentului guvernamental.

Activități de instruire

În anul 2023, autoritățile competente au continuat să acorde o atenție sporită procesului de instruire a judecătorilor, procurorilor, precum și a altor specialiști din domeniul justiției. La fel, în procesul de instruire inițială, audienții Institutului Național al Justiției au fost familiarizați cu hotărârile Curții Europene, acestea fiind discutate și analizate la modulul „Drepturile omului”. Hotărârile Curții Europene referitoare la procesele penale sau contravenționale au fost discutate în cadrul modulului „Aspecte de drept penal și procedură penală”, „Procedura contravențională”, audienții Institutului Național al Justiției fiind instruiți în domeniul garanțiilor dreptului la un proces echitabil sub aspect penal.

La fel, hotărârile Curții Europene au constituit obiect de dezbateri și în cadrul cursurilor de formare continuă desfășurate pe platforma HELP: „Introducere în sistemul Convenției Europene a Drepturilor Omului și al Curții Europene a Drepturilor Omului”, „Urmărirea penală și Convenția Europeană a Drepturilor Omului”, „Introducere în Articolul 5 al Convenției Europene a Drepturilor Omului: Dreptul la libertate și siguranță”.

Pe parcursul anului 2023, în cadrul cursurilor de formare continuă, judecătorii și procurorii au fost instruiți la următoarele seminare: „Evoluțiile recente ale jurisprudenței CEDO”, „Particularitățile infracțiunilor motivate de prejudecăți, dispreț sau ură prin prisma jurisprudenței CEDO”, „Convenția europeană a drepturilor omului, aplicarea jurisprudenței CtEDO în ordinea juridică internă”, „Principiile interpretării și aplicării Convenției Europene a Drepturilor Omului în ordinea juridică internă”, „Practica CtEDO privind imixtiunea de către agenții de stat în viața privată a persoanei, în domiciliu, sau asupra corespondenței acestuia”, „Jurisprudența CtEDO în contextul măsurilor speciale de investigație”.

La fel, în perioada 19-20 ianuarie 2023 Institutul Național al Justiției a organizat seminarul dedicat particularităților jurisprudenței CtEDO privind discursul de ură, iar în perioada 3-6 octombrie, Consiliul Europei în parteneriat cu Inspectoratul General al Poliției a organizat la Comrat o serie de instruirii pentru polițiștii din sudul țării cu tematica: „Egalitatea și nediscriminarea și specificul infracțiunilor motivate de prejudecată”.

La elaborarea planurilor de studii este consultată opinia Agentului guvernamental, care propune, după caz, tematica seminarelor planificate pentru anul curent, având în vedere jurisprudența Curții și încălcările constatate, precum și deficiențele apărute în procesul de executare a hotărârilor Curții. De asemenea, Agentul guvernamental a fost implicat activ în predarea cursurilor de formare inițială și continuă a specialiștilor menționați.

Planuri și rapoarte de acțiuni prezentate Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei

Potrivit Articolului 46 din Convenție, în cadrul exercitării supravegherii executării unei hotărâri sau a unei decizii, planul și raportul de acțiuni reprezintă una din principalele modalități de comunicare a Comitetului de Miniștri cu guvernele statelor reclamate. Elaborarea unui plan sau a

unui raport de acțiuni reprezintă o etapă procedurală obligatorie care intră în competența Agentului guvernamental.

În perioada de raportare au fost elaborate și prezentate Comitetului de Miniștri **29 de planuri de acțiuni, rapoarte de acțiuni și comunicări** cu privire la executarea hotărârilor Curții referitor la cauze separate sau grupuri de cauze pronunțate în privința Republicii Moldova, după cum urmează:

- 1) Comunicare în cauza *Bocșa v. Republica Moldova* (nr. 6147/18);
- 2) Comunicare în cauza *Ozdil și alții v. Republica Moldova* (nr. 42305/18);
- 3) Plan de acțiuni în cauza *Theo National Construct S.R.L. v. Republica Moldova* (nr. 72783/11);
- 4) Plan de acțiuni în cauza *G.M. și alții v. Republica Moldova* (nr. 44394/15);
- 5) Plan de acțiuni actualizat în cauza *Manole și alții v. Republica Moldova* (nr. 13936/02) (20/12/2023);
- 6) Plan de acțiuni actualizat în cauza *Manole și alții v. Republica Moldova* (nr. 13936/02) (23/01/2023);
- 7) Plan de acțiuni în grupul de cauze *Cosovan v. Republica Moldova* (nr. 13472/18);
- 8) Plan de acțiuni actualizat în grupul de cauze *Cosovan v. Republica Moldova* (nr. 13472/18);
- 9) Plan de acțiuni actualizat în cauza *Ozdil și alții v. Republica Moldova* (nr. 42305/18);
- 10) Plan de acțiuni în cauza *E.G. v. Republica Moldova* (nr. 37882/13);
- 11) Plan de acțiuni în cauza *T.A. și alții v. Republica Moldova* (nr. 25450/20);
- 12) Plan de acțiuni în cauza *Filat v. Republica Moldova* (nr. 72114/17);
- 13) Plan de acțiuni în cauza *Mazur v. Republica Moldova* (nr. 26476/14);
- 14) Plan de acțiuni în grupul de cauze *Manoli v. Republica Moldova* (nr. 56875/11);
- 15) Plan de acțiuni în cauza *Genderdoc-M și M.D. v. Republica Moldova* (nr. 23914/15);
- 16) Raport de acțiuni în cauza *Minasian și alții v. Republica Moldova* (nr. 26879/17);
- 17) Raport de acțiuni în cauza *Urechean și Pavlicenco v. Republica Moldova* (nr. 27756/05);
- 18) Raport de acțiuni în cauza *Rotaru v. Republica Moldova* (nr. 26764/12);
- 19) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *T.M. și C.M. v. Republica Moldova* (nr. 26608/11);
- 20) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *Sarban v. Republica Moldova* (nr. 3456/05);
- 21) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *Levința v. Republica Moldova* (nr. 17332/03);
- 22) Raport de acțiuni în cauza *Genderdoc-M și M.D. v. Republica Moldova* (nr. 23914/15);
- 23) Raport de acțiuni în cauza *E.B. v. Republica Moldova* (nr. 41542/13);
- 24) Raport de acțiuni în cauza *Gospodăria țărănească Chiper Terenți Grigore v. Republica Moldova* (nr. 71130/13);
- 25) Raport de acțiuni în cauzele *Jestcov v. Republica Moldova* (nr. 33567/15) și *Natalia Lungu v. Republica Moldova* (nr. 68490/14);
- 26) Raport de acțiuni în cauza *Genderdoc-M v. Republica Moldova* (nr. 2) (nr. 60377/10);
- 27) Raport de acțiuni în cauza *Lilian Erhan v. Republica Moldova* (nr. 21947/16);
- 28) Raport de acțiuni în cauza *Prigală v. Republica Moldova* (nr. 14426/12);
- 29) Raport de acțiuni în cauza *Catană v. Republica Moldova* (43237/13).

Încetarea supravegherii cauzelor de către Comitetul de Miniștri

Pe parcursul anului 2023 au fost prezentate Comitetului de Miniștri 14 rapoarte de acțiuni, în rezultatul cărora a fost încetată supravegherea în 20 de cauze pendinte în fața Comitetului de Miniștri prin rezoluții finale, inclusiv cauze în care au fost încheiate acorduri de soluționare amiabilă, după cum urmează.

La reuniunea sa nr. 1462 din 5 aprilie 2023, Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH(2023)61, prin care a încetat supravegherea executării hotărârii *Genderdoc-M v. Republica Moldova* (nr. 2).

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
<u>60377/10</u>	GENDERDOC-M	15/03/2022	15/03/2022

În cadrul reuniunii sale nr. 1463 din 13 aprilie 2023, Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH(2023)81, prin care a încetat supravegherea executării hotărârii *E.B. v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
<u>41542/13</u>	E.B.	14/12/2021	14/12/2021

La reuniunea sa nr. 1464 din 19 aprilie 2023, Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH(2023)91, prin care a încetat supravegherea executării hotărârii *Jestcov v. Republica Moldova*. Totodată, prin Rezoluția CM/ResDH(2023)92, adoptată în cadrul aceleiași reuniunii, a fost încetată supravegherea executării deciziei *Nichita Ipate și Mihail Motricală v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
<u>33567/15</u>	JESTCOV	28/09/2021	28/09/2021
<u>56808/11</u>	Nichita IPATE și Mihail MOTRICALĂ	20/10/2022	

La 7 iunie 2023, în cadrul reuniunii nr. 1468, prin Rezoluția sa CM/ResDH(2023)140, Comitetul de Miniștri a decis să înceteze supravegherea executării a 4 cauze din grupul de cauze *Sarban v. Republica Moldova*, în baza executării măsurilor cu caracter individual.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
<u>44719/10</u>	GILANOV	13/09/2022	13/12/2022
<u>53660/15</u>	MOLDOVEANU	14/09/2021	14/12/2021
<u>33418/17</u>	O.P.	26/10/2021	26/01/2022
<u>37760/18</u>	SALINSCHI	06/09/2022	06/09/2022

În cadrul reuniunii sale nr. 1472 din 12 iulie 2023, Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH(2023)186, prin care a încetat supravegherea executării hotărârii *Lilian Erhan v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
<u>21947/16</u>	LILIAN ERHAN	05/07/2022	05/10/2022

La 6 septembrie 2023, în cadrul reuniunii nr. 1473, prin Rezoluția sa CM/ResDH(2023)223, Comitetul de Miniștri a decis să înceteze supravegherea executării deciziilor în cauzele *Chiosa v. Republica Moldova* și *Stefanița v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată
<u>30247/12</u>	Galina CHIOSA	02/02/2023
<u>5702/15</u>	Alexandru ȘTEFANIȚA	19/01/2023

La reuniunea sa nr. 1475 din 21 septembrie 2023, Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH(2023)261, prin care a încetat supravegherea executării cauzei *D. v. Republica Moldova*.

din grupul de cauze *Levința v. Republica Moldova*, în baza executării măsurilor cu caracter individual.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
<u>25397/09</u>	D.	08/12/2020	08/12/2020

La reuniunea sa nr. 1478 din 18 octombrie 2023, Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH(2023)290, prin care a încetat supravegherea executării hotărârii *Prigală v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
<u>14426/12</u>	PRIGALĂ	13/12/2022	13/12/2022

La 31 octombrie 2023, în cadrul reuniunii nr. 1479, prin Rezoluția sa CM/ResDH(2023)325, Comitetul de Miniștri a decis să înceteze supravegherea executării hotărârii în cauza *Gospodăria Țărănească Chiper Terenti Grigore v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
<u>71130/13</u>	GOSPODĂRIA ȚĂRĂNEASCĂ CHIPER TERENTI GRIGORE	02/06/2020	02/09/2020

În cadrul reuniunii sale nr. 1480 din 8 noiembrie 2023, prin Rezoluția sa CM/ResDH(2022)342, Comitetul de Miniștri a decis încetarea supravegherii executării a 4 decizii împotriva Republicii Moldova.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată
<u>16817/15</u>	Ion DOROGOI	06/04/2023
<u>23604/15</u>	Maria TARNOVSCHI și alte 3 cereri	06/04/2023
<u>36186/16</u>	Iurie SAJIN	04/05/2023
<u>42133/14</u>	Gheorghe SCRIPCARU	04/05/2023

La reuniunea sa nr. 1483 din 7 decembrie 2023, Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH(2023)485, prin care a încetat supravegherea executării hotărârii *Talambuța și Iașcinina v. Republica Moldova* din grupul de cauze *Cosovan v. Republica Moldova*, în baza executării măsurilor cu caracter individual.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
<u>23151/09</u>	TALAMBUȚA și IAȘCININA	14/12/2021	14/12/2021

La 13 decembrie 2023, în cadrul reuniunii nr. 1484, prin Rezoluția sa CM/ResDH(2023)426, Comitetul de Miniștri a decis să înceteze supravegherea executării hotărârii în cauza *Genderdoc-M și M.D. v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
<u>23914/15</u>	GENDERDOC-M și M.D.	14/12/2021	14/03/2022

Consolidarea capacităților de reprezentare a Guvernului la CtEDO și de asigurare a executării hotărârilor CtEDO

Prin Hotărârea Guvernului nr. 824/2023 pentru modificarea *Regulamentului cu privire la Consiliul consultativ pe lângă Agentul guvernamental*, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 353/2016, a fost revizuită componența Consiliului consultativ pe lângă Agentul guvernamental. Respectivul organism consultativ este destinat să consolideze capacitățile de reprezentare a Guvernului în procedurile derulate în fața Curții Europene a Drepturilor Omului, dar, mai ales, procesul de executare a hotărârilor și deciziilor pronunțate de către înaltul for jurisdicțional de la Strasbourg. Astfel, potrivit componenței actuale, Consiliul consultativ este constituit din reprezentanți ai autorităților publice, ai mediului academic, ai instituției naționale pentru drepturile omului și ai societății civile. Totodată, modificările introduse au venit să asigure o abordare distinctă a situațiilor în care Consiliul examinează chestiuni privind reprezentarea Statului în fața Curții și a situațiilor referitoare la executarea hotărârilor și a deciziilor Curții.

În acest context, în perioada 23-24 noiembrie 2023, la Strasbourg, Franța, cu suportul Proiectului Consiliului Europei „*Consolidarea sistemului de justiție penală bazat pe respectarea drepturilor omului în Republica Moldova*”, a avut loc prima reuniune a Consiliului consultativ de pe lângă Agentul guvernamental, constituit prin Hotărârea Guvernului nr. 353/2016 cu privire la Consiliul consultativ pe lângă Agentul guvernamental.

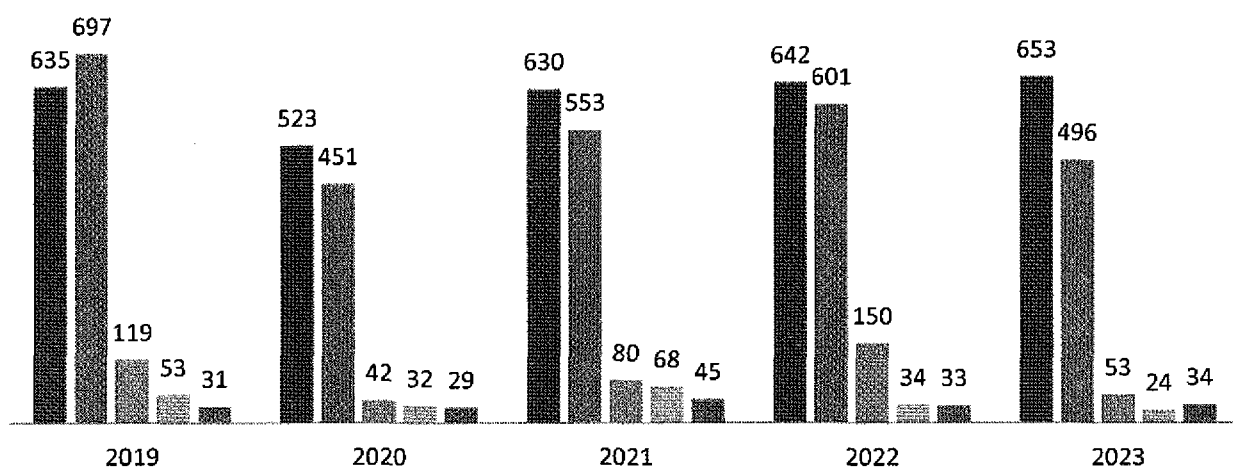
În cadrul reuniunii au fost discutate aspecte materiale și procedurale referitoare la procesul de executare a hotărârilor și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului și mecanismul de supraveghere de către Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a procesului de executare a hotărârilor Curții. De asemenea, au fost abordate particularitățile redeschiderii procedurilor naționale și a investigațiilor penale ca urmare a pronunțării hotărârilor Curții. În continuare, membrii Consiliului consultativ au discutat despre cauzele moldovenești aflate în procedura de supraveghere avansată și standard, făcând un schimb de opinii referitoare la măsurile individuale și generale care trebuie implementate la nivel național în sensul executării integrale și în termene proximale a hotărârilor Curții. Periodic și la necesitate, Agentul guvernamental va întruni Consiliul consultativ, în scopul identificării celor mai eficiente măsuri cu caracter individual și general care sunt necesare pentru a executa hotărârile Curții, în special cele aflate în procedura de supraveghere avansată care relevă chestiuni sistemice, dar și pentru a discuta măsurile care trebuie adoptate la nivel național în urma pronunțării hotărârilor recente ale Curții care relevă aspecte noi.

În sensul consolidării capacităților instituției Agentului guvernamental pentru a asigura un proces eficient și prompt de executare a hotărârilor aflate în procedura Comitetului de Miniștri, cu sprijinul Proiectului Consiliului Europei „*Consolidarea sistemului de justiție penală bazat pe respectarea drepturilor omului în Republica Moldova*” a fost planificată detașarea a trei funcționari din cadrul Direcției agent guvernamental, pentru o perioadă de trei luni pe parcursul anului 2024, la Departamentul de Executare a Hotărârilor și Deciziilor CtEDO. Această acțiune este destinată să contribuie la o mai bună cunoaștere a mecanismelor de supraveghere de către Comitetul de Miniștri a modului de executare a hotărârilor și deciziilor Curții, la o analiză minuțioasă a constatărilor Curții pentru a identifica cele mai adecvate măsuri de asigurare a unui proces de implementare rapid și precis, la o raportare mai eficientă a tuturor măsurilor planificate sau întreprinse la nivel național și, prin urmare, la reducerea numărului de cauze moldovenești aflate în proces de supraveghere. În același timp, detașarea funcționarilor la Departamentul de Executare va asigura o examinare mai rapidă a planurilor și a rapoartelor de acțiuni prezentate de către Guvern și, astfel, o mai bună gestionare a procesului de executare a hotărârilor Curții referitoare la Republica Moldova.

Date statistice actualizate

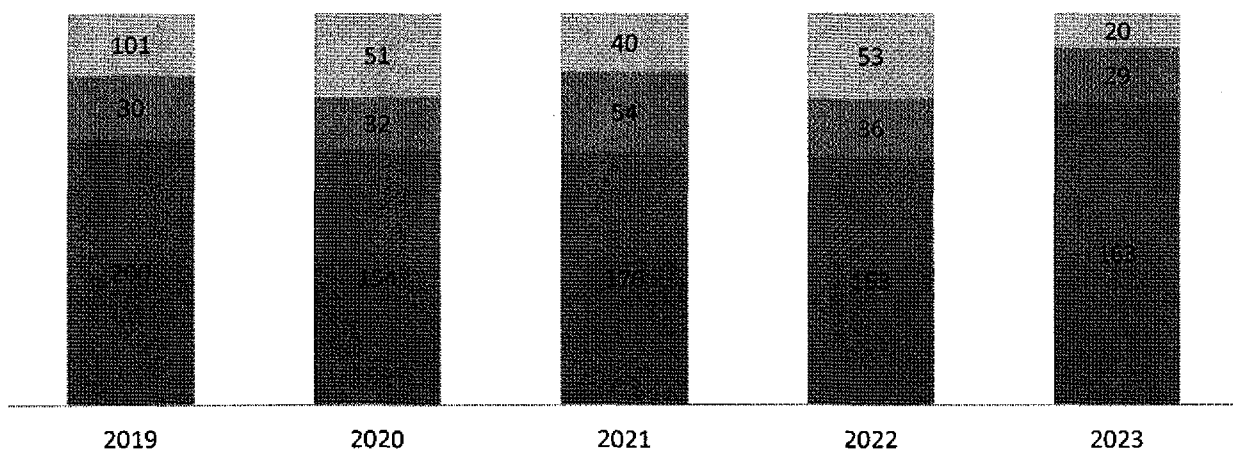
Date statistice privind cauzele versus Republica Moldova la CtEDO

■ Cererile alocate unei formațiuni judiciare ■ Cereri declarate inadmisibile sau radiate
 ■ Cereri comunicate Guvernului ■ Numărul hotărârilor pronunțate
 ■ Numărul deciziilor pronunțate

Date statistice privind cauzele versus Republica Moldova pendinte la Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei pentru supravegherea executării

■ Nr. total de cauze pendinte ■ Cauze noi parvenite la executare ■ Cauze executate

CONCLUZII

Executarea hotărârilor și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului este supravegheată de către Comitetul de Miniștri și presupune obligația necondiționată a Guvernului de a întreprinde măsuri cu caracter individual (de remediere a încălcărilor) și măsuri cu caracter general (de prevenire a unor încălcări similare).

Trebuie enunțat faptul că în anul 2023 Agentul guvernamental a elaborat și prezentat **rapoarte de acțiuni** cu privire la măsurile întreprinse de către autorități la nivel național, ceea ce a contribuit la încetarea supravegherii a 20 de cauze în privința Republicii Moldova de către Comitetul de Miniștri, prin rezoluții finale.

Cea mai mare dificultate în procesul de executare a hotărârilor Curții rămâne a fi măsurile de ordin general, deoarece acestea presupun întreprinderea unor acțiuni complexe, deseori de durată, care sunt menite să pună capăt încălcărilor curente identificate de către Curte sau să prevină apariția unor încălcări similare pe viitor urmare a modificării cadrului normativ și a practicii judiciare, astfel încât acestea să fie compatibile cu standardele stabilite de Convenție. Din aceste considerente, sarcina executării măsurilor de ordin general cade pe seama mai multor autorități și impune adoptarea de strategii, planuri și acțiuni pe termen lung, unele dintre care necesită o voință politică și o atenție sporită din partea Guvernului.

În urma analizei jurisprudenței Curții, se poate concluziona că încălcările Convenției sunt preponderent provocate de activități sau inactivități ale autorităților statului (organul de urmărire penală, procuratură, instanțe de judecată, executori judecătorești, organe ale administrației publice locale, centre de plasament temporar pentru persoane cu dizabilități ș.a.). În acest sens, **Agentul guvernamental notifică anual Ministerul Justiției** despre cazurile în care a avut loc încălcarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale unei persoane în legătură cu hotărârile pronunțate de către Curte, în scopul intentării eventualelor acțiuni de regres împotriva persoanelor responsabile de admiterea încălcărilor constatate de către Curte. În rezultat, pe parcursul anului 2023 au fost depuse **4 cereri de regres** în temeiul Legii nr. 151/2015 cu privire la Agentul guvernamental. De asemenea, au fost înaintate **10 sesizări** în adresa Consiliului Superior al Magistraturii și a Procuraturii Generale, ele fiind în curs de examinare.

Din aceste considerente, o prioritate în procesul executării hotărârilor Curții Europene rămâne a fi intensificarea colaborării și implicarea eficientă a autorităților statului în procesul de executare a măsurilor impuse de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților consacrate în Convenție. Agentul guvernamental continuă să întreprindă **acțiuni de monitorizare, atenționare, sensibilizare** a autorităților vizate în procedura de executare a hotărârilor Curții, **participând nemijlocit la instruirea judecătorilor și a procurorilor, adresând demersuri, recomandări, convocând ședințe** etc.

În vederea obținerii unor rezultate pozitive pe segmentul executării, Agentul guvernamental mizează în continuare pe implicarea necondiționată a tuturor autorităților la capitolul prezentării informațiilor și a propunerilor pentru o executare eficientă și în timp util a hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului, și evitarea admiterii unor încălcări similare pe viitor.

Comisia drepturile omului și relații interetnice

DECIZIE

pe marginea Raportului Agentului Guvernamental pentru anul 2023 cu privire la măsurile întreprinse în vederea executării hotărârilor și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului

În conformitate cu articolul 22 din Regulamentul Parlamentului Republicii Moldova, adoptat prin Legea nr. 797/1996 și, în temeiul art. 22 din Legea cu privire la Agentul Guvernamental, nr. 151 din 30.07.2015, Comisia drepturile omului și relații interetnice adoptă prezenta Decizie.

Art. 1 – Se ia act de Raportul Agentului Guvernamental pentru anul 2023 cu privire la măsurile întreprinse în vederea executării hotărârilor și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului, și de opinia Comisiei drepturile omului și relații interetnice a Parlamentului privind activitatea Agentului Guvernamental în perioada indicată.

Totodată, se ia act de opiniile și propunerile participanților la audieri.

Art. 2 – Comisia, bazându-se pe informația cuprinsă în Raportul Agentului Guvernamental, constată că încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului continuă să fie o problemă la nivel național.

În anul 2023, în privința Republicii Moldova, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (în continuare CtEDO) a pronunțat 24 de hotărâri și 34 de decizii de inadmisibilitate/radiere de pe rol.

În cele 24 de hotărâri pronunțate în 2023, CtEDO a constatat 32 de violări ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (în continuare CEDO): 14 (44%) violări se referă la dreptul la un proces echitabil (art. 6 al CEDO), dintre care 5 se referă la neexecutarea hotărârilor judecătorești naționale, 2 – la admiterea apelurilor sau recursurilor tardive, iar celelalte violări ale art. 6 al CEDO se refereau la condamnarea în apel fără audierea nemijlocită a martorilor; condamnarea în baza probelor obținute în urma torturii sau provocării; lipsa de independență și imparțialitate a Consiliului Superior al Magistraturii la examinarea procedurilor disciplinare împotriva unui judecător, etc.

Încălcarea dreptului la libertate și siguranță (art. 5 al CEDO) a fost constatată de 5 ori (16%) în anul 2023. Problemele identificate de CtEDO se

referă la reținerea sau arestarea în lipsa motivelor că persoana a săvârșit o infracțiune; motivarea insuficientă a arestării sau imposibilitatea contestării legalității arestării.

Totodată, Înalta Curte a mai constatat încălcarea art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie), a art. 1 din Protocolul 1 (protecția proprietății), a art. 3 (interzicerea torturii), dar și a art. 13 (dreptul la un recurs efectiv), și altele.

Comisia atenționează autoritățile publice că una dintre problemele care continuă să persiste la nivel național constă în implementarea necorespunzătoare a legislației în vigoare de către instituțiile naționale. Pe unele cauze Curtea nu a constatat anumite imperfecțiuni sau lacune legislative din perspectivă calitativă, ci mai degrabă a notat lipsa de diligență din partea instituțiilor publice la aplicarea normelor respective.

Art. 3 – Se constată că, din punct de vedere juridic și al rezonanței, cele mai importante hotărâri pronunțate în 2023 s-au referit la activitatea justiției.

Comisia drepturile omului și relații interetnice exprimă îngrijorare privind numărul constant mare al hotărârilor privind încălcarea dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 din Convenție.

Totodată, Comisia este preocupată și de numărul hotărârilor în care s-au constatat încălcări ale dreptului la respectarea vieții private și de familie, garantat de art. 8 din Convenție, pentru că au fost lezate drepturile copilului. Or, patru dintre cele șase cauze se referă la relațiile dintre părinți și copii, constatându-se eșecul autorităților naționale de a asista reclamantul în a se reuni cu copilul său, respectarea dreptului de vizită și menținerea contactului cu copiii săi.

Art. 4 – În scopul asigurării funcționării statului de drept și a preeminenței dreptului - ca valoare comună europeană pe care trebuie să se fundamenteze orice stat democratic, Comisia va monitoriza continuu măsurile întreprinse de Guvern și alte autorități publice pentru înlăturarea încălcărilor constatate de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Comisia își exprimă speranța că, în cooperare cu Guvernul și cu alte autorități publice, este posibilă înlăturarea încălcărilor constatate de către CtEDO în vederea asigurării protecției drepturilor și libertăților fundamentale ale omului în Republica Moldova.

Art. 5 – În vederea îmbunătățirii situației în domeniul respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, precum și a remedierii problemelor existente, Guvernul Republicii Moldova; Ministerul Justiției; Agentul Guvernamental; Ministerul Finanțelor; Ministerul Sănătății; Ministerul Muncii și Protecției Sociale; Ministerul Afacerilor Interne; Procuratura Generală; Consiliul Superior al Magistraturii; Consiliul Superior al Procurorilor; Curtea Supremă de Justiție, precum și alte autorități

competente – se vor implica plenar pentru a asigura remedierea deficiențelor identificate de către CtEDO, repunerea în drepturi a persoanelor lezate, inclusiv implementarea planurilor de acțiuni ce descriu măsurile cu caracter individual și general.

Autoritățile vizate vor informa Comisia drepturile omului și relații interetnice despre acțiunile întreprinse până pe data de 1 octombrie 2024.

Art. 6 – Guvernul:

- va căuta soluții pentru remedierea și înlăturarea deficiențelor identificate de CtEDO în scopul protecției drepturilor și libertăților fundamentale ale omului;

- va asigura implementarea de către ministere și alte instituții a măsurilor individuale și generale în scopul remedierii deficiențelor identificate de către CtEDO, utilizând în acest sens un mecanism specific de coordonare a procesului și de raportare Comisiei drepturile omului și relații interetnice a realizărilor;

- va adopta în termen restrâns hotărârile, ordonanțele și dispozițiile necesare în vederea remedierii deficiențelor identificate de CtEDO și repunerii în drepturi a persoanelor lezate;

- va asigura bugetarea orientată pe drepturile omului și va repartiza autorităților publice resursele financiare necesare;

- va conlucra activ cu Oficiul Avocatului Poporului și Consiliul pentru egalitate în procesul de soluționare a problemelor ce au impact negativ asupra drepturilor și libertăților omului.

Art. 7 – Se recomandă Comisiilor permanente a Parlamentului:

- să exercite controlul parlamentar pe deficiențele constatate de CtEDO, reflectate în Raportul Agentului Guvernamental pentru anul 2023, reieșind din domeniile de competență;

- să consulte opinia Avocatului Poporului și a Consiliului pentru Egalitate asupra proiectelor de acte normative, în vederea evitării adoptării unor reglementări ce pot restrânge drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

Art. 8 – Se recomandă Consiliului Superior al Magistraturii și Inspecției Judiciare:

- să verifice activitatea organizatorică a instanțelor judecătorești la înfăptuirea justiției cu scopul de a asigura: celeritatea procesului; transparența activității de înfăptuire a justiției; eficiența activității instanțelor judecătorești, a judecătorilor și a personalului instanțelor; respectarea Codului de etică al judecătorului; conduita profesională a personalului

instanțelor judecătorești; perfecționarea continuă a performanțelor judecătorilor și ale personalului instanțelor judecătorești;

- să contribuie la eficientizarea activității de efectuare a justiției în materie de admitere și examinare a apelurilor și a recursurilor, pentru a preveni orice abuzuri;

- să asigure independența și imparțialitatea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii la examinarea procedurilor disciplinare împotriva judecătorilor;

- să contribuie la perfecționarea legislației și a procedurii de judecare a cauzelor cu scopul de a proteja dreptul de acces la justiție;

- să promoveze instruirea judecătorilor privind reglementările referitoare la datele ce nu pot fi admise ca probe pentru a exclude condamnarea în baza probelor obținute prin aplicarea violenței, amenințărilor sau a altor mijloace de constrângere, prin violarea drepturilor și libertăților persoanei;

- să susțină instruirea judecătorilor în materie de protecție a drepturilor omului;

- să contribuie la perfecționarea mecanismelor de apărare a drepturilor și libertăților omului.

Art. 9 – Se recomandă Consiliului Superior al Procurorilor și Procuraturii Generale:

- să fortifice controlul activității organelor de urmărire penală, precum și a organelor care efectuează activitatea specială de investigații în partea ce ține de legalitatea efectuării măsurilor speciale de investigații, pentru a exclude condamnarea în baza probelor obținute prin aplicarea violenței, amenințărilor sau a altor mijloace de constrângere, prin violarea drepturilor și libertăților persoanei;

- să asigure respectarea atribuțiilor funcționale și a regulilor de etică profesională de către procurori în scopul prevenirii eventualelor abuzuri și abateri la reținerea sau arestarea persoanei;

- să asigure respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, garantând motivarea suficientă a arestării de către procurori și posibilitatea contestării legalității arestării;

- să susțină instruirea procurorilor în materie de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului;

- să contribuie la perfecționarea mecanismelor de apărare a drepturilor și libertăților omului.

Art. 10 – Prezenta Decizie intră în vigoare la data adoptării.

Grigore NOVAC,
Președintele Comisiei

Ex. St. Thronu
tel. 022 820562

Comisia juridică, numiri și imunități

DECIZIE

cu privire la Raportul Agentului guvernamental pentru anul 2023 cu privire la măsurile întreprinse în vederea executării hotărârilor și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului

În conformitate cu art. 128 din Regulamentul Parlamentului Republicii Moldova adoptat prin Legea nr.797/1996 și în temeiul art.22 din Legea nr. 151/2015 cu privire la Agentul guvernamental, Comisia juridică, numiri și imunități adoptă prezenta decizie.

Art. I – Se ia act de Raportul Agentului guvernamental pentru anul 2023 cu privire la măsurile întreprinse în vederea executării hotărârilor și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului și de opinia Comisiei juridice, numiri și imunități privind activitatea Agentului guvernamental în perioada indicată.

Art. II – Urmare a cercetării Raportul Agentului guvernamental pentru anul 2023, Comisia constată că în privința Republicii Moldova, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a pronunțat 24 de hotărâri și 34 de decizii de inadmisibilitate/radierii de pe rol. În cele 24 de hotărâri pronunțate în anul 2023, CtEDO a constatat: 13 încălcări ale dreptului la un proces echitabil, garantat de Articolul 6 din Convenție; 6 încălcări ale dreptului la respectarea vieții private și de familie garantat de Articolul 8 din Convenție; 3 încălcări a dreptului la libertate și siguranță garantat de Articolul 5 din Convenție; 6 încălcări a Articolului 1 din Protocolul nr.1 la Convenție – încălcarea dreptului la respectare a bunurilor (securitatea raporturilor juridice și neexecutarea sau executarea tardivă a hotărârilor naționale definitive) etc.

Art.III – Comisia, urmare a informației din Raportul Agentului guvernamental pentru anul 2023, atestă lipsa de întârzieri la plata sumelor acordate de către CtEDO în calitate de satisfacție echitabilă. Totodată, Agentul guvernamental a notificat Ministerul Finanțelor despre necesitatea executării a 22 de hotărâri și 11 decizii și a comunicat Ministerului Justiției lista persoanelor a căror acțiuni sau inacțiuni au contribuit la încălcările constatate de CtEDO.

Art. IV – Comisia, cu referire la corespondența Agentului guvernamental cu Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei asupra executării hotărârilor sau deciziilor CtEDO, a luat act de informația privind elaborarea și prezentarea Comitetului de Miniștri a 29 de planuri de acțiuni, rapoarte de acțiuni și comunicări cu privire la executarea hotărârilor Curții referitor la cauze separate sau grupuri de cauze pronunțate în privința Republicii Moldova. La fel, pe parcursul anului 2023, a fost încetată supravegherea în 20 de cauze pendinte în fața Comitetului de Miniștri prin rezoluții finale.

Art. V – În vederea îmbunătățirii situației în domeniul respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, precum și remedierea problemelor existente, Agentul guvernamental:

1. Va întreprinde acțiuni de monitorizare, atenționare și sensibilizare a autorităților vizate va participa nemijlocit la instruirea judecătorilor și a procurorilor în procedura de executare a hotărârilor și deciziilor CtEDO;
2. Va participa nemijlocit la instruirea judecătorilor și a procurorilor, adresând demersuri, recomandări, convocând ședințe, etc;
3. Va implica necondiționat toate autoritățile în prezentarea informațiilor și a propunerilor pentru executarea eficientă și la timp a hotărârilor CtEDO;
4. Va consolida capacitățile Consiliului consultativ de pe lângă Agentul guvernamental;
5. Va contribui la o mai bună cunoaștere a mecanismelor de supraveghere de către Comitetul Miniștrilor a modului de executare a hotărârilor și deciziilor CtEDO;
6. Va efectua o analiză minuțioasă a constatărilor CtEDO pentru a identifica cele mai adecvate măsuri de asigurare a unui proces de implementare rapid și precis;
7. Va asigura o raportare mai eficientă a tuturor măsurilor planificate sau întreprinse la nivel național.

Art.VI – Comisia juridică, numiri și imunități, în contextul controlului parlamentar, va monitoriza activitatea Agentului guvernamental.

Președinta comisiei

Veronica ROȘCA